

காதல்! காதல்! காதல்!

-நிவேதா ஜெயானந்தன்.

காதல் -1

ஆசை கொல்லாமல் கொல்லும்..
அங்கம் தாளாமல் துள்ளும்...
என்னைக் கேட்காமல் ஓடும்..
இதயம் உன்னோடு கூடும்..
விரகமே.. ஓர் நரகமோ.. சொல்..
பூவும் முள்ளாய் மாறிப் போகும்..

தமிழகத்தின் குட்டிக் காஷ்மீர் என்று செல்லமாய் அழைக்கப்படும் போடிநாயக்கனூர் நகராட்சி. தேனியை மாவட்டமாகக் கொண்டு தமிழ் நாடு-கேரளா எல்லையில் வீற்றிருக்கும் ஒரு மலைக் கிராமம். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் அடிவாரத்தில் இயற்கையின் அளவற்ற செழிப்பையும், அழகையும் பெற்றிருக்கும் இந்த ஊர் நிஜமாகவே இயற்கை அன்னை தந்த வரப்பிரசாதம் தான். ஏலக்காய் வாசமும், குளிர் காற்றும், கொட்டகுடி ஆற்றுத் தண்ணீரும், வன்முறையற்ற அமைதியான சூழ்நிலையும் அங்கு வாழும் மக்களை திருப்தி படுத்தி விடுவதில் சந்தேகமில்லை.

மலை வாழ் மக்களின் பிரதானத் தொழிலான தேயிலையும், ஏலமும் தான் அந்த ஊரிலும் பெரும்பான்மை மக்களை வாழ வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அது தவிர பழத் தோட்டங்களும், கரும்புத் தோட்டங்களும், திராட்சைத் தோட்டங்களும் நிறைந்திருந்த அந்த ஊரில் விவசாயத்திற்குக் குறையொன்றுமில்லை. போடி மெட்டு, மூணார், சோத்துப்பாறை அணை என இன்னும் பல சுற்றுலாத் தளங்கள் பெருமை சேர்க்க கம்பீரமாக வீற்றிருக்கும் இந்த வளர்ந்து வரும் கிராமம் தான் நம் நாயகன், நாயகியின் சொந்த ஊர்.

ஐந்தாறு பள்ளிகளுடனும், ஒரு கல்லூரியுடனும் கல்வியிலும் ஓரளவு நன்றாகவே முன்னேறி விட்ட நம் போடிநாயக்கனூரைச் சுற்றி எண்ணற்ற குக்கிராமங்கள் உண்டு. அப்படி போடிநாயக்கனூரைத் தாலுக்காவாகக் கொண்டு அவ்வூரின் செழுமையையும், அழகையும் கொஞ்சம் கூடக் குறையாமல்

பெற்றிருக்கும் ஒரு குக்கிராமம் தான் முந்தல்.போடியிலிருந்து 25கி.மீ தொலைவிலிருக்கும் இந்தக் கிராமத்தில் தான் நம் கதையின் நாயகனும் நாயகியும் வசிக்கிறார்கள்.

அதோ தெரிகிறதே! ஒரு மாடி வீடு..! அருகே சென்று பார்ப்போம்..! பச்சை இலைகள் இருபுறச் சுவர்களிலும் படர்ந்திருக்க.. ஆங்காங்கு முளைத்திருந்த மல்லிகையும்,முல்லையும் வெளிப்படுத்திய சுகந்தம் நம் மனதை மயங்கச் செய்கின்றது. அதைத் தாண்டி சற்று உள்ளே சென்றால்.. விதவிதமான நிறங்களில் தொட்டிகளில் வளர்க்கப்பட்டிருந்த ரோஜாச் செடிகள். அருகிலேயே ஒரு வேப்ப மரம்.. பல வருடங்களாக இருக்கிறது போலும்.. நிறைய கிளைகளுடன் படர்ந்து விரிந்தது. அந்த மரத்தடியில் கயிற்றுக் கட்டில் ஒன்று போடப்பட்டிருந்தது. சரி தான்! எப்போதும் மிதமான வெயிலுடன் வெம்மையைப் பரப்பாத இந்த ஊரின் தட்பவெப்ப நிலைக்கு.. மதிய வேளையில் இந்தக் கயிற்றுக் கட்டிலில் தலை சாய்த்தால் போதும்.. சுகமாக ஒரு தூக்கத்தை போட்டு விடலாம்..!

“ம்மா...”என்ற சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தால்.. அந்த வீட்டின் பக்கவாட்டில் ஒரு மாட்டுக் கொட்டகையிருந்தது. அங்கே “ம்மா...” எனத் தாயிடம் ஓடிச் சென்று அதன் மடியில் பாலைப் பருகிக் கொண்டிருந்தது ஒரு கன்னுக்குட்டி. மாட்டை வேடிக்கைப் பார்த்தது போதுமென்று செடிகளைத் தாண்டிச் சென்று வீட்டினுள் நுழைந்தோம். விசாலமான முற்றத்துடன் கூடிய.. அந்த வீடு ஒரு கிராமத்து வீட்டுக்கான அத்தனை அம்சங்களையும் பெற்றிருந்தது.

முற்றத்தில் அகலமான பித்தளைக் குடத்தில் தண்ணீர் நிரப்பி வைக்கப் பட்டிருந்தது. வயல் வேலைக்கும்,தோப்பு,துரவிற்கும் சென்று விட்டு வீடு திரும்பும் ஆண்கள் தங்களது கை,கால்களைச் சுத்தம் செய்வதற்காக வைக்கப் பட்டிருந்தது. அந்த முற்றத்திலிருந்து நிமிர்ந்து மேலே பார்த்தால்.. நீல வானமும்.. வேப்பமரத்தின் கிளைகளும் நன்கு தெரிந்தது.

முற்றத்தைக் கடந்து நான்கு படிகளேறி நின்றால்.. இடது புறமும்,வலது புறமும் இரண்டிரண்டு அறைகள் தெரிந்தது. அதில் வலது புறத்திலிருந்த அறையிலிருந்து புறப்பட்ட வாசமே அது சமையலறை என்பதைத் தெரிவித்தது. ஒரு மூலையில் கலர் டிவியும், சற்று தள்ளி ஒரு நாற்காலியில் டேபிள் :பேனும் இருந்தது.

இந்த அறைகளைக் கடந்து அந்தப் பெரிய நிலப்படியைத் தாண்டி உள்ளே சென்றால்.. இடது புறமாக மாடியறைக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுகள் இருந்தது. அங்கே ஒரு சாமி அறை. அதன் வளாகத்தைக் கடந்து வெளியே சென்றால் கொல்லைப் புறம். செடிகளுடனும்,பூக்களுடனும்! தூரத்தில் வயல் வெளிகளும்,தென்னந்தோப்புகளும்.. அந்த வீட்டுக் கொல்லைப் புறத்தில்

நின்றால் ஊரின் செழுமை முழுதையும் அறிந்து கொள்ளலாம் போலும்! நாம் அந்த வீட்டையும், ஊரையும் பற்றிய வர்ணனையில் ஈடுபட்டிருந்த அந்த நேரத்தில்.. அந்த வீட்டு வாசலில்...

“ஏ... அம்பரி... இன்னும் உள்ளே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்..?, நேரமாவது தெரியவில்லையா..?, பஸ் போய் விடும்.. சீக்கிரம் வாடி..” எனக் கத்தியபடி கையில் புத்தகங்களுடன் தாவணியில் நின்றிருந்தாள் பதினெட்டு வயதே நிரம்பிய ஸ்திரி ஒருத்தி. “ஏண்டி... வாசலில் நின்று கொண்டு சத்தமிடுகிறாய்..?, ஐந்து நிமிடம் பொறு.. வந்து விடுகிறேன்..” என்று உள்ளேயிருந்தபடி குரல் கொடுத்தாள் அம்பரி.

அவள் குரலிலிருந்தே தெரிந்தது அவள் எதையோத் தின்றபடி பதிலளிப்பது. “கடங்காரி.. உனக்காக நான் எனது காலைச் சாப்பாட்டைத் தியாகம் செய்து விட்டு இங்கே வந்து நின்றால்.. நீ மூக்குப் பிடிக்கத் தின்று விட்டு வருவாயோ.. தினமும் வகுப்பில் நீ தூங்கி விழும் ரகசியம் இது தானா..?” என்று அவள் கலகலவெனச் சிரிக்க.. “அடிக் கழுதை.. இரு உனக்கு இருக்கிறது..” என்றபடியே வீட்டுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்தாள் அம்பரி.

வாசல் திண்ணையில் வெற்றிலையைக் குதப்பியபடி அமர்ந்திருந்த வள்ளியம்மைப் பாட்டி அந்த ஸ்திரியிடம் “வாடியம்மா மகராசி.. இன்னைக்கு நீயும் உன் சிநேகிதியும் சேர்ந்து யார் உயிரை வாங்கப் புறப்படுறீங்க..?, வயசு வந்த பொம்பளைப் பிள்ளைக.. அடக்க ஒடுக்கமா வீட்டுல உட்கார வேணாம்..?, உங்க இரண்டு பேர் காலை ஒடிக்க வக்கில்லாம என்னை இப்படி உட்கார வைத்திருக்கிறானே ஆண்டவன்..” என்று அந்தப் பாட்டித் தன் தலையில் அடித்துக் கொள்ள..

“அய்யோ.. அம்மத்தா.. நாங்க இன்னைக்கு எந்த வம்புக்கும் போகலை.. இரண்டு பேரும் காலேஜுக்குப் படிக்கப் போறோம்.. கையில் புத்தகம் வைச்சிருக்கிறது தெரியலையா..?, நீ கொஞ்சம் உன் வாயை மூடிகிட்டு சும்மா இரு.. அம்பரி வந்தான்னா.. இதை விடக் கேவலமா கிழிப்பா..” என்று அவள் மிரட்டிக் கொண்டிருந்த வேளையில் “அம்மா.. நான் புறப்படுகிறேன்..” என்றபடியே விறுவிறுவென வெளியே ஓடி வந்தாள் அம்பரி.

“தேனு.. வா.. வா.. போகலாம்.. நேரமாகி விட்டதாகப் புலம்பித் தள்ளினாயே.. இப்போது அப்பத்தாவுடன் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்..?” என்றுத் தேன்மொழியைத் திட்டியபடியே சற்றுத் தள்ளி நிற்க வைக்கப்பட்டிருந்தத் தன் சைக்கிளை எடுத்து வந்தாள் அம்பரி. “உட்கார் சீக்கிரம்.. நேரத்திற்கு பஸ்ஸைப் பிடிக்க வேண்டாமா..?” என்று பாவாடையைத் தூக்கிச் செருகியபடி சைக்கிள் மீது அவள் அமர்ந்த வேளை..

“புத்தகப் பையைக் கூட எடுத்துக் கொள்ளாமல்.. வெறும் கையோடு நீ எந்தக் கல்லூரிக்கடிச் செல்கிறாய்..?, எனக்கென்று வந்து பிறந்திருக்கிறது பார்.. முட்டாள் கழுதை..” என்று வைதபடியே அவளது பையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துச் சென்றார் அம்பரியின் தாய் சுப்புலட்சுமி. அசடு வழிய அவள் பையை வாங்கி சைக்கிளில் மாட்ட.. தேன்மொழி வாயை மூடிச் சிரிப்பை அடக்கினாள் என்றால் வள்ளிப் பாட்டி அவளைக் கண்டு வாய் விட்டே சிரித்தார்.

“புத்தகப் பைக்கட்டைக் கூட எடுத்துக்காம... காலேசிக்குப் போய் நீ என்னத்தடி கிழிப்ப..?, வாத்தியார் வாயைப் பார்த்துப் பொழுதைப் போக்குவியா..?, இதிலிருந்தே தெரியுதடி.. நீ படிக்கிற லட்சணம்.. அரைப் பாவாடை போட்ட காலத்துலேயே பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போக மாட்டேன்னு அடம் பிடிச்ச தென்னந்தோப்புல போய் உட்கார்ந்துகிட்டு காலத்தை ஓட்டுனவ நீ.. உன்னையெல்லாம் காலேசிக்கு அனுப்புன இது தாண்டி நிலைமை.. மக்குக் கழுதை..” என்று பாட்டித் தன் வசையைத் தொடங்க.. கோபமாக அவருகே சென்றாள்.

“காலேசி ஆமா.. காலேசி.. அப்பத்தா.. அது காலேஜ்.. சொல்லு பார்ப்போம்.. ஆங்கிலம் என்றால் உனக்கு என்னவென்றே தெரியாது.. நீ என்னைக் கேலி செய்கிறாயா..?, ஏய்.. கிழவி.. என்னைப் போன்ற அறிவாளிகளுக்கு 100 பக்கம் அடங்கிய புத்தகமெல்லாம் தூசு மாதிரி.. அதை எப்போதோ படித்து முடித்து விட்டேன்.. அதனால் தான் அதை எடுத்துக் கொள்ளக் கூட மறந்து செல்கிறேன்.. ஒரு முறை படித்து முடித்ததைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்க நான் ஒன்றும் உன்னைப் போல் முட்டாள் அல்ல..” என்று எகிற.. “அப்புறம் ஏண்டியம்மா.. பன்னிரெண்டாம் வகுப்பையே இத்தனை வருடமாகப் படிக்கிற..?” என்று அப்பத்தா வினவியதும் “அது.. அது..” என்று திணறியவளைக் கண்டு வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள் தேன்மொழி.

“ஏய்.. என்னடி சிரிப்பு வேண்டிக் கிடக்கிறது உனக்கு..?, நீயும் தான் என்னோடு சேர்ந்து இரண்டு வருடமாக ஒரே வகுப்பில் அமர்ந்திருக்கிறாய்.. நினைவில் வைத்துக் கொள்..” என்றவள்.. அப்பத்தாவிடம் திரும்பி “இதோ பார் அப்பத்தா.. எனக்கிருக்கும் விசாலமான அறிவிற்கு.. எல்லோரும் படிக்கும் கணக்கு, அறிவியலெல்லாம் போதவே போதாது... இந்தப் புத்தகங்களும், பாடங்களும் என் தாகத்தைத் தீர்ப்பதேயில்லை.. அதனால் எனக்கு இந்தப் புத்தகங்களின் மீது அவ்வளவாகப் பிடிப்பில்லை.. அதனால் தேர்வில் தோல்வியடைந்து விடுகிறேனே தவிர.. எனக்குத் திறமையும், அறிவும் ஜாஸ்தி.. என்னைக் குறைத்து எடை போடாதே.. என்ன..?” என்று மிரட்டினாள்.

“ஆமாங்கண்ணு.. உனக்கிருக்கிற அறிவுக்கு இந்த புத்தகமெல்லாம் தூசு தான்.. மக்கு,மடச் சாம்பிராணி.. உன் மாமன் வரட்டும்.. பைக்கட்டைக் கூட மறந்து இவ பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போறா ராசான்னு அவன் கிட்டயே சொல்றேன்.. உன்னை அடக்க அவன் தான் சரி.. எங்கிட்ட பேசுற வியாக்யானத்தை அவன் கிட்ட பேசிப் பாரு..”என்று பாட்டி அவளிடம் சவால் விட.. கொதித்துப் போனவள்.. “ஏய் கிழவி.. மாமாவிடம் நீ போட்டுக் கொடுத்து விட்டாய் என்று எனக்குத் தெரிந்தது..உன் இரண்டு காது தண்டட்டியையும் பிடித்து ஊஞ்சலாடி விடுவேன்.. ஜாக்கிரதை..”என்று மிரட்டி விட்டுத் திரும்பியவள்.. “பக்கத்து வீட்டு,எதிர் வீட்டுப் பாட்டிகளெல்லாம் போய்ச் சேர்ந்து எத்தனை வருடங்களாகி விட்டது.. இந்தக் கிழவியை மட்டும் எப்படிடி எமன் கவனிக்காமல் இருக்கிறான்.. என் உயிரை வாங்குகிறது..”என்று எரிச்சலுற்றபடியே தேன்மொழியை ஏற்றிக் கொண்டுத் தன் சைக்கிளில் புறப்பட்டாள் அம்பரி.. “ஆணா பிறக்க வேண்டியது பொன்னாப் பிறந்து என் மகன் மானத்தை சந்தி சிரிக்க வைக்குதே.. அடியேய்.. என்னையே மிரட்டிட்டா போற..”என்ற அப்பத்தாவின் குரல் மெதுமெதுவாகத் தேய.. “அப்பாடி..!”என்று மூச்சை இழுத்து விட்டபடி.. இரு புறம் தென்னை மரங்கள் நிறைந்த அந்த ஒற்றையடிச் சாலையில் புன்னகையுடன் தன் சைக்கிளைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள் அம்பரி.

சாம்பலும்,செஞ்சிவப்பு நிறமும் கலந்த பாவாடை-தாவணியில்.. இடையைத் தாண்டி நீண்டு சென்ற ஒற்றை ஜடையுடன்.. காதில் குடை ஜிமிக்கிகள் அசைந்தாட.. முகத்தில் நிரந்தரமாகக் குடி கொண்டிருக்கும் கள்ளத்தனமற்ற சிரிப்புடன்.. நிதானமாக சைக்கிளைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் தேங்கியிருக்கும் வெகுளித்தனமே அவளது குணத்தைப் பிரதிபலிக்க.. வில்லாக வளைந்திருந்த புருவங்களும்,மையிடப்பட்டிருந்த அகண்ட பெரிய விழிகளும் அவளது குறும்பையும்,சிறு பிள்ளைத் தனத்தையும் பிரதிபலித்தன.

வயலிலும்,தோப்பிலும் தந்தையுடனும்,மாமனுடனும் இறங்கி வேலை செய்பவள் என்பதால் இயல்பாகவே வனப்பான உடலுடன் இருந்தாள். பால் போன்ற நிறமும்,எடுப்பான நாசியும் அவளைப் பேரழகியாகவே காட்டியது. தூக்கிச் செருகியிருந்த பாவாடையின் வழியே தெரிந்தத் தந்தக் கால்களை கொலுசு அலங்கரித்திருக்க.. அவளோ தன் அழகையும்,வனப்பையும் பற்றிச் சிறிது கூட கர்வம் இல்லாது.. சிலுசிலுவென முகத்தில் மோதிய காற்றையும், மரங்கள் நிறைந்த சாலையையும் ரசித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அம்பரி.. நீ இப்படி ஓட்டிச் சென்றாயானால்.. நாம் நாளைக்குத் தான் வகுப்பிற்குச் செல்வோம்.. கொஞ்சம் விரைவாகத் தான் செல்லேண்டி..”என்று தேன்மொழி எரிச்சலுடன் கூற.. “தேனு... சீக்கிரம் வகுப்பிற்குச் சென்று என்னடி

சாதிக்கப் போகிறோம்... எப்படியும் இந்த வருடமும் கோட்டை விடத் தான் போகிறோம்..” என்று அவள் சிரித்தபடி கூற.. “நீ இந்த முறையும் தோல்வியடைந்தால் திவாகரன் அண்ணா உன்னைச் சும்மா விட மாட்டார்.. அவரை மறந்து பேசுகிறாயே..” என்றவளிடம் “அடி போடி.. மாமாவைச் சமாளிப்பது எனக்குப் பெரிய விசயமே கிடையாது.. சொல்லப் போனால் அவருக்காகத் தான் நான் இந்தக் கண்ணாவியையெல்லாம் சகித்துக் கொள்வதே.. மற்றபடி படிப்பிற்கும், எனக்கும் ஏழாம் பொருத்தம் தான் என்று உனக்குத் தெரியாதா..?, என் ஆர்வமெல்லாம் விவசாயத்தில் தான்.. வயலில் இறங்கி கை, கால் இணங்க வேலை செய்து விட்டு அம்மா செய்யும் குடல் குழம்பைத் தின்று தென்னந்தோப்பில் மதியத் தூக்கத்தை போட்டு விட்டு.. மாலை வீடு வந்து சேர்வதை விட்டு விட்டு.. கை, காலை அசைக்காமல் ஏழு மணி நேரம் வகுப்பில் உட்கார்ந்து கொண்டு.. இந்தப் புஸ்கத்தைப் புரட்டிக் கொண்டு.. ச்ச.. ச்ச.. எனக்கு இதெல்லாம் சுத்தமாகப் பிடிப்பதில்லை தேனு.. திவாகரன் மாமா வற்புறுத்துவதால் மட்டும் தான் இந்த டுடோரியல் காலேஜ் பக்கம் தலை காட்டுகிறேன்..” என்றவளிடம் “மக்கும்..” என்று நொடித்துக் கொண்ட தேன்மொழி..

“அவர் வற்புறுத்துகிறாராம்.. படிக்கச் சொல்லி..! என்னமாக பூசி மொழுகுகிறாள்.. ஒரு நாள் செல்லா விட்டாலும்.. மரத்தில் கட்டி வைத்து உதைப்பார் திவாகரன் அண்ணன்.. அதற்கு பயந்து கொண்டு தான் இவள் இஷ்டமில்லா விட்டாலும் நேரத்திற்கு வகுப்பை அடைந்து விடுவது.. ஆனால்.. இப்போது எப்படிச் சொல்கிறாள்..! கீழே விழுந்தாலும்.. மீசையில் மண் ஒட்டக் கூடாது..” என்று அவள் வாய்க்குள்ளேயே புலம்ப.., “என்னடி முணுமுணுக்கிறாய்..?, வா.. வா.. பஸ் வந்து விட்டது..” என்றவள்.. அங்கேயிருந்த பெட்டிக்கடை ஒன்றில் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு “மாரியண்ணா.. வண்டியைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்..” என்று கூவியபடி சாவியை எடுத்துக் கொண்டு பேருந்தை நோக்கி ஓடினாள்.

இருவரும் பேசியதிலிருந்தே புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள் அவர்களிருவரும் செல்வது டுடோரியல் காலேஜ் என்றழைக்கப்படும்.. தேர்வில் தோல்விற்று விடும் மாணவர்களுக்கு சிறப்புப் பயிற்சி அளிக்கும் வகுப்பிற்கு. அம்பரிக்குப் படிப்பில் சிறு வயதிலிருந்தே ஈடுபாடு கிடையாது. இதற்காக அவளைப் பெற்றோரும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை என்பதால் அவளைக் கண்டிப்பதற்கு யாருமில்லை என்றாகிப் போனது.

சுப்பு லட்சுமி-மாணிக்கம் தம்பதியரின் ஒரே செல்ல மகள் தான் அம்பரி. தாய் சுப்பு லட்சுமி கண்டிப்பானவர் தான் என்றாலும் மாணிக்கம் அவருக்கு நேரெதிராக இருந்தது தான் அம்பரிக்குச் சாதகமாகிப் போனது. வீட்டில் அனைத்தும் அவளது விருப்பப்படி தான்.. பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லாமல்

தந்தையுடன் தென்னந்தோப்பிற்குச் சென்று விடுவாள். அங்கே தேங்காய் பறித்துப் போடுபவர்களை இளநீர் குடித்தபடி வேடிக்கை பார்த்து விட்டுத் தந்தையுடன் பம்பு செட்டில் ஆடி விட்டு பண்ணை வீட்டிலேயே உறங்கி விடுவாள்.

மாணிக்கம் தன் மனைவியிடம் இதைப் பற்றிக் கூறாத போதும் எப்படியோ அறிந்து கொண்ட சுப்பு லட்சுமி தன் மாமியரிடம் விசயத்தைச் சொல்ல வள்ளிப் பாட்டி அவளைக் கிழித்துக் கூறு போட்டார். அப்பத்தாத் தன்னைத் திட்டி விட்ட அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத பத்து வயது அம்பரி அவர் உறங்குகையில் காதுக்குள் மண்ணைப் போட்டு விட்டு ஓடி விட்டாள். அன்றிலிருந்து அம்பரிக்கும் வள்ளியம்மைப் பாட்டிக்கும் ஒத்துப் போவதேயில்லை. எந்நேரமும் வாய்ச் சண்டை தான்.

பதினோறாம் வகுப்பு வரை அவளது அத்தை மகன் திவாகரனின் உதவியால் தட்டுத் தடுமாறிப் படித்து வந்தவள்.. பன்னிரெண்டாம் வகுப்பில் சுத்தமாகப் படிப்பை வெறுத்துத் தேர்வில் தோல்வியுற்று விட.. கடந்த இரண்டு வருடங்களாக மறு தேர்வு எழுதி வருகிறாள். இந்த வருடமும் தோற்றுப் போய் விட்டால் எப்படியும் இனி தேர்வு எழுத அரசாங்கமே அனுமதிக்காது. அப்படியே படிப்பிற்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டுத் தப்பித்து விட வேண்டி தான்.. என்று அவள் திட்டமிட்டு வைத்திருந்தாள். இப்படிச் கஷ்டப்பட்டு எதற்காக டுடோரியல் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்று தானே நினைக்கிறீர்கள்..?,அதற்கு முக்கியமான ஒரு நபர் தான் காரணம். படிப்புப் பெண்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை அவளைக் காணும் போதெல்லாம் எடுத்துக் கூறி ஒரு குட்டி வகுப்பே எடுத்து விடும் அந்த நபருக்காகத் தான் அம்பரி இந்தத் தலைவலியைக் கட்டிக் கொண்டு திரிவதே.. அந்த நபர் அவளது அருமை அத்தை மகன் திவாகரன்!!!

படிப்பு தான் வரவில்லையே தவிர.. மற்ற வேலைகள் அனைத்திலும் அம்பரிக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. சமையல் செய்வது,வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வது,வாசலில் கோலம் போடுவது,மாடுகளைக் குளிப்பாட்டுவது,அவைகளுக்குத் தீவனம் போடுவது.. வயலில் இறங்கி வேலை செய்வதென அனைத்திலும் ஆர்வம் கொண்டவள். ஒரு நிமிடம் கூட சோர்ந்திருக்க மாட்டாள். உறங்கும் நேரம் தவிர மற்ற நேரம் முழுதும் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டு தானிருப்பாள்.

அம்பரியின் ஒன்று விட்ட மாமன் மகளான தேன் மொழிக்கும் அவளைப் போன்ற எண்ணம் தான். படிப்பில் சுத்தமாக ஈடுபாடு கிடையாது. ஒரு நாள் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்துத் தப்பி செல்வம் மாமாவின் திராட்சைத் தோட்டத்தை வந்தடைந்த அம்பரி அங்கே அவளைப் போலவே தேன் மொழியும் பள்ளிக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டு அமர்ந்து விட்டதைக் கண்டு அவளிடம்

விசாரித்தாள். தன்னைப் போலவே அவளும் பதில் சொல்வதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அம்பரி “இனி நான் பள்ளிக் கூடத்திற்கு வந்தேனா என்று என் அம்மா கேட்டால்.. நீ ஆமாம் என்று சொல்ல வேண்டும்.. உன் அம்மா உன்னைப் பற்றிக் கேட்டாலும் நான் ஆமாம் என்று விடுகிறேன்.. சரியா..?” என்று கேட்டு அவளுடன் அன்றே உடன்படிக்கை செய்து கொண்டாள். அன்றிலிருந்து இன்று வரை இருவரும் கூட்டு சேர்ந்து கொண்டு செய்யும் அட்டகாசங்களுக்கு அளவேயில்லை.

அன்று வகுப்பு முடிந்து வெளியே வந்த அம்பரி “என்னடி அந்த ஆள் ஒரேடியாக அறுத்துத் தள்ளுகிறார்..?, காலையில் நெய்ப் பொங்கல் சாப்பிட்டதில் எனக்கு அப்படி ஒரு தூக்கம்..” என்று புத்தகப் பையை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு நெட்டி முறித்தாள். அவளை முறைத்த தேன்மொழி தலையில் அடித்துக் கொண்டாள்.

அம்பரியைப் போலல்லாது தேன்மொழி கொஞ்சமேனும் வகுப்பைக் கவனிக்க முயல்வாள். ஏனெனில் புத்தகங்களோடு திவாகரன் அவளைக் கண்டானானால் நிற்க வைத்துக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்து விடுவான். பதில் தெரியாமல் விழித்தால்.. அங்கேயே அமர வைத்து “உனக்கு என்ன புரியவில்லை..?, சொல்..” என்று வகுப்பெடுக்க ஆரம்பித்து விடுவான். அதனாலேயே வாய்க்கு வந்தது எதையேனும் சொல்லிச் சமாளிக்க கொஞ்சமேனும் அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டுமே என்று பயந்து கொண்டு வகுப்பைக் கவனிப்பாள்.

அம்பரி அப்படியல்ல. வகுப்பு ஆரம்பித்ததும் நோட்டைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு பேனாவால் கோலம் போட ஆரம்பிப்பவள்.. சிறிது நேரத்தில் தனது முதல் கொட்டாவியை வெளி விடுவாள். அதன் பிறகு நேரம் செல்லச் செல்ல மெல்ல கவிழ்ந்து ஒன்று.. தேன் மொழியின் மீது விழுவாள். அல்லது மேஜையின் மீது கவிழ்ந்து உறங்கி விடுவாள். பலமுறை வாத்தியார்கள் கண்டித்துப் பார்த்தும், தண்டித்துப் பார்த்தும் அவள் திருந்தாமல் போனதால்.. கட்டணம் செலுத்திய காரணத்திற்காக அவள் வகுப்பில் அமர அனுமதியளித்திருந்தனர். வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் நடக்கும் இந்த வகுப்பில் கலந்து கொள்ளத் தான் அவள் இப்படி போராடுவதே!

மூன்று மணி நேரம் நன்றாக உறங்கி எழுந்து விட்டதால் புத்துணர்ச்சியுடன் பஸ் ஏறியவளிடம் “அம்பரி.. நான் வழியில் மீனாட்சிபுரத்திலேயே இறங்கி விடுவேன்.. என் பெரியம்மா வீடு வரை செல்ல வேண்டும்.. நீ சென்று விடு..” எனக் கூறி விட்டு அடுத்த 15 நிமிடத்தில் இறங்கி விட்டாள் தேன்மொழி. அடுத்த சிறிது நேரத்தில் ஊர் வந்திறங்கிய அம்பரி மாரியண்ணனின் கடையில் நிறுத்தி வைத்திருந்த சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

செல்லும் வழியிலிருந்தத் தென்னந்தோப்பிலிருந்து ஒரு சைக்கிள் டையரைக் கட்டையால் உருட்டிக் கொண்டு ஒரு சிறுவன் வெளிப்பட்டான். அவனைக் கண்டதும் கோபம் கொண்டவள்.. “அடேய்.. அடேய்.. நில்லு டா..” என்றபடி பிரேக் பிடித்து சைக்கிளை நிறுத்தினாள்.. வேகமாக அவனருகே சென்று அவன் காதைப் பிடித்துத் திருகி “எங்கள் தோப்புக்குள் உனக்கு என்னடா வேலை..?, உள்ளே ஏன் சென்றாய்..?, தேங்காய் திருடவா..?, நீ தானே போன வாரமும் 4 தேங்காய்களைப் பைக்குள் போட்டுச் சென்றாய்.. திருட்டுப் பயலே..” என்று அச்சிறுவன் வைத்திருந்த கட்டையைப் பற்றி அவனுக்கு 4 அடி கொடுத்தாள்.

“அக்கா.. விடுக்கா.. அக்கா.. விடு..” என்று திமிறிய சிறுவன்.. “நீ மட்டும் எங்கய்யா தோட்டத்திலிருந்து கொடிக்காப்புளியைத் திருட்டுப் போன, அதுக்குப் பழி வாங்கத் தான் நான் உங்க தோப்பு தேங்காயைத் திருடினேன்..” என்று அவன் ரோஷத்துடன் கூற.. “அடப்பாவி.. இத்துனுண்டு கொடிக்கா பறித்ததற்காகவா நா..ன்கு தேங்காயை அள்ளிக் கொண்டு சென்றாய்..?” என்று அபிநயத்துடன் கூறியவளிடம் “ஆ.. ஆ..” என வாயில் போட்டுக் கொண்டவன் “நீயும், தேன் அக்காவும் தாவணில மடிச்ச வைச்சிருந்த கொடிக்காயை நான் பார்த்தேன்.. அம்புட்டுக் காயை அள்ளிட்டு.. இத்துனுண்டுன்னு பொய்யா சொல்ற..?” என்று அவன் சண்டைக்கு நிற்க அவனைச் சமாளிக்க முடியாமல் திணறியவள் கட்டையை உயர்த்தி அடிப்பது போல் நடித்து “மவனே.. எதிர்த்துப் பேசுகிறாயா..?, ஓடு டா.. ஓடு” என்று துரத்தி அவன் அழகு காட்டி விட்டு ஓடிச் செல்வதைக் கண்டு முறைத்துத் தன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு தோப்புக்குள் நுழைந்தாள்.

சாலையிலிருந்து அரை கிலோ மீட்டர் தூரம் உள்ளே ஓட்டிக் கொண்டு சென்றவள் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு.. “எங்கே யாரையும் காணோம்..” என்று யோசித்தபடியே நடந்து சென்றாள். ஆங்காங்கே பறிக்கப்பட்டிருந்தத் தேங்காய்கள் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்க.. சுற்றி சுற்றிப் பார்த்தபடி நடந்தவள்.. இடையில் போடப்பட்டிருந்த தடியைக் கண்டு.. பாவாடையைத் தூக்கிச் செருகி.. ஒரே குதியாகக் குதித்து இந்தத் தடியைத் தாண்டி எதிர்ப்புறம் சென்று வேண்டும் அம்பரி என்று தனக்குத் தானே கூறிக் கொண்டு.. குத்துச் சண்டைக்குச் செல்பவள் போலக் குதித்துத் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டு, கைகள் இரண்டையும் பரபரவெனத் தேய்த்துக் கொண்டு “ஏ...” என்றபடி ஓடிச் செல்ல.. இடையிலேயே இடுப்பில் செருகியிருந்த பாவாடை அவிழ்ந்து அவள் முயற்சிக்குத் தடை போட்டதால் அடுத்த அடி எடுத்து வைக்கையில் பாவாடை தடுக்கி “ஆ..” என்றபடி கீழே விழப் போனவளை இரு நீண்ட.. வலுவான கரங்கள் தாங்கிப் பிடிக்க.. யார் என்று நிமிர்ந்த பார்த்த அம்பரிக்கு மயக்கமே வந்து விட்டது.

சிரிப்பும், கோபமுமாய் அவளை முறைத்தபடி நின்றிருந்தது அவளது
நேசத்திற்குரிய.. அன்பிற்குரிய.. எல்லையில்லாக் காதலுக்குரிய.. அவளது
திவாகரன்!

காதல் -2

தாங்குமோ... ஓ.. என் தேகமே..
மன்மதனின் மலர்க்கணைகள் தோள்களிலே..
மோகம் தீரவே.. வா என் அருகிலே..
உள்ளம் கோவில்.. கண்கள் தீபம்..
பூஜை காணலாம்....

“எத்தனை முறை கூறியிருக்கிறேன் பரி..?,இப்படி ஓடி வராதே என்று..
உனக்குத் தான் பாவாடையுடன் ஓட வராதே.. பின் ஏன் இந்த வீண் முயற்சி..?,
நான் பிடித்திராவிட்டால்.. இந்தத் தடியில் விழுந்து மண்டையை உடைத்துக்
கொண்டிருப்பாய்..?,சேட்டை செய்வதற்கு அளவில்லையா..?,இன்னும் நீ சிறு
பிள்ளையா..?,ம்..?”என்று வைதபடியே அவளை விலக்கி நிறுத்தினான்.

உதட்டைக் கடித்தபடி தாவணியைத் திருகிக் கொண்டு தலை குனிந்து
நின்றிருந்தவளிடம் “இன்று எங்கே ஊர் சுற்றி விட்டு வருகிறாய்..?,எங்கே உன்
ஆருயிர்த் தோழி தேன் மொழி..?,இரண்டு கூட்டுக் களவாணிகளும் தோப்பில்
என்ன செய்யத் திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள்..?”என்று அவன் கேட்க.. “நான் ஒரு
திட்டமும் போடவில்லை.. தேன் மொழி மீனாட்சிபுரம் பெரியத்தை வீட்டிற்குச்
சென்று விட்டாள்.. நாங்கள் ஒன்றும் ஊர் சுற்றவில்லை.. வகுப்பிற்குச் சென்று
வருகிறோம்..”என்று ரோஷத்துடன் கூறினாள்.

“ஹ்ம்ம்,அதாவது.. நன்றாகத் தூங்கி எழுந்து வருகிறாய் என்று சொல்..”என்று
அவன் அதற்கும் நக்கலடிக்க.. “என்னை எப்போதும் குறை கூறிக் கொண்டே
இருக்காதே மாமா..”என்று சிணுங்கியபடியே மறுபுறம் திரும்பி நின்றவள்..
முன்னே விழுந்த நீண்ட பின்னலை விரலால் சுற்றியபடியே நிற்க.. அவள்
சிணுங்கியதுமே கோபம் குறைந்து போன திவாகரன்.. சிரிப்புடன் நிமிர்ந்து
அவளை நோக்கினான்.

அந்தச் சாம்பல் நிறப் பாவாடையும்,சட்டையும் அவள் வண்ணத்திற்கு வெகு
பொருத்தமாய் அமைந்திருக்க.. பின்னியிருந்த கூந்தலை அவள் முன்னே

இழுத்துக் கொண்டதால்.. தெரிந்த அவள் முதுகுப் புறத்தில் சிறிய பொட்டளவில் அமைந்திருந்த கருப்பு மச்சம் அவனை வெகுவாக ஈர்த்தது.

மாமன் மகளின் பின்னழகில் சொக்கிப் போனவன் மெல்ல அவளை நெருங்கி.. அவள் கரம் பற்றி “என்னைக் காணத் தான் வந்தாயா..?” என்றபடி அவள் முதுகில் தன் கன்னத்தைத் தேய்த்தான். சிலிர்த்து விலகியவளின் முகம் முழுதும் சிவந்து விட.. “கூ..கூசுகிறது மாமா..” என்றவளை அருகேயிழுத்தவன்.. செவ்வரளிப் பூவாய் மாறிப் போய் விட்ட அவளது முகத்தை நிமிர்த்தித் தன்னைக் காணச் செய்தான்.

அவன் விழிகளைச் சந்திக்க முடியாமல் கண்களை மூடிக் கொண்டவளைக் கண்டு சிரித்தபடி அவளது மூடிய விழிகளில் இதழ் பதித்தவன்.. மெல்ல அவள் கன்னம் வருடினான். “நீ மட்டும் என் வாழ்வில் வாராமல் போயிருந்தால்.. நான் என்னவாகியிருப்பேன் பரி..?, ஒரு வேளைக் கஞ்சிக்கும் வக்கற்றுத் தெருவில் பரதேசியாகத் திரிந்து கொண்டிருந்திருப்பேன் இல்லையா..?, இந்த வாழ்வும், இந்த மூச்சும், இந்த ஆரோக்கியமான உடலும் நீ அளித்ததல்லவா..?, என் உயிரும், உணர்வுமாய் மாறிப் போய்.... என்னைக் காப்பதற்காகவே.. பிறவியெடுத்தவளல்லவா நீ..?, ஏன் இதையெல்லாம் எனக்காகச் செய்தாய் பரி...?” என கண்களில் அன்பையும், காதலையும் தேக்கி இமைக்காமல் அவளையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தவனைக் கண்டு உயிர் வரை சிலிர்த்தது அம்பரிக்கு.

தன் கன்னங்களை ஏந்தியிருந்த அவன் கைகளைப் பற்றி.. “ஏ..ஏனென்றால்.. ஏனென்றால்.. நீ.. நீ தானே மாமா எனக்கு எல்லாம்..?, நீ வருத்தமுற்றால் என்னால் தாங்க முடியாதே..” என்றவளை வேகத்துடன் இழுத்துத் தன்னோடு இறுக அணைத்துக் கொண்டான். “என் கண்ணே.. என் கண்ணே..” என்றபடித் தன்னை மேலும் மேலும் அவனுள்ளேயே புதைத்து விடுபவன் போன்று அணைப்பவனின் மார்பில் சிரிப்புடன் கண் மூடி சாய்ந்து கொண்டாள் அம்பரி.

அவளுக்குத் தெரியும்.. ஒவ்வொரு முறை அவளை அணைக்கும் போதும்.. அவன் “என் கண்ணே.. என் கண்ணே..” என்று தான் கூறுவான்.. பத்து வயதிலிருந்தே தொடங்கி விட்டதல்லவா இந்த அணைப்பு..!

அவளது இடையைச் சுற்றி தன் கரங்களால் வளைத்துக் கொண்டவன் அவள் தலையில் தன் கன்னத்தைச் சாய்த்து “மேடம்.. இன்று வகுப்பில் என்ன கற்றுக் கொண்டீர்கள்..?, இந்த வருடமேனும் தேறுமா..?” என்று சிரித்தபடி வினவ.. உச்சக் கொட்டியபடி அவனை நிமிர்ந்து நோக்கியவள் மீண்டும் அவன் மார்பிலேயே சாய்ந்து “எனக்குப் படிக்கவே பிடிக்கவில்லை மாமா.. நீ ஏன் என்னை படிக்கச் சொல்லித் துன்புறுத்துகிறாய்..?” என்று சிணுங்கியபடியே வினவ.. “அடிப்பாவி.. படிப்பது உனக்குத் துன்பமாகத் தெரிகிறதா..?, பரி.. படிப்பு வாழ்க்கையில்

எத்தனை முக்கியமானது என்பதை நீ இன்னும் அறியாமல் இருக்கிறாயம்மா...” என்று அவன் ஆரம்பிப்பதற்குள்.. வேகமாக அவன் வாயைத் தன் கையால் மூடியவன்.. “மாமா.. மாமா.. ப்ளீஸ்.. காலையில் தான் ஒரு அறுவையைச் சகித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.. நீ வேறு ஆரம்பித்து விடாதே..” என்று அவசரமாகக் கூற “அடிக் கழுதை.. நான் அறிவுரை கூறுவது உனக்கு அறுவையாகத் தெரிகிறதா..?” என்றபடி அவள் கன்னத்தைச் சற்றுப் பலமாகவே அவன் கடித்து விட.. “ஆ..!” என்று வலியில் முகம் சுருக்கியவளைக் கண்டு “வலிக்கிறதா..? சாரி சாரி.. கண்ணம்மா...” என்றபடியே மீண்டும் குனிந்தவன் கடித்த கன்னத்தில் அழுத்தமாக முத்தமிட.. கண்கள் சொருக.. “மாமா...” என்றபடியே அவன் சட்டைக் காலரை இறுகப் பற்றினாள் அம்பரி.

அவளது கிறக்கம் அவனுக்கு மயக்கத்தைத் தர அவளது இடையைப் பற்றி தனக்கு வெகு அருகே இழுத்துக் கொண்டவன் அவளது நாடியிலிருந்து ஆரம்பித்து அவள் கன்னம் முழுதும் முத்தத்தால் ஊர்வலம் நடத்த.. தன்னை மறந்து நின்றாள் அம்பரி.. இருவரும் தங்களை மறந்து முத்தத்தில் திளைத்திருந்த வேளை “திவாகரா...” என்ற மாணிக்கத்தின் குரல் தூரத்தில் ஒலிக்க.. சட்டென அவளை விட்டு விலகி நின்றான் திவாகரன்.

தடுமாறி நின்ற அம்பரி.. அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிச் செல்ல “ஓடிச் செல்லாதே பரி.. விழப் போகிறாய்...” என்று அவன் எச்சரித்த வேளை கால் தடுமாறியவன்.. நின்று அவன் புறம் திரும்பி அழகு காட்டி விட்டு.. பாவாடையை தூக்கிக் கொண்டு ஓடிச் சென்றாள்.

அவள் சென்றதும் மாமனை நோக்கிச் சென்றவன் அவர் கையில் வைத்திருந்த பெரிய பெரிய நோட்டுக்களைத் தன் கையில் வாங்கியபடியே அவரோடு நடந்தான். “என்னப்பா.. தேங்காய்களெல்லாம் அப்படியே கிடக்கிறது.. இந்நேரம் குடவுனைச் சென்றடைந்திருக்கும் என்றல்லவா எண்ணி வந்தேன்..?ம்? என்று கேள்வி கேட்க.. “இல்லை மாமா.. பறித்துப் போட்டவர்கள் அனைவரும் இளைப்பாறச் சென்றிருக்கிறார்கள்.. மதிய உணவிற்குப் பின் எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று நான் தான் அனுப்பி வைத்தேன்..” என்று அவன் அமைதியான குரலில் கூறினான்.

“வேலையை முடித்து விட்டுச் செல்லச் சொல்ல வேண்டியது தானே..?நீ அனைத்தையும் பார்த்துக் கொள்வாய் என்று தானே தம்பி நான் வீட்டில் நிம்மதியாக இருப்பதே.. வேலையாளின் இஷ்டப்படி நாம் வேலை செய்யக் கூடாது.. நம் விருப்பப்படி தான் அவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டும்.. கூலி கொடுப்பது நாம் தானே..?” என்று அவர் வினவ.. ஒன்றும் கூறாமல் தலை குனிந்தபடி நின்றிருந்தான் திவாகரன்.

இருவரது பேச்சையும் கவனித்தபடியே மீண்டும் அந்த இடத்திற்கு வந்தடைந்த அம்பரி.. “மாமா.. என்ன தவறாக செய்து விட்டார் என்று கோபித்துக் கொள்கிறீர்கள் அப்பா..?,வேலையாட்களும் மனிதர்கள் தானே..?,இயந்திரம் அல்லவே.. சற்று களைப்பு தீர இளைப்பாறி விட்டு வருவதில் என்ன தவறிருக்கிறது..?,ஒரு மணி நேரம் தாமதமாக காய்கள் குடவுனை போய்ச் சேருவதால் என்னப்பா நஷ்டம் ஏற்பட்டு விடப் போகிறது..?, நீங்கள் கூலி கொடுக்கிறீர்கள் என்பதற்காக அவர்கள் களைப்புடன்,பசியுடன் வேலை பார்க்க வேண்டுமா..?,மனிதாபிமானமில்லாமல் பேசாதீர்களப்பா..”என்று அவ்வளவு நேரமாக நாம் கண்ட சிறு பிள்ளைத் தோற்றமில்லாது முகத்தில் தீவிரத்துடன் தந்தையை எதிர்த்துப் பேசியபடி நின்றிருந்தாள் அம்பரி.

“கண்ணு.. நீ இங்கேயா இருக்கிறாய்..?,அம்மா நீ இன்னும் வகுப்பிலிருந்து திரும்பி வரவில்லையென்று பீதியுடன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.. மதிய சாப்பாட்டிற்கும் நேரமாகி விட்டதே.. செல் கண்மணி.. பசியுடன் நீண்ட நேரம் நடமாடக் கூடாது.. பின் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு மயக்கம் வந்து விடும்..”என்று அவர் கூற.. தந்தையை சிரிப்புடன் நோக்கியபடி அருகே சென்றவள் “இந்த மாணிக்கத்தின் மகள் அம்பரி மாத்திரம் பசியுடன் நடமாடக் கூடாது.. ஆனால் யாரோ ஒரு ராமசாமி,குப்புசாமியின் மகன்கள் சாப்பிடாமல் வேலை பார்க்கலாம்.. இல்லையாப்பா..?”என்று கூற.. “தவறு தானம்மா.. நான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது தான்.. நேரத்திற்கு வேலை நடக்கவில்லையே என்கிற கோபத்தில் பேசி விட்டேன்.. மன்னித்து விடு.. உன் மாமனையும் என்னை மன்னிக்கச் சொல்..”என்றவரை “என் செல்ல அப்பா..”என்று அவரது இரு பக்க மீசையையும் பிடித்திழுத்துக் கொஞ்சியவள்.. “சரி.. நான் விட்டிற்குச் சாப்பிடச் செல்கிறேன்.. நீங்கள் சாப்பிட்டாயிற்றாப்பா..?”என்று வினவினாள்.. அவர் ஆயிற்று என்றதும்.. “சரிப்பா.. நான் வருகிறேன்..”என்றவள் திவாகரனிடம் “வா மாமா.. சாப்பிடச் செல்லலாம்..”என்று கூறினாள்.

வேலை முடியாமல் எப்படிச் செல்வது..! என்று சிந்தித்தவன் “நீ செல் பரி.. நான் பிறகு வருகிறேன்..”என்று கூற.. “பிறகா..?,எப்போது..?,மாமா இவ்வளவு நேரம் அப்பாவும்,நானும் பேசியதைக் கேட்கவில்லையா..?,இந்த ஒரு ஜாண் வயிற்றுக்காகத் தான் நாம் மாடாக உழைப்பதே.. அப்பா தான் வந்து விட்டாரே.. அவர் காய்களை குடவுனுக்கு ஏற்றி விடுவார்.. நீ வா.. நாம் சாப்பிட்டு வரலாம்..”என்று அவனை அழைத்து விட்டு முன்னே நடந்தாள்.

தயங்கியபடியே மாமனின் முகம் நோக்கியவனிடம் “போடா.. இங்கு நீ நிற்பது தெரிந்தால்.. இன்னும் பத்துப் பக்கத்திற்குப் பேசுவாள்.. நட.. நட..”என்று அவர் விரட்ட.. தலையைக் கோதியபடியே நடந்து சென்றான் அவன். “நீ நான்கு மணி வாக்கில் நேராக குடவுனுக்கே வந்து விடு..”என்றவரிடம் தலையாட்டி விட்டு அம்பரியை நோக்கி ஓடினான்.

தோப்பைக் கடந்து வெளியே வந்ததும் “ஏய்.. வாயாடி.. நில்..” என்று அவள் கைப்பற்றி நிறுத்தியவன் அவளிடமிருந்து சைக்கிளை வாங்கிக் கொண்டு “மாமாவை எதிர்த்துப் பேசாதே என்கிறேனே பரி..” என்று மெல்ல ஆரம்பிக்க வெடுக்கென அவன் புறம் திரும்பியவன்.. “நான் என்ன தவறாகவா பேசி விட்டேன்..?, வேலை செய்பவர்கள் பாவம் தானே..?, ஒரு மனிதாபிமானம் வேண்டாம்....?” என்று மறுபுறம் பார்த்தபடி கூறிக் கொண்டே நடந்தவளைக் கைப்பற்றி நிறுத்தினான்.

“நீ அதற்காக மட்டுமா அவரை எதிர்த்துப் பேசினாய்..?” என்று வினவ.. அப்போதும் அவன் புறம் திரும்பாது நின்றவளின் முகம் பற்றித் திருப்பியவன் “சொல் பரி...” என்று மீண்டும் வினவினான். அவன் முகத்தைக் காணாமல் இரு திசைகளிலும் தன் பார்வையை அலைய விட்டவன்.. “அ..அப்பா.. பேசியது.. உன்னைக் கஷ்டப்படுத்திவிட்டதோ என்று தோன்றியது எனக்கு.. அது போக.. நீ.. நீ எந்தத் தவறும் செய்யவில்லையல்லவா மாமா...?, அதனால் தான்..” என்று குரல் கம்மக் கூறினாள்.

பதில் கூறாமல் அவளது தோளை இறுகப் பற்றியபடி நடந்தான் அவன். ஏனோ அவனது அமைதி அவளை ஏதோ செய்ய.. குரலில் உற்சாகத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு “மாமா.. என்னை சைக்கிளில் ஏற்றிச் செல்.. நான் முன்னே அமர்ந்து கொள்கிறேன்.. நீ ஓட்டு..” என்றபடி அவன் கையை விலக்கி ஏறி அமர்ந்தாள். “பரி.. அத்தை மட்டும் நாமிருவரும் சேர்ந்து வருவதைக் கண்டால் எட்டு ஊருக்குக் கேட்குமளவிற்குக் கத்திக் கூப்பாடு போட்டு விடுவார்கள்.. நீ எதற்கும் நான்கடி தள்ளியே நட..” என்று அவன் கூற.. “மாமா.. வீட்டிற்கு அருகே சென்றதும் நான் இறங்கிக் கொள்கிறேன்.. வா மாமா..” என்று கெஞ்சி அவனோடு சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டாள்.

அவன் மார்பில் உரசிக் கொண்டு.. அவ்வப்போது.. நிமிர்ந்து அவனோடு பேசும் சாக்கில் அவன் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை உராய்ந்தபடிச் செல்லும் இந்தச் சைக்கிள் பயணம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த ஒன்று. இரண்டு, மூன்று முறை அவள் நிமிர்ந்துப் பார்த்து.. ஏதேதோ பேசியதைக் கவனித்த திவாகரன் நான்காம் முறை அவள் நிமிரும் முன் தானே குனிந்து அவள் கன்னத்தில் தன் கன்னத்தை இழைத்து “களளி.. நீ எதற்காக நிமிர்கிறாய் என்று கண்டு கொண்டேன் நான்...” என்று கூற.. “ச்சி...” என்றபடித் திரும்பி அவன் மார்பில் முகம் மறைத்தாள் அவள்.

இந்தப் பயணம் இப்படியே நீளக் கூடாதா.. என்று ஏங்கியவன்.. வீட்டிற்குச் சற்றுத் தொலைவிலேயே வண்டியிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டாள். “பையை எடுத்துப் போ பரி.. நான் அம்மத்தாவிற்கு வெற்றிலை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறேன்..” என்றவன் சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்று விட்டான்.

வெற்றிலை வாங்கிக் கொண்டு வீடு திரும்புகையில் திண்ணையில் வள்ளியம்மையுடன் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்தாள் அம்பரி. “கிழவி... உன்னை உயிரோடு விட மாட்டேன் பார்...” என்றவள் அவரது இரு காது தண்டட்டியையும் பிடித்து இழுக்க.. “அய்யோ... ஆத்தா.. வலிக்குதே.. விடுடி.. ராங்கி.. விடுடி..” என்று அவர் சத்தமிடுவதைக் கண்டு பதறி அருகே ஓடியவன் “பரி.. விடு.. சொல்கிறேனல்லவா.. கையை எடுடி..” என்று அவளைப் பிடித்துத் தன் புறம் இழுத்துக் கொண்டவன்.. “உஃப்ஃப்...” என மூச்சை வெளியிட்டு.. “ஏய்.. என்னடி பழக்கமிது...?, வாய்ச் சண்டையை விட்டு விட்டு கைக்கலப்பில் இறங்கி விட்டாய்..?” என்று அவளை நோக்கிச் சத்தமிட்டான் திவாகரன்.

“கையை விடு மாமா.. உனக்கு இந்தக் கிழவியைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது.. ஏய்.. கிழவி.. இன்று மாமா வந்ததால் நீ தப்பித்தாய்..?, என்றாவது ஒரு நாள்.. உன் தண்டட்டியில் ஊஞ்சலாடாமல் விட மாட்டேன் நான்..” என்று அவள் கறுவ.. சிரிப்பு பொத்துக் கொண்டு வந்தது திவாகருக்கு.

“அம்மத்தா... வெத்தளை..” என்று அவரிடம் நீட்டியவன் அவருகிலேயே அமர்ந்து “இன்று உங்களிருவருக்கும் என்னப் பிரச்சனை...?”, என்று விசாரித்தான். அம்பரி ஆரம்பிக்கும் முன் குறுக்கே புகுந்த வள்ளியம்மை “அதை நான் சொல்கிறேன்” என்று தொடங்கி “ராசா.. பள்ளிக்கூடத்துக்கு புஸ்தகமே எடுத்துக்காம போறவளை இந்த வீட்டுல தான்ய்யா நான் பார்க்கிறேன்.. உன் அத்தை மவ.. இந்த எடுபட்டவ.. நல்லா படிக்கனும்னு நீ தலையா அடிச்சுக்கிற.. இந்தக் கிறுக்கி.. சினிமாவுக்கு போறவ மாறி.. வெறுங்கைய வீசிகிட்டு பள்ளிக் கூடத்துக்கு கிளம்புறா... இந்தக் கழுதையெல்லாம் பத்துப்பாத்திரம் கழுவிக்கிட்டு வீட்டில கிடக்கத் தான் லாயக்கு.. இந்தச் சிரிக்கிக்காக.. காத்துக்கிட்டு இருக்காம.. நீ நல்லா படிச்ச பிள்ளையா பார்த்து கட்டிக்க கண்ணு...” என்று அவர் தன் பேரனைக் கொஞ்ச.. “ஏய்.. கிழவி.. நீ செத்த...” என்று கடுங்கோபத்துடன் பாய்ந்தவளைக் கஷ்டப்பட்டுத் தடுத்தி நிறுத்தியவன் “அய்யோ அம்மத்தா.. நீயும் அவளுக்குச் சரியா வாயைக் கொடுத்து வாங்கிக் கட்டிக் கொள்கிறாயே.. சும்மாத் தான் இரேன்..” என்று சிரித்தபடியே கூறியவனிடம் “அவ கிடக்குறா கழுதை.. நீ சாப்பிட்டியா ராசா..?” என்று பாசமாக விசாரித்தவரிடம் “சாப்பிடத் தான் வந்தேன் அம்மத்தா.. நீ சாப்பிட்டாயா..?” என்று கேட்டு விட்டு உள்ளே சென்றான்,

“கிழவி.. நீ வெற்றிலை இடிக்கும் போது ஒரு கைப்பிடிச் சுண்ணாம்பைக் கொட்டுகிறேன் பார்...” என்று கர்ஜித்தவன் விசுக்கென்று திரும்பிக் கொண்டு உள்ளே சென்றான். முற்றத்தில் கை,கால் கழுவி விட்டு படியேறி வந்தவன்.. தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் பார்வையைப் பதித்தபடி தலையணையில் சொகுசாகச் சாய்ந்திருந்த அத்தையைக் கண்டுத் தயங்கி ஒதுங்கிச் சென்றான்.

ஓரக்கண்ணால் அவனை நோக்கியபடி படுத்திருந்த அன்னையைக் கண்டு கொள்ளாது அவனருகே வந்தவன்.. “வா மாமா..” என்றழைத்துக் கொண்டு சென்றான். வாழை இலையை விரித்து சாதம்,கூட்டுக் கறியென அவள் முக மலர்ச்சியுடன் பரிமாறத் துவங்க.. இலையிலல்லாது அவன் பார்வை அவள் மீதே நிலைத்திருந்தது.

“மக்கும்..”என்ற செறுமல் சத்தத்தில் சட்டென விழித்தவன் அத்தையின் புறம் பார்வையைத் திருப்பினான். “அடுத்தவனுக்குப் பரிமாறியது போதும்.. ஒண்ட வந்தவன் முதலில் தின்பதா..?,இந்த வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரி முதலில் தின்பதா..?, நீ முதலில் சாப்பிடும் வழியைப் பார்..”என்று கடுமையான குரலில் அவர் குரல் மகளை நோக்கி ஒலிக்க.. வெடுக்கெனத் திரும்பியவள் “மாமா சாப்பிடுவதற்கு முன்பு நான் என்று சாப்பிட்டிருக்கிறேன்..? என் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ள எனக்குத் தெரியும். நீ டியியைப் பார்..”என்று கூறி விட்டு திவாகரனிடம் சாப்பிடுமாறு சைகை செய்தாள்.

கோபத்திலும்,இயலாமையிலும் முகம் சிவக்கத் தலை குனிந்தவன் சாப்பாட்டை அலைந்த வண்ணம் அமர்ந்திருக்க.. தவிப்புடன் அவன் முகம் நோக்கியவள் பின் “அம்மா.. மாட்டுக்குத் தீவனம் போட வேண்டும் என்றாயே.. தவிடு,புண்ணாக்கெல்லாம் வந்திறங்கி விட்டது.. நீ சென்று தீவனத்தைக் கலக்கு போ.. நான் சாப்பிட்டு விட்டு வருகிறேன்..”என்று கூற.. சேலையை உதறியபடி எழுந்த சுப்புலட்சுமி.. இருவரையும் நோக்கி விட்டு “அடங்காத கழுதை மாமன்,மாமன் என்று உயிரை விட்டுக் கொண்டு திரிகிறாள்.. எல்லாம் இவள் தந்தையைச் சொல்ல வேண்டும்..”என்று புலம்பியபடி கொல்லையை நோக்கிச் செல்ல.. நிம்மதியாக மூச்சு விட்டபடி திவாகரனின் அருகே சென்றமர்ந்தாள்.

இறுகிப் போய் அமர்ந்திருவந்தவனைத் தொட்டு “சாப்பிடு மாமா...”என்று கூற.. சிவந்த விழிகளால் நிமிர்ந்து அவளை நோக்கினான் அவன். பதினைந்து வயதில் தாய்-தந்தையற்ற அநாதையாக என்று இந்த வீட்டினுள் காலடி எடுத்து வைத்தானோ.. அன்றிலிருந்து பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவமானம் தான் இது.. ஒரு நாள்.. ஒரு பொழுது கூட இந்த அத்தையம்மாள் அவனை நிம்மதியாக சோறு தின்ன அனுமதித்ததில்லை. கிடைக்கும் நேரங்களிலெல்லாம் அவனை அவமதித்துக் கூறு போடுவது தான் அவளது பொழுதுபோக்கு. முதல் சிறிது நாட்கள் மனைவியைச் சத்தமிட்டு அடக்கிக் கொண்டிருந்த மாணிக்கமும்,அதன் பின்பு கண்டு கொள்ளாமல் விட்டு விட.. இந்த அத்தையம்மாள்.. அவளது தன்மானத்தைக் கிளறி விட்டு ஆனந்தப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்த வீட்டிற்கு வந்த புதிதில் அத்தையின் சுடு சொற்களைத் தாங்க இயலாது பல நாட்கள் சாப்பிடாமலேயே எழுந்து சென்று தன்னறைக்குள் முடங்கியிருக்கிறான் அவன். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவன்

ஆரோக்கியத்தை இழந்து எலும்பும் தோலுமாய் மாறி விட்டதைக் கண்டு அந்த வீட்டில் இரண்டு ஜீவன்கள் வருத்தமுற்றன. ஒன்று வள்ளியம்மை.. இன்னொன்று பதினோறு வயதே நிரம்பிய அம்பரி. மருமகள் அறியாமல் தான் சென்று கொடுக்கும் உணவையும் அவன் தவிர்த்து விடுவதால்.. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தார் வள்ளியம்மை.

மாமன் படும் பாட்டை அந்தச் சிறிய வயதிலேயே புரிந்து கொண்ட அம்பரி.. ஒரு நாள்.. நேராக அன்னையிடம் சென்று “அம்மா.. மாமாவிற்குச் சாப்பாடு போடு..” என்றாள். மகளை வித்தியாசமாக நோக்கியவர் “என்னடி அதட்டுகிறாய்..?” என்று கையை ஓங்க.. “மாமா சாப்பிட்டால் தான் நான் சாப்பிடுவேன்.. இல்லையென்றால் பட்டினியாகத் தானிருப்பேன்..” என்று மிரட்டினாள். அவளது மிரட்டலைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ள சுப்புலட்சுமி நகர்ந்து விட.. சொன்னபடி.. அந்த நாள் முழுதையும் பட்டினியுடனே கழித்தாள் அம்பரி. மறு நாளும் இதே தொடர்.. பதறிப் போன மாணிக்கம்.. “ஏண்டாம்மா.. சாப்பிடாமலே இருக்கிறாய்..?” என்று விசாரிக்க.. “மாமா.. மாமா.. சாப்பிட்டால் தான் நானும் சாப்பிடுவேன்..” என்று கூறி மயங்கிச் சரிந்தாள்.. அவளைத் தெளிய வைத்து.. அவர்கள் அளித்த எந்தத் தின்பண்டங்களையும் வாயில் வைக்காமல் “மாமா.. மாமா...” என்றபடியே அமர்ந்திருந்தாள்.

அவளது அன்பைக் கண்டு வள்ளியம்மை வாய் மூடிக் கதறி.. ஓடிச் சென்று திவாகரனை அழைத்து வந்தார். “நீ சாப்பிட்டால் தான் சாப்பிடுவேன் என்று இரண்டு நாட்களாகப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறா ராசா.. நீ ஒரு வாய்ச் சாப்பிடு ராசா..” என்று கூற.. விழிகள் அகல.. வியந்து போன திவாகரன் மறு கணம் மூக்கு விடைக்கக் கண்ணீர் சிந்தினான். “பரி...” என ஓடிச் சென்றவன் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தன்னருகே அமரச் செய்து வேக வேகமாக சாதத்தைப் பிசைந்து அவள் வாயருகே கொண்டு சென்றான்.

“நீ.. சாப்பிடு மாமா..” என்று திக்கித் திணறிக் கூறியவளைக் கண்டு கண்ணீர் விட்டபடியேத் தன் வாயில் அவன் போட்டுக் கொண்ட பின்பு தான் அவன் உண்ணத் துவங்கியதே.. அன்றிலிருந்து அவன் உண்ட பிறகு தான் அவன் உண்பாள். அந்த வீட்டில் அப்பத்தாவையும், தன்னையும் தவிர மாமனுக்குப் பாசமாகப் பரிமாற யாருமில்லையென்பதைக் கண்டு கொண்ட அந்தச் சிறுமி அன்றிலிருந்து இன்று வரைத் தானே தான் பரிமாறுகிறாள்.. பெரும்பாலும் அவன் உண்ணும் நேரம் அன்னை அருகில் இல்லாது பார்த்துக் கொள்வாள். எப்போதாவது இப்படி மாட்டிக் கொள்ளும் சமயத்தில் தான் திவாகரன் அவமானப் படுவது.

அவனும் கூட அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின் மாறிப் போனான். அதை எவ்வளவு அவமானப் படுத்தினாலும்.. சாப்பாட்டைத் தவிர்க்க மாட்டான்.

அவன் அறிவான். அவன் உண்ணவில்லையென்றால் அம்பரியும் அன்று முழுதும் பட்டினியாகக் கிடப்பாள் என்று.

“மாமா...” என்று அம்பரி மூன்றாம் முறையாக உலுக்கியதும் நினைவிற்கு வந்தவன்.. வேகமாக ஒரு வாயை விண்டு விட்டு.. சோற்றை அள்ளி அவள் வாயில் திணித்தான்.. தன் இலையிலிருந்த ஒரு பாதிச் சோற்றை அவளுக்கு ஒதுக்கி.. “நீயும் சாப்பிடு கண்ணம்மா...” என்று கூற.. அவளும் ஆனந்தமாக உண்ணத் துவங்கினாள். இருவரும் ஒரே இலையில் உண்பதைக் கண்டு சிரித்தபடியே அருகே வந்து பரிமாறினார் வள்ளியம்மை.

“போதும் அப்பத்தா.. அள்ளி அள்ளி வைக்காதே.. மாமாவிற்கு வை...” என்று அவள் தடுக்க.. “நல்லா சாப்பிட்டாத் தான் கண்ணு சத்து.. எதையும் ஒதுக்காம சாப்பிடு தாயி... அப்பத்தா முள் எடுத்துத் தாரேன் கொடு...” என்று அருகே அமர்ந்து அவளை உண்ண வைத்துக் கொண்டிருந்த வள்ளியம்மையைக் கண்டு சிரிப்பு வந்தது அவனுக்கு. சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு மாமியார் மருமகளைப் போல் சண்டையிட்டுக் கொண்ட இருவரும் இப்போது பாசமலர்களாக இருப்பதைக் கண்டு.

உண்டு முடித்ததும் வெளியே புறப்படப் பார்த்தவனை “மாமா.. அப்பா 4 மணிக்குத் தானே வரச் சொன்னார்..?, சிறிது நேரம் உறங்கி விட்டுச் செல்.. போ மாமா...” என்று வற்புறுத்தி அறைக்கு அனுப்பி விட்டு அன்னையைத் தேடி கொல்லைக்குச் சென்றாள். “அம்மா.. தவிடு, புண்ணாக்கைக் கலக்கினாயா..?” என்றபடி அருகே வந்தவளிடம் அவர் முறைத்துக் கொள்ள.. “என்னம்மா..?, கோபமா..?, நீ மாமாவை இப்படி யாரோ போல் நடத்துவதும் தவறு தானே..?, இதைச் சொன்னால் என் மேல் கோபப்படுவாய்.. அம்மா.. நீயும் மாறப் போவதில்லை.. நானும் மாறப் போவதில்லை.. கையை எடு.. நான் எடுத்துச் செல்கிறேன்..” எனக் கூறித் தவிடு மூட்டையை தூக்கிச் சென்றாள். அவளை முறைப்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை லட்சுமியினால்.

மாடியறை ஜன்னல் வழியாக கீழே அம்பரியின் பேச்சைக் கேட்ட திவாகரன் கீழே கிடந்த தலையணையில் சாய்ந்துக் கண்களை மூடினான். மூடிய விழிகளுக்குள் கடந்து கால வாழ்வு வந்து நின்றது.

காதல் -3

கோடி மின்னல் ஓடி வந்து பாவையானது..
இவள் ரதியினம்.. உடல் மலர்வனம்..
இதழ் மரகதம்.. அதில் மதுரசம்..
இவள் காமன் வாகனம்.. இசை சிந்தும் மோகனம்..
அழகைப் படைத்தாய்.. ஓ! பிரம்ம தேவனே....!

“ஏய்... குள்ளச்சி.. நில்லடி..”என்றுத் தன்னிடமிருந்துத் தப்பி ஓடப் பார்த்த பத்து வயது சிறுமி அம்பரியின் இரண்டு கைகளையும் தனது ஒரு கையால் அசாத்தியமாகப் பிடித்தபடி சிரிப்புடன் நின்றிருந்தான் பதினைந்து வயதைத் தொட்டிருந்த திவாகரன். “கை விடு மாமா.. நான் குமரனைத் தேடி வந்தேன்.. குமரா.. குமரா.. எங்கேடா இருக்கிறாய்..?,அத்தை.. உங்கள் மகனைக் கையை விடச் சொல்லுங்கள்.. நான் போகனும்..”என்று அழுகையுடன் கத்திக் கொண்டிருந்தவளை “உஷ்... மூச்சு விடக் கூடாது.. அழுகையை நிறுத்து.. அழுகையை நிறுத்தினால் தான் கையை விடுவேன்..”என்று அவன் அதட்ட... அழுகையை அடக்கி விம்மியபடி நின்றிருந்தாள்.

தன் தோளிலிருந்தத் துண்டினால் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தவன் “எங்கே உன் கூட்டாளிகள்..?,குமரனும்,தேனும் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி விடு.. உன்னை விட்டு விடுகிறேன்.. மூவருமாகச் சேர்ந்து கொண்டு பக்கத்து வீட்டு சிந்தாமணிப் பாட்டி வீட்டில் ஓட்டைப் பிரித்து உள்ளிறங்கிக் கடலை உருண்டையைத் திருடித் தின்றிருக்கிறீர்கள்.. ஆனால் குள்ளச்சி.. நீயே காப்படி உயரத்தில் இருக்கிறாய்..?,நீ எப்படி ஓட்டு மீது ஏறினாய்..?”என்று அவன் விசாரிக்க.. “அது.. அது.. குமரன் தான் ஏணி எடுத்துக் கொண்டு வந்து போட்டான். தேனு தான் என்னை ஏற்றி விட்டான்..”என்று கூறினாள்.

“அடங்காத கழுதை..”என்று அவள் காதைத் திருகியவன் “ஏண்டி தின்பண்டம் வேண்டுமென்றால் அம்மா செய்து தர மாட்டார்களா..?,அடுத்த வீட்டுக் கூரையைப் பிரித்தா திருடித் தின்பாய்..?,கிறுக்கி..”என்று அவன் அதட்ட.. “நான் மட்டுமா செய்தேன்..?,உன் தங்கையும்,மாமன் மகனும் தான் முக்கால்வாசித் தவறைச் செய்தார்கள்.. அவர்களை விட்டு விட்டு என்னைப் பிடித்து

வைத்திருக்கிறாய்..?” என்று அவள் சுள்ளெனக் கூற.. “ஓ! அம்மைக்குக் கோபம் வேறு வருகிறதோ.. உன்னை..” என்று அவளைத் தூக்கிச் சென்று அருகேயிருந்தத் தூணில் நிற்க வைத்துக் கையிலிருந்தத் துண்டினால் கட்டி வைத்தான்.

“திவா.. என்னப்பா இது..?, அவளை ஏன் கட்டி வைத்துத் துன்புறுத்துகிறாய்..?” என்று கேட்ட அன்னையிடம் “அம்மா.. நீ சும்மா இரு.. இந்த ரகளை கோஷ்டியை எப்படியேனும் அடக்கியாக வேண்டும்.. மூவருக்கும் இருக்கிறது இன்று.. ஏய்.. குள்ளச்சி.. உன் கூட்டாளிகளை மரியாதையாக இங்கே வரச் சொல்லி விடு.. நான் கண்டு பிடித்தேனானால் பிரம்படி தான்..” என்று மிரட்டியதும்.. மீண்டும் அழுகை முட்ட.. “குமரா.. தேனு..” என்று அவள் உச்சஸ்தாதியில் சத்தமிட.. அந்த ஓட்டு வீட்டின் இடது புறத்திலிருந்து குமரனும்.. பக்கத்து வீட்டு மொட்டை மாடியிலிருந்து தேன்மொழியும் எட்டிப் பார்த்தனர்.

“அடக் களவாணிக் கழுதைகளா.. இங்கே தான் இருக்கிறீர்களா..?, டேய் குமரா.. மரியாதையாக இறங்கி வந்து விடு.. கையில் மாட்டினாயென்றால் பிரம்பால் அடித்துக் காலை உடைத்து விடுவேன் இறங்கு டா..” என்று அவன் குச்சியினால் அவனை அடிக்க.. கண்களில் கண்ணீரைத் தேக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த குமரன்.. ஓட்டிலிருந்துக் கீழே குதித்தான். அவன் இறங்கியதும் தேன் மொழியின் பக்கம் திரும்பியவன் “தேனு நீ இறங்குகிறாயா.. என்ன சொல்கிறாய்..?” என்று கேட்க.. அவளோ வாய் விட்டுக் கதறி “இந்த மாடி உயரமாக இருக்கிறது.. என்னால் குதிக்க முடியவில்லை..” என்று அழுதபடியே கூற.. சிரிப்பை அடக்க பெரும்பாடு பட்டுப் போனான்.

“இங்கே வா.. அண்ணன் கையைப் பிடி..” என்றவன் மெல்ல அவளை இறக்கி விட்டான். தூணில் கைக்கட்ட நிலையில் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி அம்பரி நின்றிருக்க.. அவளுக்கு அடுத்து.. நின்றிருந்த குமரனோ.. மாமன் முகத்தைப் பார்க்கலாமா வேண்டாமா.. என்றபடி கண்ணீர் விழிகளுடன் இருந்தான். அவனருகே நின்றிருந்த தேன்மொழியோ அழுகையை நிறுத்தாது தேம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

மூவரையும் நோக்கியவன் “சிந்தாமணிப் பாட்டி வீட்டில் கடலை உருண்டையைத் திருடத் திட்டம் போட்டது யாரு..?” என்று வினவினான். “இவன்..” “இவள்” “இவள்” என்று மூவரும் மாறி மாறி ஒருவரை மற்றொருவர் காட்டிக் கொடுக்க.. அவன் “தேனு நீ சொல்.. யார் ஐடியா இது..?” என்று வினவினான். “அ..அண்ணா.. அது அது.. குமரன் தான் சொன்னான்.. சிந்தாமணிப் பாட்டி வீட்டில் தண்ணீர் எடுக்கப் போகும் போது பார்த்தேன்.. பாட்டிக் கடலை உருண்டை செய்வதை.. அவர் செய்யும் உருண்டை.. முத்தம்மா அத்தையின் பெட்டிக் கடையில் கிடைப்பதை விடச் சுவையாக

இருக்கும்.. நாம் போய் கேட்டால் பாட்டி தர மாட்டாள்.. அதனால் திருடித் தின்போம் என்றான்..”என்று நடந்ததைக் கூற.. “இல்லை அண்ணா.. இல்லை.. சிந்தாமணிப் பாட்டி வீட்டு உருண்டை சுவையாக இருக்கும் என்று மட்டும் தான் நான் கூறினேன்.. திருடித் திங்கலாம் என்று சொன்னது இவள் தான்..” என்று அம்பரியைக் கை காட்டினான் அவன்.

ஆமாம் என்பது போல்.. குற்ற உணர்வுடன் தலை குனிந்த அம்பரியிடம் “என்னடி..?, உன் வேலை தானா இது..?” என்று அதட்டினான்.. “இ..இல்லை மாமா.. திருடித் திங்கலாம் என்றெல்லாம் நான் சொல்லவேயில்லை.. குமரன் தான் நாம் போய்க் கேட்டால் சிந்தாமணிப் பாட்டித் தர மாட்டாள் என்றான்.. அதனால் தான் எ..எதற்குக் கேட்டுக் கொண்டு.. நா..நாமே சென்று எடுத்துத் தின்று விடலாமென்று தான் கூறினேன்..” என்று கூற “ம்..இரண்டிற்கும் என்னடி பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிறது..?, திருட்டுக் கழுதை..” என்று நங்கென்று அவள் தலையில் ஒரு குட்டு வைத்தான். முகம் சுருங்கி அழுகையில் அவள் ஆழ்ந்து விட..

“ம்..அடுத்து என்ன நடந்தது..?” என்று விசாரித்தவனிடம் “அப்புறம்.. வீட்டு வாசல் வழியாகச் சென்றால் பாட்டி கண்டு பிடித்து விடுவாள் என்று.. ஓட்டு வழியாகச் செல்லலாம் என்று குமரன் தான் கூறினான். நானும் அவனும் ஏறி விட்டோம்.. அம்பரியால் ஏற முடியவில்லை.. அவளுக்காக ஏணியைக் கஷ்டப்பட்டு நகர்த்தினோம் நாங்கள் இருவரும்.. அவள் ஏறி வந்ததும் ஓட்டினுள் இறங்கி பரண் மீது பாட்டி காய வைத்திருந்த உருண்டையை எடுத்து வந்தாள்.. ஓ..ஓட்டு மேலே அமர்ந்தே நாங்கள் சாப்பிட்டோம்.. அ..அப்புறம்.. குமரன் இன்னொரு உருண்டை கேட்டான் என்று அம்பரி மறுபடி உள்ளே இறங்கும் போது.. பாட்டி பார்த்து விட்டது..” என்று கூறினாள்.

“பாட்டி பார்த்ததும் தப்பிப்பதற்காக.. அம்பரி..” என்று அவள் முகத்தைப் பார்த்தக் குமரன் “பாட்டியின் தண்டட்டியைப் பிடித்து இழுத்து விட்டு.. ஓடி வந்து விட்டாள் மாமா..” என்று கூற.. அதற்கு மேல் அடக்க முடியாமல் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான் திவாகரன். அது வரை மூவரையும் திட்டி அதட்டிக் கொண்டிருந்தவன் திடீரெனச் சிரிப்பதைக் கண்டு.. மூவரும் திகைத்து அவன் முகம் பார்க்க.. அம்பரியோ...

“குமரா.. நீ சொன்னது சரி தான்.. உன் மாமன் சரியான லூசுப் பயலாக இருப்பான் போலும்..” என்று கத்திக் கூறி விட.. சிரிப்பை நிறுத்தி அவளை முறைத்த திவாகரன் “திருட்டுக் கழுதை..” என்றபடி பிரம்பை எடுத்துக் கொண்டு அருகே வந்தான்.. “அண்ணா.. வேண்டாம்.. மாமா வேண்டாம்..” என்றபடி இருபுறமும் சிதறி ஓடியவர்களுக்கு இரண்டிரண்டு அடிகளைக் கொடுத்தவன் இருவரும் ஓடிச் சென்றதும்.. தூணின் மறு புறம்.. தூணை இறுகக் கட்டிக் கொண்டுத் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கண்களை அழுந்த மூடியிருந்த

அம்பரியைக் கண்டுச் சிரித்து... அவள் கட்டை அவிழ்த்து... முன்னால் இழுத்தான்.

அப்போதும் பயத்துடனே நின்றிருந்தவளைக் கண்டு “வாய்க் கொழுப்பு ஜாஸ்தியாகி விட்டது குள்ளச்சிக்கு..” என்று கன்னம் கிள்ளி விட்டு “போய் அதையிடம் எண்ணை வைத்துத் தலை வாரிக் கொள்..” என்று அனுப்பி வைத்தவன் “தேனு... குமரா... இரண்டு பேரும் உள்ளே வாருங்கள்.. அடிக்க மாட்டேன்.. வாருங்கள்..” என்றழைக்க.. இருவரும் தயங்கியபடி வந்து சேர்ந்தனர்.

“ஏன் டா குமரா.. இதுகளிரண்டும் தான் சிறு பிள்ளைகள் சேட்டை செய்கிறதുകள்.. உனக்கு என்னடா வந்தது..?, ஆறாம் வகுப்பு முடித்தப் பெரிய பையனல்லவா நீ..?” என்று கூற.. “அதிலும் :பெயில்..” என்று உள்ளேயிருந்தக் குரல் கொடுத்தாள் அம்பரி. “யார் :பெயில்..?, நீ தாண்டி மக்கு.. நான் எங்கள் வகுப்பிலேயே முதல் மார்க் தெரியுமா..?” என்று ரோசத்துடன் கூறியவனைச் சமாதானப் படுத்தி மூவரையும் கை,கால்,முகம் கழுவ வைத்து படிக்க அமர வைத்தான்.

அம்பரியும்,தேனும் முகத்தை ஒரு மாதிரி வைத்துக் கொண்டே அமர.. குமரன் சற்று உற்சாகத்துடன் அமர்ந்தான். அவனைத் தவிர மற்ற இருவரும் மந்தமாகவே அமர்ந்திருக்க.. இருவரையும் நோக்கித் தீப்பார்வை பார்த்தான் திவாகரன். “தேனு.. பையைத் தூக்கு.. ஓடி விடலாம்..” என்று குரல் கொடுத்தபடி தன் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி விட்டாள் அம்பரி.

அதன் பின் சிறிது நேரம் கழித்து வீட்டிற்குள் நுழைந்தவன் அடுக்களையில் அன்னையுடன் அமர்ந்து அருவாமனையில் காய் நறுக்கிக் கொண்டிருந்தவளைக் கண்டு சாந்தமாகப் புன்னகைத்தான். கிராமத்துப் பெண்களுக்கு இயல்பாகவே வந்து விடும் பழக்கமிது.. சிறு வயதிலிருந்தே அனைத்து வேலைகளுக்கும் பெண்களைப் பழக்கப்படுத்தி வைத்திருப்பார்கள். அதனால் தான் உழைத்து உரமேறிய உடலுடன் வனப்பாகக் காட்சி தருகிறார்கள்..

மாமனைக் கண்டதும் பயந்து அதையின் பின்னே மறைந்து கொண்டவளைக் கண்டபடியே அருகே வந்தவன் “அம்மா.. இவளைப் பாரேன்.. படிக்கக் கூப்பிட்டால் மட்டும் காத தூரம் ஓடி விடுகிறாள்.. இங்கே வந்து உன்னுடன் வெங்காயம் உரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.. நீ நாளை என்னிடம் தானே ராசாத்தி படிக்க வர வேண்டும்...?” என்று மிரட்ட “சும்மா அவளை அதட்டிக் கொண்டே இருக்காதே கண்ணா.. பயந்து போகிறாள் பார்..” என்று அவள் கைப்பற்றி மரகதம் அழைத்துச் செல்ல.. நாக்கைத் துருத்தி அவனுக்குப் பழிப்புக் காட்டியபடியே ஓடிச் சென்றாள் அம்பரி.

வள்ளியம்மை-ராமசாமி தம்பதியினருக்கு ஆணொன்று,பெண்ணொன்றுமாய் இரண்டு பிள்ளைகள். மரகதம்,மாணிக்கம். இருவரும் ஆறு ஆண்டு இடைவெளியில் பிறந்தவர்கள். பெண் பிள்ளைக்கு முதலில் திருமணத்தை நடத்தி முடித்து விடலாமென்று எண்ணி மரகதத்தின் பதினேழாவது வயதிலேயே மரகதத்திற்குத் திருமணம் முடித்து வைத்தனர். மாப்பிள்ளை ராமசாமியின் சொந்தத் தங்கையின் மகன். மரகதமும் அவரது கணவர் ராஜாராமனும் மகிழ்ச்சியான வாழ்வை வாழ்ந்ததற்கான சாட்சியாக அவர்களுக்கு அழகான மகன் பிறந்தான். சூர்யனின் பெயரை வைக்க வேண்டும் என்று மரகதம் மிகவும் ஆசைப்பட்டதால் அவனுக்கு திவாகரன் என்று பெயரிட்டனர்.

திவாகரனின் பன்னிரெண்டாவது வயதில் ராஜாராமன் நோய் வாய்ப்பட்டு இறந்து விட.. மகனுடன் தனிமரமாகிப் போனார் மரகதம். பெரிதாக சொத்து எதுவும் அவர் சேர்த்து வைக்காததால்.. சற்றுக் கலங்கிப் போன மரகதம்.. இருக்கும் நிலத்திலேயே விவசாயம் செய்து கொண்டு மகனைப் படிக்க வைத்தாள். அவனும் சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொண்டு நன்றாகப் படித்து வந்தான்.

வறுமையென்றும்,கவலையென்றும் மரகதம் ஒரு முறை கூடத் தாய் வீடு தேடிச் சென்றதில்லை. ராமசாமி இறந்த பின்பு அனைத்துச் சொத்துக்களும் மாணிக்கத்தின் கவனிப்பில் சென்று விட்டதால் வள்ளியம்மையால் மகளுக்கு உதவ முடியவில்லை. மாணிக்கத்திற்கோ.. அவரது மனைவி சுப்புலட்சுமியின் தொல்லை அதிகமாக இருந்ததால் தங்கையின் நிலை அறிந்தும் உதவி ஏதும் செய்ய முடியவில்லை.. ஆனால் அது குறித்து எவ்வித மனத்தாங்கலும் இல்லாமல்.. எப்போதும் போல் பிள்ளைகள் வந்து சென்று கொண்டிருக்க.. மரகதம் இயல்பாகத் தானிருந்தார்.

வள்ளியம்மைக்குப் பேரன் மீதுப் பாசம் அதிகம். அவன் வீடு தேடி வரும் வேளைகளில் சுப்புலட்சுமி முகம் திருப்பிக் கொண்டாலும் அம்மத்தாவிற்காகவும்,மாமாவிற்காகவும் அவன் அடிக்கடி வந்து செல்வான். அத்தோடு நில்லாமல் அவனுடைய செல்ல மாமன் மகள் அம்பரியும் இருப்பதால் மாமா வீடு செல்வதற்கு அவன் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

மாணிக்கம்,மரகதத்தின் பெரியப்பா மகனின் வாரிசு தான் குமரன். அவரது தங்கையின் மகள் தான் தேன்மொழி. சுற்றிச் சுற்றி ஊர் முழுக்க சொந்த,பந்தங்களைக் கொண்டிருப்பதால் மரகதத்திற்கு கணவன் இறந்த பின்பும் பாதுகாப்பான வாழ்வு கிடைத்தது. மற்றபடி அவர்களிடமிருந்து எவ்வித உதவியையும் அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மாணிக்கத்திற்குச் சொந்தமாக தென்னந்தோப்பும்,கரும்பு,வாழை,திராட்சைத் தோட்டங்களும் இருந்தது. அதனால் வருமானத்தைப் பொறுத்தவரை அவருக்கு எந்தக் கஷ்டமும் இல்லை. தங்கையின் நிலையை எண்ணி வருந்தி அவர் அவளுக்கு உதவி செய்ய முயன்றாலும் கைகேயியைப் போல் அவருக்கு அமைந்து விட்ட சுப்பு லட்சுமி அவரிடமிருந்து ஒரு துரும்பைக் கூட மரகதத்திற்கு நகர்த்தச் சம்மதிக்கவில்லை. மரகதமும் தன் மானம் மிக்கவள் என்பதால் அண்ணனின் வீடு தேடி வருவதைக் கூட நிறுத்திக் கொண்டாள்.

என்ன தான் மரகதம் எந்த உதவியையும் எதிர்பாராமல் தன் உழைப்பில் வயிற்றுப்பாட்டப் பார்த்துக் கொண்டாலும்.. ராஜா ராமனுக்குச் சொந்தமான அந்த ஒரே நிலம் ஏகப்பட்டக் கடனில் இருந்ததை லட்சுமி அறிந்தே இருந்தாள். எங்கே ஒரு நாள் அண்ணா.. என்று கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டுத் தன் வீட்டைத் தேடி வந்து விடுவாளோ என்று மிகவும் அஞ்சினாள்.

ஒரே பெண்ணைப் பெற்று வைத்திருக்கிறோம்.. அவளுக்குச் சீர் செய்து பணக்காரக் குடும்பத்தில் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து அவள் சீரும்,சிறப்புமாய் வாழ்வதைக் கண்ணாரக் காண வேண்டும் என்று ஆசை வைத்திருந்தாள் லட்சுமி. அதற்கு இடைஞ்சலாக மரகதமும்,அவள் மகனும் இந்த வீட்டில் வந்தமர்ந்து கொண்டு விடுவார்களோ என்று பயந்தாள்.

அவள் அஞ்சியதைப் போல் அடுத்து ஒரு சம்பவம் நடந்தது. இயல்பிலேயே சாந்தசொருபியான மரகதம் கொண்ட கணவனும் உயிரழந்து போன பின்பு மகனுக்காகவேனும் வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டு தன்னால் இயன்ற வரை உழைத்து அவனைப் படிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். நிலத்தின் மீது ராஜாராமன் வாங்கியிருந்த கடனிற்கான வட்டியைக் கட்டுவதற்கே வருமானத்தில் பெரும் பகுதியை அழிந்து விட.. உண்பதற்கும்,உடுத்துவதற்கும் மிச்ச வருமானம் சரியாக இருந்தது.

எப்படி மகனை பெரிய படிப்பு படிக்க வைத்து உத்தியோகத்திற்கு அனுப்புவது..?, என்றெண்ணி எண்ணி தினமும் தூக்கமில்லாமல் தவித்தாள். சரியாக உண்ணாமல்,உறங்காமல் நோயாளியாகிப் போனவள்.. ஒரு நாள் இரவு இறந்தும் போனாள்.

அன்று காலை பள்ளி செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த திவாகரன் “அம்மா.. இன்னுமா தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்..?,வயலுக்குச் செல்லவில்லையா..?, எனக்குப் பசியெடுக்கிறது.. பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும். எழுந்திரும்மா..”என்றுத் தலை வாரியபடியே குரல் கொடுத்தவன் அன்னை இன்னும் எழாமல் இருப்பதைக் கண்டு பயந்து அருகே சென்று “அம்மா..” என்று தோள் பற்றித் திருப்ப.. கண்கள் மூடிய நிலையில் தொய்ந்து கிடந்த அவரது உடல் சில்லிட்டுப் போயிருந்தது.

“அம்மா... அம்மா...” என்று உலுக்கியவனுக்கு அம்மா இனி எழுந்திருக்கவே மாட்டாள் என்பது புரிந்து போக.. கரகரவெனக் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிய “அம்மா...” எனக் கட்டிக் கொண்டுக் கதறி அழுதான். அவனது ஓலம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்த சிந்தாமணிப் பாட்டி நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு அருகே வந்து அவனை ஆறுதல் படுத்த.. தான் அநாதையாகிப் போன துக்க நிலையை எண்ணிக் கதறினான் திவாகரன்.

அதன் பிறகு விசயம் ஊர் முழுதும் பரவி விட வள்ளியம்மையும், மாணிக்கமும் பதறி ஓடி வந்தனர். புத்தகப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு பள்ளியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த அம்பரி வழியில் தேன்மொழியின் தந்தை வருவதைக் கண்டு “செல்வம் மாமா...” என்று ஓடிச் செல்ல.. “பள்ளிக் கூடத்துக்கு புறப்பட்டு விட்டாயா கண்ணு..?” என்று வினவியவரிடம் “ஆமாம் மாமா.. தேனு இன்னும் வரவில்லையே..?” என்று கேட்டாள்.

“பள்ளிக்கெல்லாம் இன்று போக வேண்டாம்.. வா..” என்று அவளைத் தூக்கித் தன் சைக்கிளில் அமர்த்திக் கொண்டவர் திவாகரனின் வீட்டிற்குச் சென்றார். ஐ! பள்ளிக்கு இன்று விடுமுறையா..?, என்று குதூகலமான அம்பரி அவருடன் உற்சாகத்துடனே புறப்பட்டாள். ஆனால் அவர் திவாகரனின் வீட்டில் வண்டியை நிறுத்தியதும்.. வீட்டினுள் ஒலித்த அழுகைக் குரல்களும்.. ஒப்பாரியும் அம்பரியின் மனதில் திகிலை ஏற்படுத்தின.

காரணத்தை அறிந்து கொள்ளாமலேயே.. அந்தச் சூழ்நிலை அவளுக்கு அழுகையை வர வைக்க.. “மா...மா...” என்று அவர் கையைப் பற்றியவளை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். குமரனும், தேன் மொழியும்.. தலை விரி கோலத்தில் “என் உசரை எடுத்துக்கிட்டு என் மகள் விட்டுக்கக் கூடாதா ஆண்டவனே.. என் பேரனை இப்படி அநாதையா நிக்க வைச்சுட்டியே..” என்று மாரில் அடித்துக் கொண்டு அழுத வள்ளியம்மையைக் கண்டதும் அவளுக்கு அழுகை பெருகியது.

அழுதபடியே அவள் நிமிர்ந்து பார்க்க.. அருகேயிருந்த ஒற்றைக் கட்டிலில் மாலை போட்டு மரகதம் அத்தையைப் படுக்க வைத்திருந்தனர். அந்தக் கோலத்தில் அத்தையைக் கண்டதும் அழுதபடியே அருகே ஓடிச் சென்றுப் பார்த்தவளை மாணிக்கம் கைப் பற்ற.. “அப்பா..... அத்தை.... அத்தை...” என்றபடியே தந்தையின் காலில் புகம் புதைத்து அழுதாள் அம்பரி.

எவ்வளவு பாசமான அத்தை! பெண் பிள்ளைகளென்றால் அவளுக்குக் கொள்ளைப் பிரியம். அதிலும் அவரது காலைச் சுற்றிக் கொண்டு திரியும் அம்பரியின் மீது அவருக்குத் தனிப் பாசம் தான்.. அண்ணன் மகள் வேறு! சொல்லவா வேண்டும்..?, அவரிடமே குளித்து.. அவரிடமே எண்ணை வைத்துப் படியத் தலை வாரி.. அவருடனே அலைவாள். அத்தோடு நில்லாது அவர்

செய்து தரும் கம்பு தோசையும்,தேங்காய்ச் சட்னியும்,கேப்பை உருண்டையும் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஒன்று. காலை வந்து சேர்ந்தால் அவருக்கு உதவி செய்து கொண்டு அவருடனே கதை கேட்ட படி உறங்கியும் போவாள்.

அப்படிப்பட்ட அத்தை இன்று உயிரற்றுக் கட்டிலில் கிடப்பதைக் கண்டு அவளுக்குத் துக்கம் பொங்கியது. “திவாகரன் மாமா...!, அவன் அவன் என்ன செய்கிறான்..?,?” அன்னை அம்மியில் சட்னி அரைப்பதற்குக் கூட அனுமதிக்காமல் அந்த வேலையையும் தானே செய்பவன்.. அவர் மீது உயிரையே வைத்திருப்பவன்.. அவன்... அவன் எங்கே என்றபடியே தந்தையின் கால்களைக் கட்டியபடியே நிமிர்ந்து அவனைத் தேடினாள்.

மரகதத்தைக் கிடத்தி வைத்திருந்தக் கட்டிலின் அருகே எங்கோ வெறித்தபடி இறுகிப் போய் அமர்ந்திருந்தான் அவன். கன்னங்களில் கண்ணீர்க் கோடுகளின் தடம் தெரிந்தது. அவனையே பார்த்தபடி தந்தையை இறுக் கட்டிக் கொண்ட அம்பரிக்கு.. உள்ளே ஏதோ செய்தது. அதன் பின்பு நடந்த சடங்குகள் அனைத்திலும் இயந்திரத்தனமாகச் செயல்பட்டவனை.. வள்ளியம்மை “வாய் விட்டு அழுது விடு ராசா.. வேண்டாமய்யா..”என்று எவ்வளவோ கெஞ்சியும் நேர் வெறித்த விழிகளும்,சில்லிட்டுப் போன உடலுமாக இறுக்கத்துடனிருந்தான் அவன்.

கடைசியாக அவரைப் புதைக்குமிடத்தில் மாணிக்கம் “அம்மா முகத்தைக் கடைசியாக ஒரு முறை பார்த்து விடு ராஜா..”என்று கூறத் திகைத்து அவர் முகம் நோக்கியவனுக்கு.. அன்னையை இனிக் கண்ணால் கூடக் காண முடியாது என்கிற உண்மை புலப்பட.. நடப்பை உணர்ந்து கொள்ள முடியாமல்.. துக்கம் தொண்டை அடைக்க.. அழுகை வெடித்துச் சிதறியது அவனுக்கு. பெருங்குரலெடுத்துக் கதறியவனை மாணிக்கமும்,செல்வமும் ஆறுதல் கூற முடியாமல் திணறினர். “அம்மா.... அம்மா...”என்று மண்டியிட்டு அவர் காலடியைப் பற்றிக் கொண்டு அழுது தீர்த்தவனைச் சமாதானப் படுத்தி அனைத்தையும் முடித்துக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் சாப்பாடு,தண்ணீரின்றி அழுதபடியே கரைந்து போனவனைக் கண்டு துக்கமானது வள்ளியம்மைக்கு. மரகதம் இறந்து போன மறுநாளே கடன் காரர்கள் வந்து அந்த நிலத்தை விற்றுப் பணத்தை அடைக்குமாறு கூற.. பதினைந்து வயதே நிரம்பிய அச்சிறுவனுக்கு என்ன செய்வதென்று ஒன்றும் புரியவில்லை.. அன்னை,படிப்பு,வீடு,நிலம் என்றிருந்தவனுக்குப் பணம்,கடன் என்ற வார்த்தைகளுக்கான அர்த்தமெல்லாம் சுத்தமாகப் பிடிபடவில்லை..

பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி அவன் நிற்க.. மாணிக்கமும்,செல்வமும் அவனிடம் “நிலத்தை விற்றாலொழிய உன் அப்பா,அம்மா வாங்கியக் கடனை அடைக்க

முடியாது திவாகரா.. என்ன சொல்கிறாய்..?,அவர்களிடமே விற்று விடலாமா..?”என்று கேட்க.. பதில் சொல்ல முடியாமல் விக்கித்து நின்றான் அவன். இருக்கும் ஒரே நிலத்தையும் விற்று விட்டால்.. அவனது எதிர்காலம் என்னவாவது..?,உணவிற்கும்,படிப்பிற்கும் என்ன செய்வான் அவன்..?,ஒன்றுமே பிடிபடாமல் போக விழித்துக் கொண்டு நின்றவனின் தோளை அழுத்தி விட்டு இருவரும் நகர்ந்து விட்டனர்.

அதன் பின்பு அவர்களே நிலத்தை கடன் காரர்களிடம் விற்று விட்டனர் போலும். ஒரே ஒரு முறை செல்வம் வந்து “தம்பி நிலப் பத்திரமெல்லாம் அம்மா எங்கே வைத்திருக்கிறார்கள்..?”என்று கேட்கும் போது கையை மட்டும் உயர்த்தி இரும்புப் பெட்டியைக் காண்பித்தான். அவ்வளவு தான் அவனுக்குத் தெரியும்! வள்ளியம்மை அவனுக்குச் சாப்பாடு சமைத்து ஒவ்வொரு வேளையும் போராடி உண்ண வைக்க.. அவன் எதற்காகச் சாப்பிட வேண்டும்..?, இனி உயிர் வாழ்ந்து என்ன பிரயோஜனம்..?. என்கிற மனநிலையுடன் உலா வந்தான்.

அன்னையின் புடவைகளைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மணிக் கணக்கில் அமர்ந்து கொண்டும்.. விட்டத்தை வெறித்துக் கொண்டும் முடங்கிப் போனான். பதினாறாம் நாள் கருமாதியின் போது மரகதத்தின் புகைப்படத்திற்கு மாலையிட்டு வள்ளியம்மை “அம்மாவைக் கும்பிட்டுக் கொள் கண்ணு.. இனி அவ தான் உனக்கு சாமி..”என்று கூற அந்த கருப்பு,வெள்ளைப் புகைப்படச் சட்டத்தின் உள்ளே சாந்தமாக புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்த அன்னையைக் கண்டு அழுகை பெருகியது அவனுக்கு.

“என்னை இப்படி அநாதையாக்கி விட்டுச் சென்று விட்டாயேம்மா..?,இனி எனக்கென்று யார் இருக்கிறார்கள் இந்த உலகில்..?,என் வாழ்வின் ஒரே ஆதாரமான நீயே சென்று விட்ட பின்பு இனி யாருக்காக நான் வாழ வேண்டும் அம்மா..?,என்னை விட்டு ஏன் சென்றாய்..?,என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்லாமல் இப்படித் தனித்து நிற்க வைத்து விட்டாயேம்மா.. உன் கையால் உண்ணாமல்.. உன் மடியின் உறங்காமல்.. உன் அருகாமையின் நிம்மதியை உணராமல்.. நான் எப்படி இருக்க முடியும்..?, நான் ஏன் உயிர் வாழ வேண்டும்..?,என்னையும் உன்னோடு அழைத்துக் கொள்ளமா.. என்னால் நீயின்றி வாழ முடியாது.. அம்மா.... அம்மா....”என்று அவன் கண்ணீர் விட்டுக் கதற.. அதைக் கண்ட அம்பரிக்கு கண்கள் கலங்கியது.

கூடியிருந்த அனைவரது மனமும் நெகிழ்ந்து கண்களில் கண்ணீர் வழிய சட்டெனத் தந்தையின் புறம் திரும்பிய அம்பரி “அப்பா... மாமாவை.. மாமாவை நம் வீட்டிற்கேக் கூட்டிச் சென்று விடலாம்ப்பா... மாமா அதை இல்லாமல் எப்படித் தனியாக இருப்பாரப்பா..?,நம்முடனே அழைத்துச் செல்லலாம்ப்பா..

ப்ளிஸ்ப்பா..”என்று கண்ணீருடன் அவர் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கெஞ்ச.. வள்ளியம்மைக்கும் அது சரியென்றே பட்டது.

“அவனை ஆதரிக்கத் தான் யார் உண்டு இவ்வுலகில்..?, சொந்தத் தாய்மாமனான மாணிக்கத்தைத் தவிர?, இருக்கும் ஒரே நிலமும் பறி போய் விட்ட நிலையில் சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வான் அவன்..?,படிப்பை எப்படித் தொடர்வான்..?, நம்மைத் தவிர யார் இருக்கிறார்கள் அவனுக்கு?” என்று மகனிடம் அவர் எடுத்துக் கூற.. மனைவியை எண்ணி ஒரு கணம் பயந்தாலும்.. மரகதம் உயிருடன் இருந்த போது தான் அவளுக்கு உதவ முடியாமல் போனது.. இவனுக்கேனும் ஆதரவு கொடுத்து அந்தப் பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார் மாணிக்கம்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்ததும் மெல்ல திவாகரனிடம் ஆரம்பித்தார் வள்ளியம்மை. “கண்ணு.. மாமா உன்னை அவன் வீட்டிலேயே வந்து இருக்கச் சொல்லி விட்டான். அம்மா இல்லாமல் இங்கே ஒத்தையாளாக நீ என்ன செய்வாய்..?,அங்கே வந்து இருந்துக்கோ கண்ணு.. அது தான் உன் எதிர்காலத்துக்கு நல்லது..”என்று அவர் கூற.. உதட்டைக் கடித்தபடித் தயங்கினான் திவாகரன்.

அவனுக்குத் தெரியும். அவனும்,மரகதமும் கஷ்டப்பட்டக் காலத்திலேயே அவர் மனைவிக்குப் பயந்து கொண்டு எந்த உதவியும் புரியாதவர். அப்பேர்ப்பட்டவரின் வீட்டில் எப்படிச் சென்று தங்க முடியும்..?,அன்னையும் இது வரை அவரிடம் எந்த உதவி கேட்டும் சென்று நின்றதில்லை.. அந்த அத்தை.. அவன் வீட்டிற்கு வந்தாலே முகம் கொடுத்துப் பேச மாட்டார். காலம் முழுதும் அவர் கையால் எப்படி சாப்பிட முடியும்..?

அவன் யோசிப்பதைக் கண்ட வள்ளியம்மை “இருந்த ஒரே நிலமும் கை விட்டுப் போயிட்டது தம்பி.. உன் படிப்புக்கும்,சாப்பாட்டுக்கும் வழி வேணுமே...” என்று அவர் வருத்தத்துடன் கூற “நான்.. நான் வேலை பார்த்து என் வயிற்றுப் பாட்டை பார்த்துக் கொள்வேன் அம்மத்தா..”என்று கூறி அவன் மரகதத்தின் மகன் என்று நிரூபிக்க.. பெருமையுடன் அவனை நோக்கிய வள்ளியம்மை.. “மாமன் இருக்கும் போது நீ ஏன் ராசா யாருமில்லாதவன் மாறி எங்கேயோ வேலை பார்த்து வாழ்க்கையை ஓட்டனும்..?,நீ அங்க வந்து இரு ராசா.. இந்த அம்மத்தாவுக்காகவேனும்..”என்று கண்ணீர் விட்டார்.

“அது இல்லை அம்மத்தா... அத்தை... அத்தைக்கு என்னைக் கண்டாலே பிடிக்காதே.. நா..நான் எப்படி அங்கே வந்து இருக்க முடியும்..?”என்று மெல்ல வினவியவனுக்கு வள்ளியம்மை பதில் கூறும் முன் கதவிற்குப் பின்னே பாதி முகத்தை மட்டும் வெளியே நீட்டிய அம்பரி “அம்மா ஒன்றும் கூறாமல் நான்

பார்த்துக் கொள்கிறேன்.. நீ வா மாமா..” என்று கூற.. நிமிர்ந்து அவளை நோக்கினான் திவாகரன்.

“வள்ளியம்மை....” என்று பக்கத்து வீட்டு சிந்தாமணிப் பாட்டிக் குரல் கொடுக்க “இதோ வர்ரேன்....” என்ற படி அவர் எழுந்து சென்றார். அவர் சென்றதும் அவளை நோக்கி “இங்கே வா..” என்று அவன் கை அசைக்க.. மெல்ல அவனருகே வந்து மண்டியிட்டு அமர்ந்தாள். “தலையே வாராமல் ஏன் இப்படி பங்கரையாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கிறாய்..?” என்றபடியே அவன் அவளது தலையைக் கோதி விட.. மாமா பழைய படி பேசுகிறான் என்கிற ஆச்சரியத்தில் நிமிர்ந்து அவன் முகம் நோக்கினாள்.

“குள்ளச்சி... என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்..?” என்று வினவியவனிடம் “நீ அழாமல் இப்படி சிரித்தபடியே இருக்கலாமில்லையா மாமா...? நீ.. நீ அழுவதைக் காணும் போது எனக்கு மிகவும் அழுகையாக வருகிறது.. இனி நீ அழாதே மாமா...” என்று அவள் கூற வியப்பில் விரிந்த விழிகளுடம் அவள் முகம் பார்த்தான் திவாகரன்.

காதல் -4

இளமைச் சுமையை...
மனம் தாங்கிக் கொள்ளுமோ...
குலுங்கும் அலையை..
கடல் மூடிக் கொள்ளுமோ..
குளிக்கும் ஓர் கிளி.. கொதிக்கும் நீர்த்துளி..
ஊதலான மார்கழி.. நீளமான ராத்திரி..
நீ வந்து ஆதரி....!

திவாகரன் அம்பரியின் வீட்டிற்கு அன்றே குடியேறினான். முழுத் தயக்கத்துடனும்.. வக்கற்றுப் போன தனது தலையெழுத்தை எண்ணி சுயப்பச்சாதபத்திலும் தான் அவன் அந்த வீட்டில் காலடி எடுத்து வைத்ததே. அம்பரியும்,வள்ளியம்மையும் தான் அவனது தயக்கத்தைப் போக்கி அவனை இயல்பாக்க பெரும்பாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

எப்போதும் தன் வீட்டிற்கு வந்தால்.. சைக்கிள் சாவியைச் சுற்றியபடி வீட்டை நோட்டம் விட்டு “குள்ளச்சி.. புத்தகப் பையை இப்படித் தூக்கி எறிந்திருக்கிறாய்..?,அது என்ன பேனா,பென்சில் எல்லாம் இப்படிக் கிடக்கிறது..?, படிப்பதுமில்லை.. படிப்பை மதிப்பதுமில்லை..”என்று அதட்டி மிரட்டுவான். தலையில் நங்,நங்கென்று குட்டி வைத்து விடுவான் என்பதால்.. அவன் சைக்கிள் தெரு முனைக்குள் நுழையும் போது வேகமாக அனைத்தையும் சீர் செய்து வைத்து விடுவான்.

இப்போது வீட்டிற்குள் நுழைந்துப் பல மணி நேரமாகியும் கூடக் குனிந்தத் தலையுடன் அமர்ந்திருந்தவனைக் கண்டு அம்பரிக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. “மாமா... இங்கே பார்.. நான் வரைந்த கோலம்.. இதோ நான் பின்னிய கூட.. களிமண்ணில் பொம்மை செய்தேன் பார்..”என்று ஒவ்வொன்றாகத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துக் காட்டினாள். அவன் ஒரு சிரிப்புடன் பார்வையிட்டு விட்டு மீண்டும் பழைய நிலையிலேயே அமர்ந்து விட.. என்ன செய்வதென்றுப் புரியாமல் தவித்துப் போனாள்.

குமரனையும்,தேனையும் அழைத்து வந்து அவன் முன்பு விளையாடினாள்.. ஆடினாள். பாடினாள்.. புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து “கணக்குப் பாடம் சொல்லித் தா மாமா..”என்றாள். அவன் எதிலும் ஈடுபாடு இல்லாதிருப்பதைக் கண்டுப் பெரிதும் சோர்ந்தாள்.

அவன் சாமியறையின் முன்னேயிருந்த வளாகத்தில் படுத்துக் கொள்வதைக் கண்ட வள்ளியம்மை “மாணிக்கம்.. மாடியறையை அவனுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுப்போம்.. அவன் அங்கேயே தங்கிக்கட்டும்..”என்று கூற சரியென்றுத் தலையாட்டினார் மாணிக்கம். “மக்கும்,ஒண்ட வந்தவனுக்குத் தனியறை வேறு..”என்று நொடித்துக் கொண்ட மருமகளைக் கண்டு கொள்ளாது.. “அம்பரி.. வா கண்ணு.. மாமனுக்கு மாடியறையை ஒழித்துக் கொடுப்போம்..”என்று கூறி அவளை அழைத்துக் கொண்டு போய் அந்த அறையைச் சுத்தம் செய்தார்.

அறையைத் தயார் படுத்தியதும்.. “போ கண்ணு.. மாமனைக் கூட்டிக்கிட்டு வா..”என்று அவர் கூற.. ஓடிச் சென்று கொல்லைப் புறத்தில் நின்று கொண்டு வயலை வெறித்துக் கொண்டிருந்தவனை அழைத்து வந்தாள். “எங்கே இழுத்துச் செல்கிறாய் பரி..?”என்று எரிச்சலுடன் வினவியவனிடம் “நீ வா மாமா.. உனக்கு ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி வைத்திருக்கிறேன்”என்றழைத்துச் சென்றவள்.. மாடியறைக்குச் சென்று “இது தான் உன் அறை.. இனி நீ இங்கேயே தங்கிக் கொள்ளலாம்..”என்று கூற.. தயக்கமும்,மகிழ்ச்சியுமாய் தலையாட்டினான் அவன்.

மாடியறையை அவனுக்கென்று ஒதுக்கிக் கொடுத்த பின்பு அவன் அந்த அறையை விட்டு வெளியே வருவதேயில்லை. வள்ளியம்மை வற்புறுத்திச் சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு போய் கொடுத்தால் தான் உண்டு. அன்றிரவும் அப்படித் தான்.. அம்பரியிடம் ஒரு தட்டைக் கொடுத்து “திவாகரனிடம் கொண்டு போய் கொடு.. போ..”என்றனுப்பினார் வள்ளியம்மை.

சாப்பாட்டுத் தட்டைத் தூக்கிக் கொண்டு மாடியறைக்குச் சென்ற அம்பரி மாமா என்றழைக்க வாய்த் திறந்தவள்.. அப்படியே நின்று விட்டாள். அங்கே அன்னையின் ஒரு சேலையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அழுகையில் கரைந்து கொண்டிருந்தான் அவன். “மாமா...”என்று கம்மிய குரலில் அவள் அழைத்ததும் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவன்.. வேகமாகக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு “எ...என்ன பரி..?”என்று வினவினான்.

“சா..சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கிறேன்..”என்று கூறியவனிடம் “எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாமென்று அம்மத்தாவிடம் கூறினேனே..”என்றான் அவன். “அ..அது வந்து.. மாமா.. சரியாகச் சாப்பிடவில்லையென்றால் வளராமலே போய் விடுவோமாம்.. ராஜேந்திரன் அண்ணன் மாதிரி குள்ளமாகவே தான் இருப்போமாம்.. கை,காலெல்லாம் பலமிழந்து போய் விடுமாம்.. வயல்

வேலையெல்லாம் பார்க்க முடியாதாம்..”என்று வள்ளியம்மை தனக்குக் கூறும் அறிவுரைகளை அப்படியே அவனுக்கும் அவள் எடுத்து விட..

தலையைச் சொறிந்தபடி யோசித்து யோசித்து அவள் சொன்ன விதம் அவனுக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. “நான் தான் ஏற்கனவே வளர்ந்து விட்டேனே.. பின் எப்படிக் குள்ளமாவேனாம்...?”என்று அவன் கேட்க “அது.. அது..”என்றவள் விழித்துக் கொண்டு நிற்க.. “நீ தான் குள்ளச்சி நிறைய சாப்பிட வேண்டும்.. இன்னமும் வளராமலேயே இருக்கிறாயே..?”என்றவன் அவளிடமிருந்தத் தட்டை வாங்கிக் கீழே வைத்தான்.

அவன் தட்டை வாங்கிக் கொண்ட பின்பும் செல்லாமல் இருந்தவளைக் கண்டு என்னவென்று விசாரித்தான். “நீ சாப்பிட்ட பின்பு தட்டை வாங்கிக் கொண்டு தான் திரும்பி வர வேண்டுமென்று அப்பத்தா சொல்லி விட்டது..”என்று கூற.. அம்மத்தாவின் அன்பை எண்ணிக் கண்களில் நீர் கசிந்தது அவனுக்கு. அந்த வயதான கிழவி மட்டும் இல்லாது போயிருந்தால்.. என்னவாகியிருப்பானோ.. வேக வேகமாக அள்ளி உண்டவன்.. தட்டை ஏந்திக் கொண்டுக் கீழே வந்தான்.

“ஓ!துரைக்குத் தனியாக உட்கார்ந்தால் தான் உண்ண வருமோ..?,பாவம் பார்த்து கூட்டி வந்தால்.. தனியறை,ஸ்பெசல் சாப்பாடு என்று ராஜா வாழ்க்கை கேட்கிறதோ..?,உன் தகுதிக்கும்,நிலைக்கும் தகுந்தார் போல் நடந்து கொள்.. மூன்று வேளை ஓசிக் கஞ்சிக் குடித்து வயிற்றை நிரப்புவனுக்கு ராஜ மரியாதையா.. எனக்கென்று வந்து வாய்க்கிறது பார்..”என்று சுப்புலட்சுமித் தன் சுடு சொற்களை அவன் மீது வீச... அம்பரியின் கைகளை இறுகப் பற்றியிருந்த திவாகரனின் கரங்கள் விரைத்துப் போயிருந்தது.

அம்மா என்ன சொல்கிறாள் என்று புரியா விட்டாலும்.. அவள் திவாகரனைத் திட்டுகிறாள் என்பதைக் கண்டு கொண்ட அம்பரி அண்ணாந்து அவன் முகத்தைப் பார்க்க.. அவளது கையை விலக்கி விட்டு விறுவிறுவெனக் கொல்லையை நோக்கி நடந்தவனுக்கு... சாப்பிட்டச் சாப்பாடுக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.. ஓசிக் கஞ்சி குடித்து நான்.. நான் வயிறு வளர்க்கிறேனா..?, இரு வேளைக் கஞ்சியென்றாலும் அன்னையுடன் உழைத்துச் சாப்பிட்டு நிம்மதியாக இருந்தானே.. தன்மானமும்,ரோசமும் நிறைந்த அவனுக்கா இந்த நிலைமை..?, ஆதரவற்றுத் தன் வீட்டில் சோற்றுக்காக ஒதுங்கியிருக்கும் அநாதை அவன் என்பதை நொடிக்கொரு முறைத் தன் சொல்லம்புகளால் அவனை ஏசிக் கூறு போட்டாள் சுப்புலட்சுமி.

தின்ன சோறு வயிற்றுக்குள் செல்லாமல் தொண்டையிலேயே இறுக்க.. அன்பிலாச் சோறு என்பிலே குத்தியது என்பது போல் திவாகரனுக்கும் உணவு தொண்டையை விட்டு இறங்க மறுத்தது... கண்களில் கண்ணீர் நிறையத் தலையை அழுத்திப் பிடித்தவன்.. உண்ட நான்கு வாய்ச் சோற்றையும் வாந்தி

எடுக்க.. வயிற்றையும்,தலையையும் பிடித்தபடி அழுகையுடன் வாந்தி எடுத்தவனைக் கண்டுப் பதறிப் போன அம்பரி அவனுக்கு ஏதோ ஆகி விட்டதோ என்று பயந்து ஓடிப் போய் வள்ளியம்மையை அழைத்து வந்தாள்.

“அப்பத்தா.. மாமாவிற்கு ஏதோ ஆகி விட்டது... வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு வாந்தி எடுக்கிறது அப்பத்தா... அம்மா மாமாவை ஏதோ திட்டி விட்டாள்.. அதனால் தான் மாமா அழுகிறது.. நீ வா அப்பத்தா.. எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது..”என்று பதறியபடி வள்ளியம்மையை இழுத்து வந்தாள்.

“என்ன கண்ணு செய்கிறது உனக்கு..?”என்றபடியே பதறி ஓடி வந்த வள்ளியம்மை.. அவனைச் சுத்தம் செய்ய முயல “என்னால்... என்னால் முடியலையே அம்மத்தா... என்னை வேறு எங்கேனும் கொண்டு சென்று விட்டு விடு.. நான் இங்கே இருக்க மாட்டேன்..”என்று கதறினான் அவன். “அப்படி சொல்லாதே கண்ணு... எனக்காகவேனும் நீ இங்கே இருந்தாகனும்.. உன்னை அநாதையா அலைய விட்டுட்டு என்னால் இங்க எப்படி கண்ணு சோறு திங்க முடியும்..?,உன் அத்தைகாரி கிடக்கிறாள்.. விவரம் கெட்டவள்.. இட்லி சுட்டு வித்துக்கிட்டு பொழப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்தவளுக்கு சொத்துக்கார மனுசன் கிடச்சா இது தான் கண்ணு நிலைமை.. உண்மையிலேயே ஒண்ட வந்தது அவள் தான்.. நீ இல்லை.. உனக்கு இந்த வீட்டில் எல்லா உரிமையும் இருக்கு கண்ணு.. உன் அம்மாவுக்கு நான் இதுவரை பெருசா எதுவும் செஞ்சதில்லை.. தன்மானத்தோட வாழ்ந்து இறந்தும் போனவ அவ.. உன்னை அப்படிக்கை விட்டா என்னால நிம்மதியா சாகக் கூட முடியாது ராசா.. உன்னை எப்படியும் நான் ஆளாக்கிருவேன்.. உன் அத்தகாரி பேசுறத காதுலயே வாங்காத கண்ணு..” என்று அவனைச் சமாதானம் செய்தார் வள்ளியம்மை...

அதுவரை திவாகரனின் சட்டையைப் பற்றியபடி இருவரது முகத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்பரி.. “ஆமாம் மாமா.. அம்மா பேசுவதை நீ காதிலேயே வாங்க வேண்டாம்.. நானும்,அப்பத்தாவும் இருக்கிறோமே.. எங்களுக்காகவேனும் இங்கேயே இரு மாமா..”என்று கூற.. அவள் தலையைப் பற்றித் தன் இடையோடு அழுத்திக் கொண்டான் அவன். அதன் பின்பு வள்ளியம்மை அளித்தப் பாலைப் பருகி விட்டு.. அவர் மடியிலேயே திண்ணையில் சாய்ந்து விட்டான் திவாகரன். அவன் உறங்கும் வரை விழித்திருந்த அம்பரி.. அவன் உறங்கி விட்டதை எட்டிப் பார்த்து உறுதி செய்து விட்டுத் தான் தூங்கினாள்.

அதன் பின்பு வந்த நாட்களில் அத்தையின் வார்த்தைகளைத் தாங்க இயலாமல் அவன் சாப்பாடு என்பதைத் தியாகமே செய்து விட.. அதைக் கண்ட அம்பரி அடாவடியாகத் தானும் சாப்பிடாமல் இருந்து அன்னையிடம் சாதித்தாள். அதுவரை அம்பரியைச் சிறு குழந்தையாக,வால் தனம் நிறைந்த போக்கிரிப் பிள்ளையாக மட்டுமே எண்ணி வைத்திருந்த திவாகரனுக்கு அவள் மீது

பாசமும்,அன்பும் பொங்கியது. அன்னை இறந்ததிலிருந்து அவளது நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் யோசித்துப் பார்த்தவனுக்கு.. அவள் தன் மீது எப்பேர்ப்பட்ட பேரன்பைக் காட்டுகிறாள் என்று வியந்து போனான். அன்னைக்குப் பிறகுத் தனக்கென யாருமில்லையென்று மறுகிக் கொண்டிருந்தவனை.. உனக்கு நான் இருக்கிறேன் மாமா என்று ஒவ்வொரு விசயத்திலும் சொல்லாமல் நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

அன்னையின் ஆவி தான் அவளுக்குள் புகுந்து விட்டதோ என்று ஆச்சரியாகிப் போன திவாகரன் அதன் பின்பு அவளுக்காகவேனும் சாப்பாடு விசயத்தில் சரியாக நடந்து கொண்டான். அவன் சாப்பிடா விட்டால் அவளும் பட்டினி கிடப்பாளே..! தினமும் அவள் தான் அவனுக்குப் பரிமாறுகிறாள் பெரிய மனுசியைப் போல்! அவன் சாப்பிட்டப் பின்பு தான் சாப்பிடுவேன் என்கிற பிடிவாதம் வேறு..! எப்போதும் ஒரு வாய் அள்ளி உண்டதும்.. அவளுக்கும் ஊட்டி விட்டுத் தான் அவன் சாப்பிடுவான்..

இருவரது அன்பையும் கண்ட வள்ளியம்மைக்கு நெகிழ்ச்சியாக இருந்தது. மரகதமும்,மாணிக்கமும் கூட இவ்வளவு பாசத்துடன் இருந்ததில்லை. ஆனால் அவர்களிருவருக்கும் பிறந்த இந்த இரண்டு ஜீவன்களோ தன்னலமற்றப் பாசத்தை இந்த அறியாத வயதில் ஒருவரின் மீது மற்றொருவர் செலுத்திக் கொண்டு இன்பமாக இருந்தனர்.

ஆனால் சுப்புலட்சுமியோ.. தன் வீட்டிற்கு இலவச இணைப்பாக நுழைந்து விட்டவன் தின்று,உறங்கி சொகுசு வாழ்வு வாழக் கூடாது என்பதில் முனைப்பாக இருந்தாள். எப்படியும் அவனை வெளியே துரத்த முடியாது. அன்னை-தந்தையற்ற அநாதைப் பையனை இப்படி கை விட்டு விட்டீர்களே.. என்று ஊரே காரித்துப்பும்..! எதற்காக வீண் வினை! இவனை இப்படியே நிரந்தரமான வேலையாளாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது தான் என்றெண்ணிக் கொண்டு அவனை அநியாயமாக வேலை வாங்கினாள்.

அவன் பள்ளிக்குக் கிளம்பும் நேரம் “இங்கே வா டா.. மாட்டுக்கு இந்த வைக்கோலைப் போடு..”என்று வேலை ஏவ ஆரம்பிப்பவன்.. பால் கரப்பது, மாணிக்கத்திற்கு சாப்பாடு கொடுத்தனுப்புவது,செடிகளைப் பராமரிப்பது, வீட்டு வேலை செய்ய வைப்பதென அத்தனையையும் அவனையே செய்ய வைத்தாள். வேலை செய்வதற்கு திவாகரன் தயங்குபவன் இல்லை தான். அடுத்தவர்களின் வீட்டில் வந்தமர்ந்து கொண்டு சொகுசாக வாழ வேண்டுமென்று அவனும் விரும்பவில்லை.. மாணிக்கத்துடன் சென்று கணக்கு வழக்கிலும்,திராட்சை வளர்ப்பிலும் கலந்து கொண்டு தானிருந்தான். விவசாயத்தில் ஈடுபாடு இருந்ததால் அவருக்கு உதவி புரிந்து கொண்டு தான் திரிந்தான்.

ஆனால் பள்ளிக்குச் செல்லும் வேளையில் லட்சுமி அவனை அழைத்து வேலை ஏவுவது தான் அவனுக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. மரகதம் மகனைப் படிக்க வைத்து பெரிய ஆளாக்கி விட வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தார். அன்னையின் ஒரே ஆசையையும் நிறைவேற்ற முடியாமல் போய் விட்டதே என்றுப் பெரிதும் வருந்தினான். தொடர்ந்து நான்கைந்து நாட்கள் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் வீட்டு வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனை அம்பரி கவனித்து விட்டாள். “மாமா.. நீ பள்ளிக்குப் போகவில்லையா..?” என்று கேட்டபடி அவனுடன் சேர்ந்து மொட்டை மாடியில் வத்தலைக் காய வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வழக்கமான சிரிப்புடன் அவளை நோக்கியவன் “நீ ஏன் குள்ளச்சி ஸ்கூலுக்குப் போகவில்லை..?என்ன இன்றும் மட்டம் போட்டு விட்டாயா..?”என்று வினவ.. “அ..அது.. எனக்குத் தலைவலி மாமா.. அதனால் தான் செல்லவில்லை.. நான் உன்னைக் கேட்டேனே..”என்றவளிடம் பதில் சொல்லாமல்.. பெரு மூச்சை வெளிவிட்டபடி.. வத்தலைப் பரப்பி விட்டு எழுந்தவன் “நீயேனும் நன்றாகப் படி அம்பரி..”எனக் கூறி விட்டுக் கையைக் கழுவித் கொண்டு இறங்கிச் சென்று விட்டான்.

மாமா ஏன் இப்படிச் சொல்கிறான் என்று குழம்பிப் போன அம்பரி நேராக வள்ளியம்மையிடம் சென்று விசாரிக்க.. “உன் ஆத்தாகாரி தான் இப்படி சதி செஞ்சு உன் மாமனைப் படிக்க விடாமல் பண்ணுகிறாள்.. என் கண்ணனை எப்படியெல்லாம் வேலை வாங்கிக் கஷ்டப்படுத்துகிறாள்.. ராட்சசி.. உன் ஆத்தாளுக்கு நல்ல சாவே வராதுடி..” என்று அவர் கரித்துக் கொட்ட.. இந்த முறை தந்தையிடம் சென்று நின்றாள் அம்பரி.

மதியச் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தவரிடம் சென்றவள்.. “அப்பா..”என விளித்து “மாமா இப்போதெல்லாம் பள்ளிக்குச் செல்வதேயில்லைப்பா.. அம்மா தினமும் அதைச் செய்,இதைச் செய் என்று வேலை வாங்கி அவரை பள்ளிக்குச் செல்ல விடாமல் செய்கிறாள்.. நீ அம்மாவிடம் சொல்கிறாயாப்பா.. அவரை பள்ளிக்குச் செல்ல அனுமதிக்கச் சொல்லி..?”என்று அவர் தாடையைப் பற்றியவள்.. தொடர்ந்து “மாமா கூட படிக்கும் பெண்களெல்லாம் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்டிருக்கிறேன்பா.. மாமா ரொம்ப நன்றாகப் படிப்பாராம்.. பள்ளியிலேயே முதலாம்.. பாவமில்லையாப்பா..?,மாமா ஒரு நாள் கூட பள்ளிக்குச் செல்லாமல் இருந்ததேயில்லைப்பா.. அம்மாவிற்கு வேலை செய்ய ஆள் வேண்டுமானால்.. நான் வீட்டிலிருந்து எல்லா வேலைகளையும் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.. மாமாவைப் பள்ளிக்கு அனுப்பலாம்ப்பா..”என்று அவள் கெஞ்சிக் கேட்க.. உருகிப் போன மாணிக்கம்.. மனைவியை அழைத்துக் கண்டித்தார்.

“வீட்டு வேலை செய்ய உனக்கு ஆளா கிடைக்கவில்லை..?, அவன் தான் வயலிலும், வாழைத் தோட்டத்திலும் எனக்கு ஒத்தாசையாக அத்தனை வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்கிறானே.. அவனை எதற்காக வீட்டு வேலை செய்ய வைக்கிறாய்..?, நன்றாகப் படிப்பவனைப் பள்ளிக்குச் செல்ல விடாமல்.. என்னம்மா இது..?, அவன் உதவித் தொகையில் படிப்பவன்.. அவன் படிப்பதால்.. உன் சொத்திற்கு எந்தப் பாதிப்பும் வந்து விடாது.. அவனை இனியேனும் படிக்க விடு..” என்று கூற.. “என்னவோ செய்யுங்கள்..” என்று நொடித்துக் கொண்டு எழுந்து சென்றாள் சுப்புலட்சுமி,

மாணிக்கம் பேசியது அனைத்தையும் கேட்ட வள்ளியம்மை பேத்தியை அள்ளிக் கொஞ்சி விட்டுப் பேரனைத் தேடிச் சென்றார்.. “கண்ணு.. ராசா... “என்று அவனை அழைத்தவர் சீம்பாலில் செய்த இனிப்பை அவனுக்கு ஊட்டினார். “என்ன அம்மத்தா..?” என்றபடியே விழுங்கியவனிடம் “நீ இனிப் பள்ளிக்குப் போகலாம் கண்ணு... அம்பரி அவ அப்பன் கிட்டப் பேசி சம்மதம் வாங்கிட்டா.. இனி உன் அத்தகாரி உன்னை ஒரு வார்த்தை கேட்க மாட்டாள்..” என்றவர் நடந்தது அனைத்தையும் கூற..

அதுவரைத் தனது தலையெழுத்தை எண்ணி நொந்தபடி அருகேயிருந்த ஆட்டைத் தடவிக் கொடுத்தபடியே அமர்ந்திருந்த திவாகரனுக்கு... அன்னையின் ஆசை நிறைவேறப் போகிறது என்று மகிழ்ச்சி பொங்கியது... கைக் கூப்பி வானத்தை நிமிர்ந்து நோக்கி.. “அம்மா..!” என்று கண் மூடி வேண்டியவன்... கண்ணீருடன் “அம்பரி எங்கே அம்மத்தா..?” என்று வினவினான்.

“உன் அறையைச் சுத்தம் செய்ய விளக்குமாறோட போனா கண்ணு..” என்று அவர் கூற.. வேகமாக மாடிப்படிகளில் தடதடவென ஓடிச் சென்றான். எங்கிருந்து வந்தாள் இவள்..?, அடுத்தடுத்து அவனுக்கு நன்மைகளைச் செய்து அவனுக்காகவே பிறவியெடுத்தத் தேவதையைப் போல் நடந்து கொள்கிறானே..! எங்கிருந்து வந்தது இத்தனை பாசம் அவளுக்கு..?, நான் வேலை செய்கிறேன்.. மாமாவைப் பள்ளிக்கு அனுப்பு என்றாளாமே.... என்றெண்ணியவனுக்கு.. கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ஆறாய் பெருகியது..

ஓடிச் சென்று அறை வாசலில் நின்றவன் அங்கே மரகதத்தின் புகைப் படத்திற்கு வட்டமாகப் பொட்டு வைக்க முயன்று கொண்டவளைக் கண்டு “பரி.....” என்று அழுகைக் குரலில் அழைத்தான். அவன் குரல் அழுகையுடன் ஒலித்ததும்.. பதறித் திரும்பியவளின் முகத்திலிருந்த உணர்ச்சிகளைக் கண்டவன்.. வேகமாக ஓடி வந்து அவளைப் பற்றித் தூக்கித் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டவன் “என் கண்ணே... என் கண்ணே....” என்று புலம்பியபடி கண்ணீர் விட்டான். அதே வேகத்தில் அவளை நிமிர்த்தி முகம் நோக்கியவன்.. அவள் கன்னத்தில் அழுந்த முத்தமிட.. அந்த வயதிலும் கூச்சமாக இருந்தது அம்பரிக்கு.

“என்ன... என்னவாயிற்று மாமா..?” என்று வினவியவளிடம்.. “நான் சொல்வது உனக்குப் புரியப் போவதில்லை கண்ணம்மா.. ஆனால்.. ஆனால்.. நீ எனக்குச் செய்து கொண்டிருக்கும் அனைத்து உதவிக்கும் நன்றி கூறாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை.. ரொம்ப.. ரொம்ப நன்றி..” என்று அவன் மிகுந்த உணர்ச்சியுடன் கூற.. அவன் தோளைக் கட்டிக் கொண்டு விழித்தபடியே நின்றிருந்தாள் அம்பரி. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அவளை நோக்கியவன் குங்குமம் தோய்த்திருந்த அவளது நடுவிரலைப் பற்றி.. புகைப்படத்தில் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்த அன்னையின் நெற்றியில் வைத்தான். “ஐ,வட்டமாக வந்து விட்டது மாமா...” என்று குதூகலித்துச் சிரித்தாள் அந்தச் சிறுமி.

அடுத்து வந்த நாட்களில் இருவரும் பள்ளிக்குச் செல்ல.. மறுபடியும் குமரன்,தேனு,அம்பரி மூவருக்கும் டியூசன் எடுத்துக் கொண்டும் அவர்களை அடித்து விரட்டிக் கொண்டும் தனது வாழ்வைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான் திவாகரன். அவ்வப்போது சுப்புலட்சுமியின் ஏச்சு,பேச்சுகளைக் கேட்க நேர்ந்தது. மாணிக்கத்துடன் அவரது தோப்பு,தோட்டங்களில் வேலை செய்து வந்தான் அவன்.

இப்படியாக இரண்டு வருடங்கள் ஓடி விட.. அந்த வருட இறுதியில் பன்னிரெண்டாம் வகுப்புத் தேர்வை எழுதியிருந்தான். குள்ளச்சி அம்பரியும் நன்றாக வளர்ந்து விட்டிருந்தாள். அந்த வருடத் தேர்வு முடிந்த மறுநாள் காலை.. வயிற்றிலும்,கை கால்களிலும் குடைச்சலை உணர்ந்தவள்.. குளியலறைக்குச் சென்றுத் தான் பூப்பெய்து விட்டதைப் புரிந்து கொண்டாள். பச்சை நிறப் பாவாடை சட்டையில் தயங்கியபடியே கொல்லையில் நின்றிருந்தவள்.. யாரிடம் சொல்வது என்று நிமிர்ந்த போது.. அவளது மாமன் திவாகரன் நின்றிருந்தான்.

என்றும் போலல்லாது.. அன்று அவன் முகம் பார்க்க மிகவும் கூச்சமும், வெட்கமுமாய் இருந்தது அவளுக்கு. சட்டெனத் தூணிற்குப் பின்னே மறைந்தவளைக் கண்ட திவாகரன் “ஏய்.. திருட்டுக் கழுதை.. என்னைப் பார்த்து ஏண்டி ஒளிகிறாய்..?,என்ன செய்து வைத்திருக்கிறாய்..?,ம்..?” என்று அருகே வரப் பார்க்க.. “பக்கத்தில் வராதே மாமா.. சொன்னால் கேள்..” என்று அவள் ஒரு மாதிரியாகச் சிணுங்கவும்.. வியந்து போன திவாகரன் “பரி.. என்னம்மா..?, என்னவாயிற்று..?,பூச்சு ஏதும் கடித்து விட்டதா..?,உண்மையைச் சொல்.. மாமா அடிக்க மாட்டேன்..” என்று கவலையுடன் விசாரித்தான்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை மாமா.. நீ அப்பத்தாவைக் கூப்பிடு..” என்று அழுத்திக் கூறியவளிடம் “இங்கே பார் பரி.. என்னவாயிற்று என்று என்னிடம் கூறு.. சுவற்றுக்குப் பின்னே ஒழிந்து கொண்டால் என்னவென்று நினைத்துக்

கொள்வேன் நான்..?”என்று மீண்டும் பதறியவனிடம் தலையை மட்டும் நீட்டி “எனக்கு ஒன்றுமாகவில்லை மாமா.. நீ அப்பத்தாவைக் கூப்பிடு..”என்றாள். “சரி இரு..”எனக் கூறி விட்டு வள்ளியம்மையை அழைத்து வந்தான்.

“என்னடி கிறுக்கி..?,கொல்லையில் நின்னுகிட்டு என்ன விளையாட்டு இது..?”என்று திட்டியபடியே அருகே வந்தவரிடம் “அய்யோ கிழவி.. இங்கே வா..”என்று கையைப் பற்றி இழுத்தவள் அவர் காதுக்குள் விசயத்தைக் கூற மலர்ந்து போனது அவரது முகம். ஒரே பேத்தியல்லவா?,”என் ராசாத்தி... என் கண்ணு...”என்று அவள் முகத்தை வழித்துக் கொஞ்சியவர் “இங்கே உட்கார்... நான் அம்மாவை கூட்டி வாரேன்..”என்று அவர் மகிழ்ச்சியுடன் உள்ளே செல்ல.. குழம்பிப் போனான் அவன்.

“அம்மத்தா.. என்னவாயிற்று அவளுக்கு..?,ஏன் கொல்லையிலேயே உட்கார வைத்து விட்டாய்..?,என்ன அம்மத்தா..?”என்றவனிடம் “உன் மாமன் மவ வயசுக்கு வந்துட்டா கண்ணு... அதான் அங்க உட்கார வைச்சிருக்கேன்..”என சந்தோசத்துடன் கூறி விட்டு அவர் உள்ளே சென்று விட.. தன் கண் முன்னே.. நாணிய படி தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்த அம்பரியை விரிந்த விழிகளுடன் திகைத்து நோக்கினான் அவன்.

எப்போதும் போலல்லாது.. சிவந்து போன முகத்துடன்.. கை விரல்களைப் பிசைந்த படி இருந்தவள்.. மிகவும் அழகாகி விட்டதாகத் தோன்றியது அவனுக்கு. களைந்த தலையுடன்,அழகை முகத்துடன் காட்சி தரும் சிறு குழந்தை.. இன்று ஆளாகி விட்டதை எண்ணி சற்றுத் தடுமாறிப் போனான்.

மாமன் தன்னையே உற்றுப் பார்ப்பதால்.. அவளது குண்டு,குண்டுக் கன்னங்களில் செம்மையேறி விட.. விரிந்துத் தன் முன்னே விழுந்தக் கூந்தலைச் சுருட்டிக் கொண்டு வலது காலின் பெரு விரலைத் தரையில் அழுத்தி.. “அப்படிப் பார்க்காதே மாமா..”என்று அவள் சினுங்கிக் கொள்ள... அவள் முகத்தைக் கையில் ஏந்தி தன் முகம் காணச் செய்து கொஞ்ச வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. “பரி..”எனக் காலடி எடுத்து வைத்தவன்.. “அம்பரிக் கண்ணு...”என்ற சுப்புலட்சுமியின் குரல் தடை போட.. சட்டெனப் பின் வாங்கினான்.

அதன் பின்பு அந்த ஊரில் வசிக்கும் அவளது அத்தைமார்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி அவள் தலையில் தண்ணீர் ஊற்றிக் குளிக்க வைத்து கொல்லைப் புறத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்தத் திண்ணையிலேயே உட்கார வைத்தனர். மகள் பெரிய மனுஷியாகி விட்ட விசயம் கேள்வி பட்ட மாணிக்கம் ஓடி வந்து மகளைக் கண்டார். அதன் பின் ஊரில் போவோர் வருவோருக்கெல்லாம் அந்த ஏழு நாட்களும் விருந்தென்று ஆகி விட.. வீடே அல்லோலக் கல்லோலப்

பட்டது. அம்பரியைச் சுற்றி எப்போதும் பெண்கள் கூட்டம் இருந்து கொண்டே இருந்தது. திவாகரனால் அவள் முகத்தைக் கூடக் காண முடியவில்லை.

அவ்வப்போது ஜன்னல் வழியே தெரியும் அவளது மஞ்சள் நிறைந்த முகம்.. இரவு அவன் கண் மூடுகையில் மனத்திரையில் நின்று அவனைத் தூங்க விடாமல் அலைக்கழிக்கும்.. ஒரு முறை கூட அவளைக் காண முடியவில்லையே.. என்று அவன் ஏங்கிக் கொண்டிருக்க.. அந்த வாய்ப்பு அவனைத் தேடி வந்தது.

அவளது சடங்கின் ஒரு பகுதியாக பெண்ணிற்குக் குடிசை கட்டும் நிகழ்வு வந்தது. தாய்மாமன் என்று அவளுக்கு யாருமில்லாததால் திவாகரனே கட்டட்டும் என்று வள்ளியம்மை கூற.. மாணிக்கமும் அதற்குச் சம்மதித்தார். உடனே திவாகரனை அழைத்தவர் “திவாகரா.. பெண்ணுக்குத் தாய் மாமன் குடிசை கட்டினும்.. உன்னைக் கட்டச் சொல்லி அம்மத்தா சொல்கிறாள்.. ஓலையைக் கொல்லையில் போட்டு வைத்திருக்கிறேன்.. எடுத்துக் கட்டி விடு..” என்று கூறி விட்டு அவர் வெளியே சென்று விட.. குதூகலத்துடன் சரியெனத் தலையாட்டிய திவாகரன் அம்மத்தாவுடன் கொல்லைக்குச் சென்றான்.

அங்கே... திண்ணையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயில் மஞ்சளும், சிகப்பும் கலந்தப் பாவாடை, தாவணியில்.. ஒற்றைப் பின்னலுடனும், தலை நிறையை மல்லிகைப் பூவுடனும்.. அன்று மலர்ந்த சிகப்பு ரோஜாவைப் போல் கொள்ளை அழகுடன் அமர்ந்திருந்தாள் அம்பரி. அந்த நாட்களுக்கே உரித்தான சோபை அவளது முகத்தில் நிறைந்திருக்க.. தொடர்ந்து கொடுக்கப்பட்டு வரும் சத்தான உணவுகளினால்.. சற்று மெருகேறியிருந்தாள். அந்த மஞ்சள் முகமும், மல்லிகைப் பூவும், திராட்சை விழிகளும், சிகப்பேறிய இதழ்களும்.. அவளைப் புதிதாகக் காட்டியது.. அதை விட அழகு! அந்தப் பாவாடை, தாவணியில் புதிதாக அவளுடன் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த வெட்கமும், கூச்சமும்.

அவன் வந்து நின்றதும் தலையைக் குனிந்து கொண்டு சுவரோடு ஒட்டிக் கொண்டவள்.. வெட்கத்துடன் அமர்ந்திருக்க.. அவனைக் கண்டதும் மட்டும் அவள் வெளிப்படுத்தும் இந்த உணர்வு அவனுக்குள் ஏதேதோ மாற்றங்களை உண்டாக்கியது. அவளைக் கண்டபடியே சிலிர்ப்புடன் நின்று விட்டவனை வள்ளியம்மை உலுக்க.. சட்டென நகர்ந்து சென்று ஓலையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து.. கயிற்றை எடுத்து.. அவள் முகம் கண்டபடியே கட்டத் துவங்கினான். “நீ கட்டு கண்ணு.. நான் இதோ வாரேன்..” என்றபடி அம்மத்தா உள்ளே சென்று விட.. திவாகரனுக்கு முகத்தில் புன்னகை உண்டானது.

ஓலையைக் கட்டி முடித்து அவளருகே அமர்ந்தவன் “பரி...” என்றழைக்க.. “ம்...” என்றபடி இன்னமும் அதிகமாக சுவற்றுடன் ஒண்டினாள். “நீ ஏன் இவ்வளவு வெட்கப்படுகிறாய் பரி...?, எனக்கு உன்னை இப்படிப் பார்க்க புதிதாக

உள்ளது..”என்றவன் தொடர்ந்து “நீ... நீ மிகவும் அழகாகி விட்டாய் பரி..”என்று கூற.. முகம் சிவந்து போனாள் அவள்.

அவளிடத்திலிருந்து புறப்பட்ட வாசம் அவனை ஏதோ செய்ய... “கண்ணம்மா...” என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்தான். அவள் “ம்..”என்றதும் “ஒரு முறை நிமிர்ந்து என்னைப் பாரேன்..”என்று கூற.. அவள் “ம்ஹம்”என்று சிணுங்கிக் கொண்டாள். “ஒரே ஒரு முறைடா... மாமாவை நிமிர்ந்து பார்..”என்று கூற.. மெல்ல நிமிர்ந்து அவன் முகத்தை நோக்கியவள்.. அவன் பார்வையில் தெரிந்த மாற்றத்தைக் கண்டு சட்டென இரு கைகளால் தன் முகத்தை மூடிக் கொண்டாள்.

அவள் முகத்திலிருந்து அவளது கைகளைப் பிரித்தவன்.. அவளது இரண்டு கைகளையும் பற்றித் தன் சட்டைப் பாக்கெட்டில் மறைத்து வைத்திருந்த கண்ணாடி வளையல்களை எடுத்து.. அவள் கைகளில் மாட்டி விட்டு அவள் முகம் நோக்கியவன்.. அவள் தன்னை ஆசையுடன் நோக்குவதைக் கண்டு.. என்ன நினைத்தானோ... பற்றியிருந்த அவளது இரண்டு கைகளிலும் முத்தமிட்டு.. “சீக்கிரம் இந்தத் திண்ணையிலிருந்து வெளியே வா கண்ணம்மா..”என்று கூறி விட்டு நகர்ந்து சென்றான். வயது,உடல்,மனது என அனைத்திலும் மாற்றத்தை உணர்ந்திருந்த அம்பரிக்கு... அவன் அளித்த முதல் முத்தம் சிலிர்த்தெழ வைத்தது.

காதல் -5

சேலை மூடும் இளஞ்சோலை..
மாலை சூடும் மலர்மாலை..
இருபது நிலவுகள்.. நகமெங்கும் ஒளி விடும்..
இளமையின் கனவுகள்.. விழியோரம் துளிர் விடும்..
கைகள் இடைதனில் நெளிகையில்..
இடைவெளி குறைகையில்..
எரியும் விளக்கு.. சிரித்து.. கண்கள் மூடும்...

அந்த வாரக் கடைசியில் அம்பரியின் பூப்புனித நீராட்டு விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்ததால் அம்பரியைச் சுற்றி எப்போதும் அவளது தோழிகளும்.. உறவினர்களும் குவிந்திருந்தனர். திவாகரனும் மாணிக்கத்திற்கு உதவி புரிந்து கொண்டு அவருடனே திரிந்ததால் அம்பரியைக் காண முடியாமல் போனது. அவ்வப்போது காண நேர்ந்தாலும் தலை குனிந்த படி அவள் அமர்ந்து கொள்வதால் திவாகரனால் அவள் முகத்தைச் சரியாகப் பார்க்க முடிவதில்லை..

விழா அன்று காலை வீடே பரபரப்பாகக் காட்சி தர.. அந்த ஊரிலிருக்கும் ஆடுகளும்,கோழிகளும் அம்பரியின் வீட்டில் குழம்பாகவும்,கறியாகவும் மாறி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த வாரம் முழுதும் ஒவ்வொரு சொந்தகளாக வந்து சேர்ந்ததால் அம்பரியின் வீடு முழுதும் மனிதத் தலைகளால் நிரம்பியிருந்தது.

அம்பரியின் தோழிகள் ஒருவரையொருவர் கேலி செய்து கொண்டு ஒரு புறம் நின்றிருக்க.. மறுபுறம் சுப்பு லட்சுமியுடன் பல உறவுக்காரப் பெண்கள் கூடி அடுத்து நடக்கப் போகும் சடங்கைப் பற்றி.. ஒவ்வொருக்கும் தெரிந்ததைக் கூறிக் கொண்டு விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். வள்ளியம்மை ஒரு புறம், மஞ்சள், சிகைக்காயென கலந்து வைத்துக் கொண்டிருக்க.. அந்த வீட்டுச் சிறார்கள் அனைவரும் வாசலில் போடப்பட்டிருந்த பெரியக் கோலத்தைச் சுற்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

வீட்டு வாசலை வாழை மரங்களும்,மாவிலைத் தோரணங்களும் நிறைத்திருக்க.. வேப்ப மரத்தடியில் கிழவன்மார்களும்,ஆண்களும் அமர்ந்து கொண்டு ஊர்க் கதைகளைப் பற்றி அளந்து கொண்டிருந்தனர்.. மறு புறம் கை நிறைய விறகுகளைச் சுமந்து கொண்டு திவாகரனும்,குமரனும் வீட்டின் எதிரே போடப்பட்டிருந்த பந்தலின் பின்னே பெரிய பெரிய அண்டாக்களில் சமையல் நடந்து கொண்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்று போட்டனர்.

“திவாகரா.. வாழை இலை இன்னும் வந்து போடாமல் இருக்கிறான் பார் கேசவன்.. நீ நம் தோப்பிற்குச் சென்று அவன் என்ன ஆனான் என்று பார்த்து வா கண்ணா..”என்று மாணிக்கம் ஏவ.. “இதோ போகிறேன் மாமா..”என்றபடி சைக்கிளில் பறந்தான் திவாகரன். “குமரா.. அத்தையிடம் வாசலில் அமர்ந்திருப்பவர்களுக்குக் காபி கொடுக்கச் சொல் கண்ணு..”என்று அவனையும் அனுப்பியவர் சமையல் நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார்.

பெண்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி ஒரு முடிவிற்கு வந்த பின் கரைத்து வைத்திருந்த சிகைக்காய்,எண்ணெய்,மஞ்சள் போன்றவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அம்பரியை அமர்ந்திருந்த இடம் நோக்கிச் சென்றனர். தூக்கிச் செருகப் பட்டிருந்த கொண்டையுடன் ஏதாவது செய்து இந்த ஓலைக் குடிசையை விட்டு என்னை வெளியே வர வையுங்களேன் என்பது போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தவளிடம் “வா கண்ணு.. அங்கே போய் உட்காரு..”என்று வள்ளியம்மை விரட்டினார்.

“அப்பத்தா.. இன்னும் எவ்வளவு மணி நேரம் என்னை இப்படி வாட்டி எடுக்கப் போகிறாய்..?”என்று சிணுங்கிக் கொண்டவளிடம் “அப்படியெல்லாம் சொல்லக் கூடாது கண்ணு.. அமைதியா இரு..”என்று அதட்டி அடக்கியவர் அங்கே போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அவளை அமர வைத்தார்.

பாட்டிகள் அனைவரும் சேர்ந்து சமைந்த பெண்களுக்கானப் பல நாட்டுப்புறப் பாடல்களை பாடத் துவங்க.. அத்தைமார்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து அவள் தலையில் எண்ணெயையும்,சிகைக்காயையும் இட்டு முகத்தில் மஞ்சளை அப்பி விட்டுச் சென்றனர். கிழவிகளின் குரலில் ஒலித்த கீதமும், சுற்றியிருப்போரின் கேலியும்,கிண்டலும் அவளுக்குப் புதுமையான உணர்வைக் கொடுத்தது. சிரிப்பும்,வெட்கமுமாய் அமர்ந்திருந்தாள்.

“தலை கனக்குது அப்பத்தா.. போதும்..”என்று அவள் கெஞ்சியதும் ஒரு வழியாக அனைவரும் போதுமென ஒப்புக் கொண்டு அவளை நீராடுவதற்கு அனுப்பி வைத்தனர். குளித்து முடித்து வந்தவளை ஓலைக் குடிசைக்குள் அழைத்துச் சென்று.. தாய்மாமன் துணியாக செல்வம் வாங்கி வந்திருந்த புடவையை அணிவித்தனர்.

கருத்து அடர்ந்திருந்த நீண்ட கூந்தல் பின்னலாகித் தொங்க.. அந்தப் பின்னலில் முடிவில் கருப்பு நிறக் குஞ்சம் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அத்தைமார்கள் வாங்கி வந்திருந்தப் பூவில் பெரும்பகுதி அவளது தலையில் குடியேறியிருக்க.. கழுத்திலும்,காதிலும் அவள் அணிந்திருந்த அணிகலங்களே அவளது தந்தையின் செல்வநிலையைப் பறை சாற்றியது. இடுப்பில் ஒட்டியாணத்தை மாட்ட வந்த வள்ளியம்மையிடம் “வேண்டாம் அப்பத்தா ப்ளீஸ்..”என்று மன்றாடி எப்படியோ ஒட்டியாணம் கட்டுவதில் தப்பித்து விட்டிருந்தாள். மருதாணியிடப்பட்டிருந்த கை விரல்களும்,கால் விரல்களும் மஞ்சளும்,சிகப்பும் கலந்து பொன்னிறத்தில் ஜொலிக்க.. அந்த அழகான பாதங்களை புது வெள்ளிக் கொலுசு அலங்கரித்திருந்தது.

கை நிறைய கண்ணாடி வளையல்களும்,பொன் வளையல்களும் மின்ன.. அவள் ஒவ்வொரு முறைக் கையை உயர்த்தும் போதும் அது ஓசை எழுப்பி சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. காதுகளில் அழகானக் குடை ஜிமிக்கி இங்குமிங்கும் ஆடி அவளது முக அபிநயங்களுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தது. கடைசியாக இந்த ஆடைகளும்,ஆபரணங்களும் இவளுக்குத் தேவை தானா என்று நாம் எண்ணமிடும் அளவிற்கு அந்தப் பொன் முகம் இளமை அழகை கொள்ளை,கொள்ளையாகக் கொண்டிருந்தது.

மஞ்சள் நிறைந்த முகம் பளபளவென ஜொலிக்க அவளிட்டிருந்தக் குங்குமமும், அணிந்திருந்த ஒற்றைக் கல் மூக்குத்தியும் ஒன்றையொன்று போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு அவளது அழகை நமக்கு அதிகப் படுத்திக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மையிடப்பட்டிருந்த பெரிய விழிகளில் வெட்கமும்,மகிழ்ச்சியும் நிறைந்திருந்ததால் கூடுதல் கவர்ச்சியாகி விட்டிருந்தது. எவ்வித சிறப்பு ஒப்பனையுமின்றி இயற்கையான இளமை அழகுடன் காட்சி அளித்தவளைப் பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டவில்லை அனைவருக்கும்.

தேன்மொழி அவளை அழைத்துக் கொண்டுக் குடிசையிலிருந்து வெளி வர அனைவரது கண்களும் அவளையே பார்ப்பது கண்டு கொஞ்சம் கூச்சமாக இருந்தது அவளுக்கு. “இன்னைக்கும் நான் ஒட்டு மேல காய வைச்சிருந்த மாங்காயைத் திருட்டாயாடி.. உன் கையை ஒடிச்சாத் தான் சரி வரும்..”என்று அவளை விடாமல் துரத்தும் பக்கத்து வீட்டு பொன்னுத்தாயிப் பாட்டிக் கூட இன்று அவளைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் அமர்ந்திருக்க அவளுக்கு ஆச்சரியமாகிப் போனது.

தேன்மொழியின் அன்னையும்,இன்னும் சில அத்தைமார்களும் அவளுடன் சேர்ந்து கொண்டு.. முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அவளை அமர வைத்தனர். ஜமுக்காளம் விரிக்கப்பட்டு அதன் மீது போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியின் முன்பு பல தாம்பாளங்களில்

பழங்களும்,சேலைகளும்,தின்பண்டங்களும், நகைகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சுற்றி உறவுக்காரர்கள் கூடியிருக்க வள்ளியம்மை வந்து “என் ராசாத்தி...”எனக் கூறி அவள் முகம் வழித்து முத்தமிட்டுச் சென்றார்.

மாணிக்கமும்,சுப்பு லட்சுமியும் கூட மகளைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். கையில் சந்தனமும்,குங்குமமும்,வெற்றிலை பாக்கும் வைத்தத் தட்டுடன் தேன்மொழி அம்பரியின் அருகில் நின்று கொள்ள.. உறவினர் ஒவ்வொருவராக வந்து கழுத்தில் ரோஜா மாலையுடன் அமர்ந்திருந்த அம்பரியின் முகத்தில் சந்தனம் தடவி அவள் நெற்றியில் குங்குமமிட்டு ஆசீர்வதித்து விட்டுச் சென்றனர். அவர்கள் அளித்துச் செல்லும் பணத்தையும்,பரிசையும் அவளுக்கு இடது புறத்தில் குமரன் அமர்ந்து அனைத்தையும் வசூலித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பார்த்தாயா அம்பரி..?,இந்தக் களவாணிப் பயலிடம் போய் காசு விசயத்தைக் கொடுத்திருக்கிறாரே மாமா.. இவன் பாதி காசைத் தன் பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுக் கொள்ளப் போகிறான் பார்..”என்று தேன் மொழி அவளது காதுக்குள் முணுமுணுக்க.. “ஏய்.. யாரைடி களவாணிப் பயல் என்கிறாய்..?”என்று அவன் எகிறினான். “ஏய் சும்மாத் தான் இரேன்டி..”என்று அவளை அதட்டி விட்டு அடுத்து வந்தவரைக் கவனித்தாள் அம்பரி.

இப்படியாக ஒவ்வொருவராக பொட்டு வைத்து விட்டுச் சாப்பாடுப் பந்தலை நோக்கிச் சென்றனர். செல்வமும்,திவாகரனும் இன்னும் பலரும் அனைவருக்கும் பரிமாறத் துவங்க பந்தி கலை கட்டியது. சிறியவரிலிருந்து பெரியவர் வரை அனைவரும் வஞ்சகம் பார்க்காமல் உண்பவர் என்பதால் பந்தி நல்லபடியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

இங்கே அம்பரியின் அருகே வள்ளியம்மை வந்து அவள் முகத்தில் சந்தனம் தடவிக் குங்குமமிட அவர் காலில் பணிந்தவளை “உன் மனசுக்குப் பிடிச்சவனைக் கட்டிக்கிட்டு நூறு வருஷம் சந்தோசமா இரு தாயி..”என்று ஆனந்தக் கண்ணீருடன் வாழ்த்தினார் அப்பத்தா. சிரிப்புடன் அவர் கண்ணீரைத் துடைத்தவள் அவரைத் தன்னருகிலேயே இருத்திக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் கூட்டம் அடங்கியவுடன் அவளது பார்வை தன்னாலேயே திவாகரனைத் தேடத் துவங்கி விட்டது. மாமாவை எங்கே காணோம்.., யாரிடம் சொல்லி வரவழைப்பது என்றெண்ணியவள் அப்பத்தாவிடம் திரும்பி மெல்லக் குனிந்து “மாமா எங்கே அப்பத்தா..?, எனக்குப் பொட்டு வைக்க வரவேயில்லையே.. வரச் சொல் அப்பத்தா.. ப்ளீஸ்..”என்று கெஞ்ச.. அவள் மனதைப் புரிந்து கொண்ட அப்பத்தாவும் குமரனிடம் திவாகரனை அழைத்து வரச் சொன்னார்.

செல்வத்துடன் சேர்ந்து கொண்டு அனைவரிடமும் சிரிப்பும்,கேலியுமாய் பந்தியில் பம்பரமாய் சுற்றுக் கொண்டிருந்த திவாகரனிடம் சென்ற குமரன் “மாமா.. உங்களை அப்பத்தா வரச் சொன்னார்கள்.. இப்போதே வருவீர்களாம்..” என்று கூற.. “சரி, இதோ வருகிறேன்..”என்றவன் கையில் வைத்திருந்தப் பாத்திரத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு அவன் பின்னோடேயே நடந்தான்.

வியர்வையில் வழிந்த நெற்றியைக் குனிந்து அணிந்திருந்த வேஷ்டியிலேயேத் துடைத்து விட்டு விறுவிறுவென உள்ளே சென்றவன்.. முற்றத்தில் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த அம்பரியைக் கண்டு மூச்சடைக்க.. கண் சிமிட்டவும் மறந்து நின்று விட்டான். அவள் நிறத்தைப் பளீரென எடுத்துக் காட்டும் புடவையில்,கன்னம் இரண்டிலும் சந்தனம் அப்பிக் கிடக்க நெற்றியில் குங்குமத்துடனும்,தலை நிறைய மல்லிகைப் பூவுமாகக் கண்டவனுக்கு மகிழ்ச்சி பெருகியது. அவனது குள்ளச்சி இன்று வளர்ந்த பெண்ணாகி விட்டாள்.

இதழில் முறுவல் விரிய தலையைத் தாழ்த்தி மீண்டும் நிமிர்ந்து அவளைக் கண்டபடியே மாவிலைத் தோரணங்களை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவனைக் கண்டு அம்பரிக்கும் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. ஒரு நிமிடம் அவளை சுற்றி ஒலிக்கும் குரல்கள் அனைத்தும் அவள் காதுகளை எட்டாமல் போனது. தன்னை நோக்கி நடந்து வரும் திவாகரனைத் தவிர அவள் மனதில் அந்த நிமிடம் எதுவுமே பதியாமல் போனது.

“வா ராசா...”என்ற வள்ளியம்மையின் குரல் இருவரையும் களைக்க அவரை நோக்கித் திரும்பினர். “என்ன கண்ணு.. உன் மாமன் மவளைக் கவனிக்காமக் கூட உனக்கு அப்படியென்ன வேலை..?,தேனு.. அந்த சந்தனத்தை அண்ணன் கிட்ட கொடு...”என்று கூற.. சிரிப்புடன் தேன்மொழி நீட்டிய சந்தனத்தை எடுத்து அவள் கன்னங்கள் இரண்டிலும் தடவியவன் குங்குமத்தை எடுத்து அவள் நெற்றியில் இட்டான். பின் அந்தத் தட்டிலிருந்த அர்ச்சதையை எடுத்து அவன் அவள் தலையில் தூவ.. சட்டென அமர்ந்திருந்த நிலையிலேயேக் குனிந்து அவன் காலைப் பற்றி தன் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டாள் அம்பரி.

“என்ன செய்கிறாய் பரி..?”என்று அவன் பதறி விலகும் முன் அனைத்தும் நடந்து விட.. அவளைச் சுற்றியமர்ந்திருந்த கிழவிகள் அனைவரும் சிரிக்கத் துவங்கி விட்டனர். கோபமாக அவள் புறம் திரும்பியவன் “உனக்குக் கொஞ்சமேனும் அறிவிருக்கிறதா பரி..?”என்று பாய.. “அவளை ஏன் திட்டுற கண்ணு.. அவ சரியாத் தான் செஞ்சிருக்கா.. முறை மாமன் கிட்ட ஆசீர்வாதம் வாங்காம வேற யார் கிட்ட வாங்குவா..?”என்று கிழவிகள் மீண்டும் சிரிக்கத் துவங்க.. திரும்பி அம்பரியின் முகத்தை நோக்கினான் அவன்.

அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு சிரித்தாலும் அம்பரியின் முகத்தில் ஒரு தீவிரம் இருந்தது. ஒன்றும் கூறாமல் தானும் சிரிப்புடன் விலகியவன் அவளைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி மனமில்லாமல் வெளியேறினான். பெரும்பாலான உறவினர்கள் உண்டு முடித்து விட்டு மரத்தடியிலும், அருகிலிருந்தத் தோப்பிலும் தஞ்சமடைய.. வீட்டு மனிதர்கள் அடுத்தடுத்து உண்ணத்துவங்கினர். பெரியவர்கள் அனைவரும் உண்டு முடித்ததும் அம்பரியும்,அவளது பட்டாளங்களும் சாப்பாட்டுப் பந்தலை வந்தடைந்தனர்.

அங்கே தன் மாமன் ஓடி,ஆடி வேலை செய்வதைக் கண்டபடியே அமர்ந்தாள் அம்பரி. “வாங்க.. பெரிய மனுஷி..”என்று கேலி செய்த படி செல்வம் மாமா பரிமாறத் துவங்க குமரன்,தேன்மொழி,அம்பரி மூவரும் வரிசையாக அமர்ந்தனர். தன் இலையில் இடப்பட்ட பிரியாணியை அளைந்தபடி மாமா சாப்பிட்டானோ.. என்னவோ.. என்று திவாகரன் முகத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தவன்.. குனிந்து தேன்மொழியிடம் “தேனு உன் அண்ணன் சாப்பிட்டாரா என்று கேளேன்..”என்று கூறினாள்.

அவள் குனிந்து தேன்மொழியின் காதைக் கடிப்பதைக் கண்டபடியே குழம்பை ஒவ்வொரு இலையிலும் ஊற்றிக் கொண்டிருந்த திவாகரன் அவள் அருகே வந்ததும் நின்று அவள் முகத்தைக் கண்டு விட்டு.. உண்ணாமல் அவள் பிசைந்து கொண்டிருந்த சாப்பாட்டை எடுத்துத் தன் வாயில் போட்டுக் கொண்டு அவள் முகம் பார்த்தான்.

சட்டென முகம் மலர்ந்தவளைக் கண்டு சிரித்தபடி அவளுக்கும் ஊட்டியவனைக் கண்ட செல்வம் அவர்களருகே வந்து “நீ சாப்பிடாமல் அவள் என்றைக்கடா உண்டிருக்கிறாள்..?,நீயும் அவளுடனே அமர்ந்து கொள்..”எனக் கூறி ஒரு நாற்காலியை இழுத்து அவனருகே நகர்த்தி விட்டுச் சென்றார்.. அவர் கூறியதும் உண்மை தானே..?,ஓலைக் குடிசைக்குள் ஏழு நாட்கள் அமர்ந்திருந்த போதும் வள்ளியம்மையிடமோ,தேன் மொழி,குமரனிடமோ நேரம் தவறாமல் அவனுக்கு சாப்பாடு வரச் செய்து கொண்டு தானே இருந்தாள்..?,அவளது தேவதை அல்லவா அவள்...!

சிரிப்பும்,பெருமையுமாய் அவளது முகம் கண்டபடியே உண்டவனை நிமிர்ந்து நோக்கியவள்.. “ரொம்பவும் வேலையா மாமா..?,முகமெல்லாம் வியர்த்து வழிகிறதே..?”என்றபடியே தன் கையிலிருந்தக் கைக்குட்டையால் துடைத்து விட.. அவள் கைப்பற்றித் தடுத்தவன் “உனக்காகத் தானே செய்கிறேன்.. அதனால் களைப்பு தெரியவில்லை..”என்று கூற.. விரிந்த விழிகளுடன் அவனை நோக்கினாள்.

அவள் கண்களுக்குள் தொலைந்து போன அவனும்.. “இன்று நீ மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய் கண்ணம்மா.. இந்தப் புடவை,பூ,அணிகலங்கள்,இந்த

மருதாணி.. அப்புறம்..”என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனவனைக் கண்டு அவள் முகம் சிவக்க “அப்புறம் முக்கியமாக என்னைக் கண்டதும் உன் முகத்தில் தோன்றுகிறதே இந்த வெட்கம்.. இது தான் உன்னை மிகவும் அழகாகக் காட்டுகிறது..”என்று மெல்லிய குரலில் கூற.. அந்தக் குரல் அவளது உயிர் வரை ஊடுருவிச் சென்றது. “போ மாமா..”என்று சிணுங்கிக் கொண்டவளிடம் “சாப்பிடு..”எனக் கூறிச் சாப்பிட வைத்தான்.

அன்றே உலக்கையிலிருந்தும்,ஒலைக் குடிசையிலிருந்தும் அம்பரிக்கு விடுதலை கிடைத்து விட்டதால்.. குதூகலமாக வீட்டினுள் வலம் வந்தாள். ஆனாலும் பழைய துள்ளல் அவளிடம் சற்றே குறைந்திருந்தது போல் தோன்றியது திவாகரனுக்கு. எப்போதும் காலில் சக்கரம் கட்டியிருப்பவள் போன்று ஓடித் திரிபவள்.. இப்போது நிதானமாக நடக்கப் பழகியிருந்தாள். மாந்தோப்பிலும்,கரும்புத் தோட்டத்திலும் அவளது வாணரக் கூட்டத்துடன் சுற்றித் திரிபவள்...இப்போதெல்லாம் எப்போதாவது தான் வெளியில் தென்படுகிறாள்.

இவையனைத்தையும் விட அவனைக் கண்டதும் அவள் முகத்தில் தோன்றும் வெட்கம் கலந்த மகிழ்ச்சி.. அவன் சற்று உற்று நோக்கினால்.. சட்டென இமை தாழ்த்தி முகம் சிவந்து பின் நிமிர்ந்து அவனை நோக்குவது.. தெரியாமல் கை பட நேர்ந்தால் கூட ஓடி விடுவது.. என அவளுக்குள் குடி புகுந்த விட்ட இந்த மாற்றங்கள் ஏனோ அவனுக்கு வித்தியாசமான சுகத்தைத் தந்தது. அது என்னவென்று அவன் யோசிக்கும் முன் அடுத்தடுத்து அவனது வாழ்க்கையில் சில முக்கியமான சம்பவங்கள் நடைபெற்றன..

அம்பரி பூப்பெய்தி ஒரு மாதங்களுக்குப் பின் திவாகரனின் பன்னிரெண்டாம் வகுப்புத் தேர்வு முடிவுகள் வெளி வந்தன. நல்ல மதிப்பெண்கள் பெற்று அந்தப் பள்ளியில் முதல் மதிப்பெண் பெற்றுத் தேறியிருந்தான் அவன். தேனிக் கலைக் கல்லூரியிலேயே சேர்ந்து விடலாமென்று நண்பர்கள் அவனை உற்சாகப்படுத்த அடுத்த ஒரு வாரத்தில் கல்லூரிக்குச் சென்று அவன் தேர்ந்தெடுக்கப் போகும் பிரிவைப் பற்றியும்,கட்டணம் போன்றவற்றைப் பற்றியும் விசாரித்தான். அவனது மதிப்பெண்ணிற்கு அந்தக் கல்லூரியிலேயே இடம் கிடைத்து விடும் என்பது உறுதியாகி விட.. கட்டணத்தை மறுநாள் கட்டுவதாகக் கூறி விட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

அன்று மகிழ்ச்சியுடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தவன் வாசலில் அமர்ந்திருந்த வள்ளியம்மையிடம் “அம்பரி எங்கே அம்மத்தா..?”என்று விசாரித்து விட்டு அவளிருக்கும் இடம் தேடி வேகமாக அவளிடம் ஓடிச் சென்றான். சமையலறையில் அப்போது அரைத்த மாவில் உப்பைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தவளிடம் “பரி...”என ஓடிச் சென்று அவளைத் தூக்கிச் சுற்றியவன் “எனக்குத் தேனி காலேஜில் இடம் கிடைத்து விட்டது...”என்று கூற.. கண்கள்

விரியச் சிரிப்புடன் அவனை நோக்கியவள் “ஐ,நிஜமாகவா மாமா..?” எனக் கூறி அவன் ஆமாம் எனத் தலையாட்டியதும் “ரொம்பவும் சந்தோசம் மாமா.. நீ கல்லூரிக்குச் சென்று பெரிய படிப்பு படிக்க வேண்டுமென்கிற அத்தையின் ஆசை நிறைவேறப் போகிறது..” என்று சிரித்தவள்.. தொடர்ந்து “நீ காலையில் கல்லூரிக்கு விசாரிக்கச் செல்லப் போகிறாய் என்றதுமே நான் வீரபாண்டி கௌரி மாரியம்மனுக்குக் காணிக்கை முடித்து வைத்து விட்டேன் மாமா.. நீ கல்லூரியில் சேர்ந்த பின்பு நிச்சயம் ஒரு முறை கோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டும்.. அந்த அம்மனின் அருளால் தான் அனைத்தும் நல்ல படியாக நடக்கிறது..” என்று கூற..

அவன் சிரித்து “அந்த அம்மனின் அருளால் அல்ல.. இந்த அம்மனின் அருளால் தான் நடக்கிறது.. நீ.. நீ மட்டும் அத்தையை எதிர்த்திரா விட்டால் நான் இன்று இவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்திருப்பேனா கண்ணம்மா..?” என்று அவள் கண்களைப் பார்த்தபடியே கூற.. சிவந்து தலை குனிந்தவள்.. அப்போது தான் அவன் தன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்பதை அறிந்து சட்டெனத் துள்ளி விலகினாள்.

அவன் குழம்பி அவளை நோக்கிகையிலேயே “நான்.. நான் அப்பத்தாவிடம் சொல்லப் போகிறேன்..” எனக் கூறி விட்டு ஓடிச் சென்று விட்டாள். அதன் பின் தானும் வள்ளியம்மையுடன் திண்ணையில் அமர்ந்தவனிடம் கட்டணத்தைப் பற்றியெல்லாம் விசாரித்தார் வள்ளியம்மை. “3500 ரூபாய் கட்ட வேண்டும் அம்மத்தா.. நாளைக்கு வருவதாகக் கூறியிருக்கிறேன்..” என்றவனிடம் “இந்த முறையேனும் அம்மத்தா உனக்குக் காசு தாரேன் ராசா.. மறுக்காத.. அவ்வளவு பணத்துக்கு நீ எங்கே போவ..?” என்று கவலையுடன் வினவினார் வள்ளியம்மை.

“அதெல்லாம் வேண்டாம் அம்மத்தா.. நான் தான் தினமும் மாமாவுடன் நம் தோப்புகளனைத்திலும் வேலை பார்க்கிறேனே.. மாமா எனக்கு ஒவ்வொரு வாரமும் சம்பளம் தருவார் அம்மத்தா.. இரண்டு வருடமாக அந்தக் காசை உண்டியலில் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன்.. அது எப்படியும் 4000,5000 தேறும்.. அதை வைத்து கட்டி விடுகிறேன்..” என்று அவன் கூறியதும் “இது மட்டுமா மாமா இருக்கிறது..?, சீருடை, பாட புஸ்தகம், நோட்டு எல்லாம் இருக்கிறதே..?, அப்பத்தா தருவதை வாங்கிக் கொள் மாமா.. போதவில்லையென்றால் நான் அப்பாவிடமும் வாங்கித் தருகிறேன்..” என்று கூறினாள் அம்பரி.

அவள் கூறியதைக் கேட்டுக் கலகலவெனச் சிரித்தவன்.. “குள்ளச்சி.. சீருடை அணிந்து செல்ல அது என்ன பள்ளிக்கூடமா..?, கல்லூரிடி.. பின் பாடபுஸ்தகமெல்லாம் அங்கேயிருக்கும் நூலகத்திலேயே எடுத்துப் படித்துக் கொள்ளலாம்.. நான் தான் மாமாவுடன் வாரக் கடைசியில் வேலை பார்க்கப் போவேனே.. இனி மாமா கொடுக்கும் சம்பளமெல்லாம் என் படிப்பிற்குத் தான்

நான் பார்த்துக் கொள்வேன் குள்ளச்சி.. நீ கவலைப்படாதே..” என்று கூறி விட்டுப் பின் “சரி, என்னுடன் வா.. உண்டியலில் இருக்கும் காசை எண்ணிப் பிரித்து வைக்கலாம்..” என்று கூறி அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

அவன் அறையின் ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த உண்டியலைத் திறந்து அதிலிருந்த சில்லரைகளையும், ரூபாய் நோட்டுக்களையும் தனித்தனியாகப் பிரித்து எண்ணினர். மொத்தப் பணத்திலிருந்து மூவாயிரத்து ஐநூறு ரூபாயை எடுத்தவள் அவன் கையில் கொடுக்க அவனும் சிரிப்புடன் வாங்கிக் கொண்டான். மீதிப் பணத்தை அதனுள்ளேயே போட்டு வைத்தவள்.. எழுந்து சென்று உண்டியலை அதனிடத்திலேயே வைத்தாள்.

பின் அறையைச் சுற்றிப் பார்த்தவள்.. “என்ன மாமா.. போர்வையைக் கூட மடிக்காமல் வைத்திருக்கிறாய்.. சுத்தம் செய்யாமலே இருக்கிறதே அறை...” என்று கூற.. “ம், நீ தான் முன்னைப் போலெல்லாம் இந்த அறைப்பக்கம் வருவதேயில்லையேடி..” என்றபடியே அவள் முகம் பார்க்க.. அவளோ வழக்கம் போல் சிவந்து ஓடி விட்டாள்.

காதல் -6

தேகம் யாவும் தீயின் தாகம்..
தாகம் தீர்.. நீ தான் மேகம்..
கண்ணுக்குள் முள்ளை வைத்து யார் தைத்தது..?
தண்ணீரில் நிற்கும் போதே வேர்க்கின்றது..
நெஞ்சுக்கொரு கொஞ்சம் இரு..
தாவணி விசிறிகள் வீசுகிறேன்..
மன்மத அம்புகள் தைத்த இடங்களில்..
சந்தனமாய் எனைப் பூசுகிறேன்...!

மறு நாள் கல்லூரிக்குச் சென்று பணத்தைக் கட்டி ரசீது வாங்கிக் கொண்டவன்.. அந்த மாத இறுதியில் கல்லூரி திறக்கவிருப்பதாக அங்கிருந்த அதிகாரி கூறியதும் சரியெனத் தலையாட்டி விட்டு வந்தான். சிறு வயதிலிருந்து வயல்களிலும்,தோட்டம்,தோப்புகளிலும் வலம் வந்தவனுக்கு விவசாயத்தின் மீது தான் ஆர்வம்,ஆசை அனைத்துமே. அதனால் கல்லூரியிலும் பி.எஸ்.ஸி அக்ரி படிப்பைத் தேர்வு செய்திருந்தான். சுப்புலட்சுமியைத் தவிர அந்த வீட்டில் அனைவருக்கும் திவாகர் கல்லூரிக்குச் செல்வதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி. அனைவரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த மாத இறுதியும் வந்து விட.. அன்று திவாகரன் கல்லூரிக்குச் செல்லும் நாள்.

காலையில் விரைவாக எழுந்து குளித்து விட்டுத் தலையைத் துவட்டியபடித் தன்னறைக்குள் நுழைந்தவன்.. ஊதுபத்தியின் மணத்தை உணர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்தான். அங்கே கருநீல தாவணியில்.. ஈரத்தலை முடியில் சுற்றப்பட்டிருந்த துவாலையை எடுக்கக் கூட மறந்து அவனது அன்னையின் படத்தின் முன்பு விளக்கேற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்பரி.

மனம் முழுதும் நிம்மதியில் நிறைய.. மெல்ல நடந்து சென்றுத் தானும் அவளருகே நின்று கொண்டு அன்னையை வணங்கினான். “மாமா நீங்கள் நினைத்தபடி இன்று கல்லூரிக்குச் செல்லப் போகிறார் அதை.. அவர் நினைக்கும் அனைத்தும் நடந்து வாழ்க்கை முழுதிற்கும் அவர் நிம்மதியுடனும், சந்தோசத்துடனும் இருக்க வேண்டும்..”என்று அவள் வேண்ட.. “அம்பரி

என்னுடன் இருப்பது.. நீங்கள் எனக்குத் துணையிருப்பது போல தோன்றுகிறதம்மா.. இன்று வரை அவள் எனக்குச் செய்திருக்கும் அனைத்து உதவிக்கும் நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன்.. அவள் என்றைக்கும் ஷேமமாக இருக்க வேண்டும்..” என்று அவனும் மாறி மாறி வேண்டிக் கொண்டுத் திரும்பினர்.

“என்ன பரி..?,நீயும் சீக்கிரம் எழுந்து விட்டாயா..?” என்று வினவியவனிடம் “ஆமாம் மாமா.. இன்று நீ கல்லூரிக்குச் செல்கிறாயல்லவா..?,அதனால் தான்..” என்றவள்.. ஒரு நிமிடம் தயங்கி “மா...மா.. நா..நான்.. உனக்கு ஒரு பரிசு வைத்திருக்கிறேன்.. மறுக்காமல்.. முக்கியமாக என்னைத் திட்டாமல் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.. செய்வாயா..?” என்று கேட்டாள்.

“பரிசா..?” என்று சிரித்தவன் “சரிடி குள்ளச்சி... திட்ட மாட்டேன்.. உன் பரிசைக் கொடு..” என்று கூற.. மகிழ்ச்சியுடன் ஓடிச் சென்று படுக்கைக்கு அடியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய பிளாஸ்டிக் பையை எடுத்து வந்தாள். என்னவென்று வாங்கிப் பார்த்தவன் அதில் ஐந்து செட் சட்டை,பேண்ட்டுகள் இருப்பதைக் கண்டு “என்ன பரி இதெல்லாம்..?,யார் இதையெல்லாம் வாங்க உனக்குக் காசு தந்தது..?” என்று அதட்டினான்.

“பார்த்தாயா..?,திட்டுகிறாயே..?,நான் வாங்கவில்லை மாமா.. அப்பத்தா தான்.. கல்லூரிக்குச் சீருடை இல்லையென்று விட்டானே உன் மாமன். அவனுக்கு நல்ல துணியாக நான்கு வாங்கலாம் என்று சொன்னது.. நானும்,அப்பத்தாவும் தான் தேனிக்குச் சென்று இதையெல்லாம் வாங்கினோம்.. ஆ..ஆனால் மாமா.. இந்த மரூன் நிற சட்டை மட்டும் நான் வாங்கினேன்.. போன வாரம் வாழைத் தோப்பில் 100 இலை அறுத்ததற்காக அப்பா எனக்கு 500 ரூபாய் தந்தார்.. அதை வைத்து இந்தச் சட்டை தான் வாங்க முடிந்தது மாமா..” என்று மெல்லிய குரலில் கூறியவனிடம் நன்றாக முறுவலித்து.. சட்டையை மெல்ல வருடி.. “தாங்க்ஸ் குள்ளச்சி...” என்று கூறினான்.

சிரித்துக் கொண்டே அவன் மறுபுறம் திரும்பியதும் “மா.. மாமா..” என்று அவள் மீண்டும் அழைக்க என்ன என்று வினவியவனிடம் “இ..இந்த சட்டையை இன்று அணிந்து கொண்டு செல்கிறாயா..?” என்று தயங்கித் தயங்கி வினவியவனிடம் சிரித்தபடி சரியெனத் தலையாட்டினான் அவன். அவன் உடை மாற்றச் சென்றதும் இவள் விரைவாகச் சென்று ஏற்கனவே ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த இட்லிகளை எடுத்துத் தட்டில் வைத்து சட்னி,சாம்பாடை சிறு சிறு கிண்ணங்களில் ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

கீர்ம் நிறப் பேண்ட்டும்,மரூன் நிற சட்டையும் அணிந்து தலை வாரி இரு புருவங்களுக்கும் மத்தியில் குங்குமம் இட்டிருந்தான். தட்டை ஏந்திக் கொண்டு அவன் அறையை நோக்கி வந்தவளைக் கண்டு அவன் புன்னகை செய்து

“நன்றாக இருக்கிறதா..?” என்று கேட்க.. விழி விரித்து அவன் புன்னகையைக் கண்டவளுக்கு.. அந்த வெண் பற்களும்.. இதழ் விரிந்து அவன் சிந்திய புன்னகையும் ஏதோ செய்தது. தயங்கியபடித் தலை குனிந்தவள் “ம்..” என்று தலையாட்ட.. அவள் கையிலிருந்ததைக் கண்டவன்..

“என்ன இது பரி..?, நான் வெளியே சாப்பிட்டுக் கொள்ள மாட்டேனா..?, ஏன் சிரமப்படுகிறாய்?” என்று கடிந்து கொண்டவனிடம் “வெளியே ஏன் சாப்பிட வேண்டும் மாமா..?, உடம்பு கெடுவதோடு மட்டுமல்லாது வீண் செலவு தானே.. உன்னை சாப்பிட வைப்பதைத் தவிர எனக்குப் பெரிய வேலை ஒன்றுமில்லை.. சாப்பிடு..” எனக் கூறி அவனை அமரச் செய்து சாப்பிட வைத்து அனுப்பினாள்.

புது நண்பர்களுடனும், சிறந்த ஆசிரியர்களுடனும் கல்லூரிக்கே உரிய கலாட்டாக்களுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் திவாகரனின் கல்லூரி வாழ்க்கை இனிதே தொடங்கியது. மாணிக்கம் மாமாவுடன் வாரக் கடைசியில் வேலை செய்து கொண்டு அதில் வரும் பணத்தை தனது சொந்தப் படிப்புச் செலவிற்காக உபயோகித்து வந்தான். வீட்டிலிருக்கும் சமயங்களில் குமரன், தேன் மொழி, அம்பரிக்கு படிப்பு சொல்லித் தருவான்.

வழக்கம் போல் குமரன் சிறிது கவனத்துடன் அவன் சொல்லித் தருவதை மனதில் ஏற்றுக் கொள்வான். மற்ற இருவரும் கடனே என்று புத்தகத்தைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருப்பர். இருவர் தலையிலும் குட்டி வைத்து கணக்கு சொல்லிக் கொடுப்பான். சிறிது நேரம் பொறுத்துப் பார்க்கும் இருவரும் அவன் அசந்த நேரம் பார்த்து பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி விடுவர். மறுநாள் அவன் கையில் மாட்டும் போது பிரம்படி கொடுப்பான். பாவாடையைத் தூக்கிக் கொண்டு “ஆ.. ஊ” எனச் சத்தமிட்டுக் கொண்டு “வேண்டாம் மாமா.. வேண்டாம் மாமா..” என்று ஓடும் அம்பரியைக் காண்கையில் அவனுக்குச் சிரிப்பாக வரும்.

அன்றும் அப்படித்தான். மறுநாள் கணக்குப் பரீட்சையென்று மூவரும் அமர்ந்து அவனிடம் பாடம் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். திவாகரனுக்கும் அந்த வருடம் கடைசி செமஸ்டர் என்பதால் தானும் ஒரு புத்தகத்தை வைத்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். மூவருக்கும் ஐந்து கணக்குகளைக் கொடுத்து இதை முடித்து விட்டுத் தான் மூவரும் நகர வேண்டும் என்று அவன் கூறி விட.. அமைதியாக அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தனர்.

அம்பரியின் பார்வை அடிக்கடி நோட்டில் முகத்தைப் புதைத்து விடுபவள் போன்று குனிந்த தலை நிமிராமல் அமர்ந்திருந்த தேன்மொழியின் மீது படிந்து கொண்டிருந்தது. “எல்லா கணக்கும் தெரிகிறதோ.. அமைதியாக எழுதுகிறாளே..” என்று புலம்பியபடி அவளது நோட்டை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் தலையில் நங்கென்று குட்டினான் திவாகரன்.

“எழுந்து போய் அங்கே உட்கார்.. போடி..” என்று அவன் அதட்டியதும் தலையைத் தடவியபடி முகத்தை ஒரு மாதிரி வைத்துக் கொண்டு தூரமாகச் சென்று அமர்ந்தாள். குமரன் முதலில் அனைத்துக் கணக்குகளையும் எழுதி முடித்து அவனிடம் சென்று கொடுத்தான். அவன் சரியாகச் செய்திருக்கிறாயடா.. என்று பாராட்டியதும் மேலும் தனது சந்தேகங்களையெல்லாம் கேட்டு முடித்து விட்டு எழுந்து சென்று விட்டான்.

அதன் பின் சில நிமிடங்கள் கழித்து எழுந்த தேன்மொழி அவனருகே தயங்கித் தயங்கிச் சென்று நோட்டை நீட்டலாமா வேண்டாமா என்று பயந்து ஒரு வழியாக மெல்ல “அண்ணா...” என்றழைத்துத் தான் எழுதியதைக் கொடுத்தாள். அவன் கொடுத்த ஐந்து கணக்குகளில் மூன்றை மட்டுமே சரியாகச் செய்திருந்தாள். அடுத்து இரண்டு கணக்குகளையும் அவன் அவளுக்கு மீண்டும் சொல்லிக் கொடுத்ததும் புரிந்தது போல் தலையாட்டி விட்டு “நாளை பரீட்சையில் சரியாகச் செய்து விட வேண்டும் சரியா.. இப்போது கிளம்பு..” என்று அவன் கூறியதும் விட்டால் போதுமடா சாமி என்று ஓடி விட்டாள்.

கடைசியாக ஒரு கணக்கைக் கூட ஒழுங்காக முடிக்காமல் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு அமர்ந்திருந்தது அம்பரி மட்டுமே. “நீ எப்போது எழுந்து வருகிறாயென்று பார்ப்போம்..” என்பது போல அவளை முறைத்து விட்டு அவன் தன் புத்தகத்தில் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டான். மொட்டை மாடியில் அமர்ந்திருந்தவர்களை வள்ளியம்மை “அம்பரி... உங்கய்யனுக்கு தேங்காய்த் துவையல் அரைக்கனும்னியே.. வா ராசாத்தி..” என்று குரல் கொடுக்க.. “இதோ வருகிறேன் அப்பத்தா..” என்று வேகமாக பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடப் பார்த்தவளின் கையை அழுத்தமாகப் பற்றியவன் எழுந்து “அம்மத்தா.. அவளுக்கு நாளைக்குப் பரீட்சை இருக்கிறது.. நீங்களே இன்று அரைத்துக் கொள்ளுங்கள்..” என்று கூற “சரி ராசா..” என்று சென்று விட்டார்.

கிடைத்த ஒரு வாய்ப்பும் கை நழுவிப் போனதால் அம்பரிக்கு அழுகையே வந்தது. வெடுக்கென கையை இழுத்துக் கொண்டு போய் மறுபடி அமர்ந்தாள். ஒவ்வொரு பக்கத்தைத் திருப்பும் போதும் அவள் முகத்தைக் கண்ட திவாகரனுக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. நோட்டையும், அவனையும் அழுகை முகத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வளர்ந்து குமரியாகி விட்டாள்! ஆனால் இன்னமும் படிப்பதற்குக் கண்ணீர் விடத் தான் செய்கிறாள்..! ஒரு முடிவிற்கு வந்தவனாக எழுந்து அவளருகே சென்று “நோட்டைக் கொடுடி..” என்றான். அவளும் எழுந்து நின்று சற்றுத் தயங்கி அவனிடம் நீட்டினாள். முதல் கணக்கைத் தட்டுத் தடுமாறி ஆரம்பித்திருந்தவள்.. விடையை மட்டும் சரியாக எழுதியிருப்பதைக் கண்டு “என்னடி...? இடையில் தப்புத் தப்பாக எழுதியிருக்கிறாய்.. ஆனால் விடையை மட்டும் சரியாக எழுதியிருக்கிறாய்..? மனப்பாடம் செய்து

விட்டாய்..?,ம்?,”என்றவனுக்குப் பதில் கூறாமல் தாவணியைச் சுருட்டிக் கொண்டு தலை குனிந்து நின்றிருந்தாள்.

அந்த ஒரு கணக்கை மட்டும் தான் புத்தகத்தில் இருந்தபடி கொடுத்திருந்தான். மற்ற அனைத்தும் அவன் சொந்தமாகத் தந்தது. அதனால் அந்த ஒரு கணக்கிற்கான விடையை மட்டும் சரியாக எழுதி விட்டாள். வந்த சிரிப்பை அடக்கி அவளை முறைத்தவன் “திருட்டுக் கழுதை.. விடையை மட்டும் மனப்பாடம் செய்து எழுதி விட்டு மற்றவற்றை இப்படி கிறுக்கி வைத்திருக்கிறாய்..?”என்றபடி அவளது கையைக் கிள்ளப் போனான்.

அவன் கிள்ள வருவதைக் கண்டு அவள் வேகமாகக் கையைப் பின்னிழுத்துக் கொள்ள.. மஞ்சள் நிறப் பாவாடை,தாவணியை மீறி பொன் மஞ்சளாகத் தெரிந்த இடையில் பதிந்தது அவன் கரம். இதைச் சற்றும் எதிர்பாராததால் அவன் தடுமாறிப் போக.. அம்பரியோ துள்ளி விலகி மறுபுறம் திரும்பி நின்று கொண்டாள். “சா...சாரி பரி.. தெ..தெரியாமல் பட்டு விட்டது..”என்று கூறியபடி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு அவளருகே வந்தவன் கீழேயிருந்தப் பையைப் பாராமல் தடுக்கி அவள் மீதே சரிய.. எதிரிலிருந்த துணி உலர்த்தும் கம்பியின் மீது மோதி விடுவாளோ எனப்பயந்து ஒரு கையால் அவளைத் தன்னோடு அணைத்து.. மறுகையால் கம்பியை இறுகப் பற்றினான்.

அடுத்தடுத்து நடந்து போன தாக்குதல்களைச் சமாளிக்க முடியாத அம்பரி நடுங்கிப் போய் அவனிடமிருந்து வேகமாக விலகி ஓடிச் சென்றாள். அவளது கொலுசொலித் தேய்ந்து மறைந்து போனதும்.. மறுபுறம் திரும்பி நின்றவனுக்கு.. அவளது மென்மை ஏனோ புரியாத சுகத்தைக் கொடுத்தது. கம்பியைப் பற்றியபடி அவளை இறுகப் பற்றியதும்.. அவனிடமிருந்து புறப்பட்ட சிகைக்காய் வாசனையையும்,மஞ்சள் வாசனையையும் நுகர்ந்தவனுக்கு அன்னையின் நினைவு வந்தது. தந்தை இறக்கும் முன் அன்னையும் இப்படித் தான் மஞ்சள்,சிகைக்காய் வாசனையுடன் தானிருப்பாள். அவள் மடியிலும்,மாரிலும் சாய்கையில் இதே வாசனையைத் தான் அவன் நுகர்ந்திருக்கிறான்.

கண் மூடி அந்த வாசனையை நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தவனுக்கு.. மனக்கண்ணில்.. தன் மார்பில் சாய்ந்த அம்பரியின் மென்மையே நின்றது. என்ன இது?,ஏன் இப்படியெல்லாம் தோன்றுகிறது..?,இது வரை அவளைத் தொட்டதேயில்லையா என்ன..?,ஏன் இப்போது மட்டும் அவளது ஸ்பரிசுமும்,வாசுமும் வித்தியாசமாகத் தோன்றுகிறது என்று குழம்பிப் போனவனை மேலே யோசிக்க விடாமல் வள்ளியம்மையின் குரல் அழைத்தது.

அவளது பையையும், புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு கீழே சென்றவன் மேஜையில் வைத்து விட்டு சாப்பிட அமர்ந்தான். தனக்குப் பரிமாறிய வள்ளியம்மையிடம் “அவள் சாப்பிட்டாளா அம்மத்தா..?” என்று விசாரிக்க.. “நீ சாப்பிட்டுப் போனப்புறம் சாப்பிட்டுக்கிறேன்னு சொல்லிட்டா ராசா..” என்று அவர் கூறியதும் மேலே எதுவும் பேசாமல் உண்டு முடித்தான்.

அடுத்த இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு அவனால் அம்பரியைக் காண முடியவில்லை. அவள் எதிரே வந்தால் கூடத் தலையைக் குனிந்து கொண்டு வேறு புறம் சென்றான். ஏனோ முன்னைப் போல் அவனால் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவும், இயல்பாகப் பேசவும் முடியவில்லை.

இப்படியாகச் சில மாதங்கள் செல்ல.. ஒரு நாள் காலை அம்பரியை பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்ல வாசலில் சைக்கிளுடன் குமரன் காத்திருந்தான். தனது கல்லூரியின் இரண்டாம் வருடத்தின் பாதியில் இருந்த திவாகரன் கல்லூரிக்குச் செல்வதற்காக வெளியே வந்தான். “குமரா.. என்னடா பள்ளிக்குச் செல்லாமல் இங்கே என்ன செய்கிறாய்..?” என்று வினவியவனிடம் “அது... அது வந்து.. நா..நான் அம்பரியை அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறேன் மாமா..” என்றான் அவன்.

“குள்ளச்சிக்குத் துணையா..?, அவளே பத்துப் பேருக்குத் துணை போவாள்.. நீயென்னடா அவளை அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறேன் என்கிறாய்..?, என்ன நடந்தது..?”, என்று விசாரித்தான் அவன். “அது வந்து மாமா..” என்று சற்றுத் தயங்கியவன் “என் வகுப்பில் படிக்கும் மாணவன் ஒருவன் அம்பரியைத் தொந்தரவு செய்து கொண்டே இருக்கிறான். தினமும் அவள் பள்ளி வரும் வேளையில் பின் தொடர்ந்து கொண்டு தொல்லை கொடுக்கிறானாம்..” என்று தொடங்கியவனிடம்.. “குள்ளச்சி சும்மா விட்டிருக்க மாட்டாளே..” என்று இடைபுகுந்தான் அவன்.

“அவள் சும்மா விடவில்லை தான் மாமா.. கல்லை விட்டு எறிந்து அவன் மண்டையை உடைத்து விட்டாள். அவன் பெரிய வகுப்பு மாணவர்களையெல்லாம் அழைத்து வந்து கலாட்டா செய்து அவளை மிரட்டி விட்டுப் போய் விட்டானாம்.. அதனால் அவள் கொஞ்சம் பயந்து போய் விட்டாள். நான் என் நண்பர்களின் மூலமாகத் தெரிந்து கொண்டு அவளிடம் விசாரித்தேன்.. அவள் தான் என்னைத் துணைக்கு வரச் சொன்னாள் மாமா..” என்று முடித்தான் அவன்.

“ஓ! இவ்வளவு நடந்திருக்கிறது.. ஒரு வார்த்தைச் சொல்லியிருக்கிறாளா பார்.. குள்ளச்சி... வரட்டும்..” என்று மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டவனை அம்பரியின் கொலுசொலி களைத்தது. “போகலாமா குமரா..?” என்றபடியே அவளது சைக்கிளின் பின்னே அமர்ந்தவள்.. மெல்ல நிமிர்ந்து திவாகரனைப் பார்க்க..

அவனோ அவளை முறைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான். ஏன் முறைக்கிறான்.. இந்த லூசுக் குமரன் உளறி வைத்திருப்பானோ...! என்று எண்ணமிட்டபடி பரபரவென நகம் கடித்துக் கொண்டிருந்தவளை “ஏய்.. இறங்குடி..” என்றான் திவாகரன்.

சட்டென சைக்கிளை விட்டு இறங்கியவள் என்னவென்று அவன் முகத்தைப் பார்க்க அவன் குமரனிடம் “குமரா.. நீ கிளம்பு.. இனி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்..” என்று கூற.. குமரன் சென்று விட்டான். தன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு அவளருகே வந்தவன் “என்ன விழித்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்..?, ஏறுடி..” என்று அதட்ட.. வேகமாக அமர்ந்து கொண்டாள்.

வழியிலிருந்த கரும்புத் தோட்டத்தின் வெளியே நின்றிருந்த ஒரு பதினைந்து வயது விடலையைக் கண்டவன் “இவனா..?” என்று அம்பரியிடம் விசாரிக்க அவள் ஆமாம் என்றாள். சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு அவளருகே சென்றான். முதியவன் ஒருவனுடன் அம்பரி வருவதைக் கண்டதுமே ஓடிச் செல்ல எத்தனித்தவன் அவளை அருகே கண்டதும் வெளிறிப் போனான்.

நெடுநெடுவென பனை மரம் போல் உயரமாக வளர்ந்திருந்தவனைக் கண்டதும் அவனுக்கு தொண்டை வரண்டு போனது. “நீ தான் இவள் பின்னாடியே சுற்றித் தொந்தரவு கொடுக்கிறாயா..?, ஏண்டா..?, பெரிய வகுப்புப் பயல்களை அழைத்து வந்து மிரட்டுகிறாயாம்..?ம்?” என்றவன் நங்கென்று அவன் தலையில் குட்ட.. அம்பரி களுக்கென்று சிரித்தாள்.

“இ..இல்ல அண்ணா..” என்று பம்மியவனின் சட்டையைப் பற்றி “ஏண்டா நீ கரும்புத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் முனியாண்டியின் மகன் தானே..?, அடப்பாவி..! உன் தந்தை உன் படிப்பிற்காக பகலிரவு பார்க்காமல் உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.. நீ பொருக்கித்தனம் பண்ணிக் கொண்டு திரிகிறாயா..?” என்று அவன் முதுகிலேயே போட.. “அண்ணா.. விட்டுங்கண்ணா.. இனி அவ பின்னாடி சுத்த மாட்டேண்ணா..” என்று கெஞ்சியவனிடம் “உன்னை உங்கய்யாவிடம் சென்று விட்டு விடுகிறேன்.. அவர் பேசிக் கொள்ளட்டும்.. வாடா..” என்று இழுத்தவனின் கையைப் பற்றி “இனி வர மாட்டேன் அண்ணா.. அய்யா கிட்ட சொல்ல வேண்டாம்..” என்று அவன் கண்ணீர் வடிக்கவும் “சரி, இனி அவள் பின்னே நீ திரிவதை நான் பார்த்தேனானால்.. காலை ஓடித்து உன் அய்யனிடம் சென்று போட்டு விடுவேன்.. சரியா..?” என்று மிரட்டி அனுப்பி வைத்தான்.

அவன் சென்றதும் சிரிப்பு மாறாமல் நின்றிருந்த அம்பரியின் அருகே வந்தவன் அவளை முறைத்து “என்னடி சிரிப்பு வேண்டிக் கிடக்கிறது உனக்கு..?, இவ்வளவு பெரிய பிரச்சனையாகியிருக்கிறது.. நீ ஒரு வார்த்தை என்னிடம் கூறினாயா..?, எதுவாக இருந்தாலும் என்னிடம் தானே முதலில் கூறுவாய்..?, இப்போது

என்னடி புதிதாக குமரனைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்கிறாய்..?, இனியொரு முறை என்னிடம் நீ எதையும் மறைத்தாய் என்று தெரிந்தது, கண்ணை நோண்டி விடுவேன்..”என்று அவன் மிரட்ட கலகலவெனச் சிரித்தாள் அவள்.

“சிரிக்காதேடி குள்ளச்சி..”என்றபடியே சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு நடந்தவனிடம் “நான் உன்னிடம் தான் கூறலாமென்று நினைத்தேன் மாமா.. ஆனால் இது போன்று சின்ன பிரச்சனைக்கெல்லாம் உன்னைத் தொந்தரவு செய்வதா என்று என் முடிவை மாற்றிக் கொண்டேன்.. அவன் பெரிய கிளாஸ் பயல்களைக் கூட்டி வந்து என்னை மிரட்டியதைப் போல் நான் நம் வேலுவை என்னுடன் அழைத்து வந்து முட்ட வைத்து அவனை மிரட்ட வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன்.. அதற்கு முன்பு நீ வந்து அனைத்தையும் கெடுத்து விட்டாய்.. போ மாமா..”என்று சலித்துக் கொண்டவளைக் கண்டு அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“ஹா.. ஹா.. குள்ளச்சி.. அதனால் தான் காலையிலேயே வேலுவைத் தொழுவத்திலிருந்து அவிழ்த்துக் கொண்டு போனாயா..?,இப்போது எங்கே வைத்திருக்கிறாய்..?”என்றவனிடம் “இதோ வருகிறது பார்..”என்று கைக் காட்டினாள் அவள். கரும்புத் தோட்டத்திலிருந்து காளை ஒன்று கேசவனுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

“உனக்கு கேசவனும் உதவியா குள்ளச்சி..?”என்றவனிடம் “அய்யோ மாமா.. அண்ணனுக்கு எதுவும் தெரியாது.. அப்பாவிடம் சொல்லி விட்டால் பெரிய பிரச்சனையாகி விடும்.. நீ எதுவும் சொல்லாதே..”என்று மெல்லிய குரலில் எச்சரித்தாள். “என்ன கண்ணு.. மாட்டைக் கூட்டியாரச் சொன்ன..?”என்ற கேசவனிடம் “அந்த வேலையை இந்தக் காளை மாடு முடித்து விட்டது அண்ணா.. நீங்கள் வேலுவை வீட்டிலேயே விட்டு விடுங்கள்..”என்று குறும்புடன் கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தாள்.

“கழுதை.. நான் உனக்கு மாடா..?”என்று அவள் காதைத் திருகியவனிடம் “ஆ..!”என்று சிணுங்கியவள் பின் கலகலவெனச் சிரிக்க.. அவளையே பார்த்திருந்தவன் ரெட்டை ஜடையிலும்,பள்ளிச் சீருடையான வெள்ளை,கருநீல பாவாடை தாவணியில் அழகாக ஜொலித்தவளை “நீ என்னிடம் இப்படிச் சிரித்து எத்தனை நாட்களாயிற்று தெரியுமாடி..?”என்று வினவ.. அவனை நிமிர்ந்து நோக்கியவள்.. பின் சிரிப்பதை நிறுத்தி.. “நீ தானே மாமா இப்போதெல்லாம் என்னை விட்டு விலகி விலகிச் செல்கிறாய்..?,என்னிடம் பேசுவதுமில்லை.. என் முகத்தைக் கூடப் பார்ப்பதுமில்லை.. காலேஜில் நிறைய பெண் பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதால் உனக்கு என்னைப் பிடிக்காமல் போய் விட்டது போலும்..”என்று கழுத்துச் சங்கிலியைத் திருகியபடி பேசிக்

கொண்டே சென்றவளின் கைப் பற்றி நிறுத்தியவன்... அவள் கண்களை நேராகச் சந்தித்து...

“உலக அழகியே என் கண் முன்னே வந்து நின்றாலும்.. உன்னைத் தவிர என்னால் வேறு எவளையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்க முடியாது.. உன்னை எனக்குப் பிடிக்காமல் போகுமாடி..?” என்று வினவ.. அவன் பார்வையையும், பேச்சையும், அழுந்தப் பற்றியிருந்த அவன் கரத்தையும் கண்டு விதிர்விதிர்த்துப் போனவள்.. “நா.. நான் போகிறேன்..” எனக் கூறி விட்டு ஓடிச் சென்று விட்டாள்.

காதல் -7

கூந்தலில் நுழைந்த கைகள்.. ஒரு கோலம் போடுதோ..
தன்னிலை மறந்த பெண்மை.. அதைத் தாங்காதோ..
உதட்டில் துடிக்கும் வார்த்தை.. அது உறைந்து போனதோ..
உள்ளங்கள் துடிக்கும் ஓசை.. இசையாகாதோ!
மன்னவனே.. உன் விழியால்.. பெண் விழியை மூடு..
ஆதரவாய்ச் சாய்ந்து விட்டாள்.. ஆரிரரோ பாடு..
யார் இவர்கள்...?, இரு பூங்குயில்கள்..
இளம் காதல் மான்கள்!

அவளைத் தவிரத் அவனுக்கு யாரைப் பிடிக்கும்..?, அவளைத் தவிர யார் இந்த உலகில் அவன் கண்ணுக்கு அழகாகத் தெரிவார்கள்..?, அவளைப் போல் கருணையும்,அன்பும் நிறைந்தவர் யார் உண்டு இவ்வுலகில்..?, அவனது அன்னை மரித்துப் போன பின்பு.. வாழ்வின் மீது பற்றற்றுத் திரிந்தவனை தன் பிஞ்சுக் குணத்தால் மாற்றியவளல்லவா அவள்..?,அவள் தானே அவனுக்கு எல்லாம்..?, அவளைச் சுற்றித் தானே அவனது பூமி சுற்றுகிறது..?, மாமன் மகள் என்கிற உரிமை,இயல்பாக எழுந்த பாசம்,அவள் தன் மீது காட்டிய அக்கறையில் ஒளிந்திருந்த ஆழமான அன்பு,தாய்க்குப் பின் அவனுக்கு எல்லாமுமாக மாறி இன்று அவனை வாழ வைத்துக் கொண்டிருப்பவளின் மீது அவனுக்கு எல்லையில்லாதக் காதல் நெஞ்சில் அலையாக எழுந்து பொங்கி வழிந்து கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரியப்பட எதுவுமில்லை தான்..

பூப்பெய்திய பின் அவளைக் கண்டதும் அவன் மனதில் என்னென்னவோ ஆசைகள் எழுந்ததே.. அவனைக் கண்டதும் முகம் சிவந்து தலை தாழ்த்திக் கொண்டவளின் வெட்கத்தைக் கண்டதும் மனதில் சுகமாக ஏதோ ஒன்று தோன்றியதே.. அவள் கைப்பற்ற நேர்ந்தால் கூட.. அவளது மென்மை நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் இதத்தைப் பரப்பி விட்டுச் சென்றதே.. இவையனைத்தும் காதலின் அறிகுறி என்றால்.. அவனுக்குக் காதல் வந்து விட்டது தான்....!

அறியாத வயதில்.. அழுக்குத் துணியுடன் தன் மேலே வந்து அவள் விழும் போதிலிருந்தே காதல் தான் போலும்! அந்த வயதில் அதற்குப் பெயர் வைக்க

முடியாமல் போனது.. இப்போது பருவம் வந்த பின் இத்தகைய உணர்வுகளை இனம் பிரிக்க முடிகிறதே..! தூய அன்பும்,கொள்ளை ஆசையும்,நெஞ்சு நிறைய நன்றி உணர்வும்,அவள் தனக்கே உரியவள் என்கிற கர்வமும்,அவளைக் காக்கும் உரிமை தன் ஒருவனுக்குத் தான் உள்ளது என்கிற மனப்பான்மையும் கலந்து அவனுக்குள் அக்மார்க் காதலை வரவழைத்திருந்தது.

அவனது மனதின் எண்ணங்களை அறிந்து கொண்ட பின்பு அவன் அம்பரியைப் பார்க்கும் பார்வையே மாறிப் போனது. அவனது பார்வை சிவப்பையும்,நடுக்கத்தையும் ஏற்படுத்தினாலும் இவன் ஏன் இப்படிப் பார்த்து வைக்கிறான்.. என்று நொடித்துக் கொண்டாள். படிப்பும்,வாரக் கடைசியில் வேலையும்,அம்பரியின் அருகாமையுமாய் நிம்மதியாக வாழ்க்கையைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று மரகதத்தின் நினைவு நாள். கல்லூரி மூன்றாம் வருடத்தில் அடியெடுத்து வைத்திருந்த திவாகரன் அன்று வீட்டில் தானிருந்தான். அம்பரியும், அவனும் சேர்ந்து அவனது அறையில் மாட்டப்பட்டிருந்த மரகதத்தின் புகைப்படத்தைத் துடைத்து பொட்டிட்டு மாலை போட்டு.. விளக்கேற்றி வைத்து வணங்கினர்.

“பரி.. கோவிலுக்குச் சென்று வரலாமா..?”என்று வினவியவனிடம் அவள் சரியென்றுத் தலையாட்ட இருவரும் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டனர். முந்தைய வாரக் கடைசியில் வேலை செய்ததில் கையில் சேர்ந்திருந்த பணத்தை வைத்து அந்தக் கோவிலைத் தினமும் சுத்தம் செய்வோருக்கும்,காலணி போடும் இடத்தில் அமர்ந்திருந்த தாத்தாவிற்கும் சாப்பாடு வாங்கிக் கொடுத்தான். அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கிக் கொள்ள.. கோவிலைச் சுற்றிக் கும்பிட்டு விட்டு மரத்தடியில் அமர்ந்தனர்.

“எங்கே உன் கூட்டாளிகளைக் காணோம்..?”என்று விசாரித்தவனிடம் “தேனு மீனாட்சிபுரத்திற்குப் போய் விட்டாள். குமரன் பய மட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு அவன் நண்பர்களுடன் விளையாடப் போய் விட்டான்.”என்று பதில் கூறியவளின் முகத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தவன் “குங்குமத்தை நெற்றியில் இடாமல் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்..?”எனக் கேட்டு அதையெடுத்து அவள் நெற்றியில் இட்டான்.

அவன் செய்கையில் சிலிர்த்துச் சிவந்து தலை குனிந்து கொண்டவளின் அருகே நெருங்கி அமர்ந்து “நீ அடிக்கடி இப்படிச் சிவந்து போவது தான் எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருக்கிறது குள்ளச்சி..”என்று கூற.. அவளோ மேலும் சிவந்து அவனை விட்டு விலகி அமர்ந்தாள்.

கோவிலில் இருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பிய இருவரையும் கண்ட வள்ளியம்மை “அம்பரி.. மத்தியானத்துக்கு அத்தைக்கு படைக்க விதவிதமா சமைக்கிறேன்னு சொன்னியே.. அப்பத்தா எல்லா காயும் நறுக்கி வைச்சுட்டேன்.. அரைக்கிறதப் பார்த்து எடுத்துக் கொடு.. அரைச்சுத் தாரேன்..” என்று கூற.. “ஐ, நறுக்கி வைத்து விட்டாயா அப்பத்தா..?, ரொம்ப நன்றி கிழவி.. அரைப்பதையெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.. நீ உன் பேரனுடன் பேசிக் கொண்டு உட்கார்..” எனக் கூறி விட்டு சிட்டாகப் பறந்தாள்.

அவள் ஓடிச் செல்வதையே சிரிப்புடன் பார்த்திருந்தவன் வள்ளியம்மையின் அருகே அமர்ந்து “குள்ளச்சி நன்றாக வளர்ந்து விட்டாள்.. இல்லையா அம்மத்தா..?” என்று கேட்க.. “பின்ன..?, உன் உசரத்துக்கு ஈடா வர வேணாமா கண்ணு..?” என்று அவர் கூறியதும் திடுக்கிட்டு அவரை நோக்கியவன் “எ..என்ன சொல்கிறாய் அம்மத்தா..?, என் உயரத்திற்கு ஈடாகவா..?” என்று வினவினான்.

“ஆமா ராசா.. நீ ரொம்ப உசரமாவும், அவ குள்ளமாவும் இருந்தா மணமேடைல ஒண்ணா பார்க்க நல்லா இருக்காதுல்ல..?” என்று அம்மத்தா சிரிப்பும், கேலியுமாய் வினவவும் தயங்கியபடி அவரை நோக்கியவன் “இதெல்லாம் நடக்குமா அம்மத்தா..?, அம்பரி எனக்குக் கிடைப்பாளா..?” என்று ஏக்கமாக வினவ.. அவன் தலையைக் கோதியவர் “உன் மாமன் மவள கட்டிக்க உன்னத் தவிர யாருக்கு ராசா உரிமை இருக்கு..?, அவளுந்தான் உன்ன விட்டுட்டு வேற ஒருத்தனை ஏறிட்டும் பார்ப்பாளா..?, உனக்கு அவ.. அவளுக்கு நீன்னு அந்த பிரம்மனே எழுதி வைச்சிருக்கானே..” என்று கூறியதும் கலகலவெனச் சிரித்துத் துள்ளலுடன் எழுந்து சென்றான்.

அடுத்த சில மணி நேரங்களில் சமையலை முடித்து சிறு சிறு பாத்திரங்களில் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு திவாகரனின் அறைக்குச் சென்றாள். “கை, கால் கழுவி வா மாமா.. சாமி கும்பிடலாம்..” என்று கூற அவனும் விரைந்து சென்று கை, கால் அலம்பி வந்தான். அவள் சமைத்திருந்தப் பதார்த்தங்கள் அனைத்தும் அன்னைக்குப் பிடித்தவை. சிரிப்பும், மகிழ்ச்சியுமாய் அன்னையின் முகத்தைப் பார்த்தவன் “பார்த்தாயாம்மா.. உன் மருமகள் உனக்காக என்னவெல்லாம் சமைத்திருக்கிறாளென்று..” என்று வினவியபடி சிரிப்புடன் நின்றிருந்தான்.

விளக்கேற்றி.. ஊதுபத்தி கொளுத்தி.. வாழை இலை விரித்துத் தண்ணீர் தெளித்து சமைத்த அத்தனை பதார்த்தங்களையும் பரிமாறி.. சிறிய செம்பில் தண்ணீர் வைத்து.. சூடம் ஏற்றி வணங்கியவள்.. அத்தையின் படத்தின் அருகே மண்டியிட்டுக் குனிந்து பணிந்து எழுந்தாள். அவள் செய்கையைப் பார்த்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தவனை “மாமா..” என்று அவள் உலுக்கியதும் தானும் இலையைச் சுற்றி மூன்று மூறைத் தண்ணீர் தெளித்து.. சூடம் சுற்றி.. வணங்கி எழுந்தான்.

அதன் பின்பு “சாப்பிடலாமா மாமா..?” என்றழைத்தபடியே முன்னே நடந்தவளை “இரு பரி..” என்று நிறுத்தியவன் “விறுவிறுவென இவ்வளவு நேரமாக இத்தனை பதார்த்தங்களையும் சமைத்து இப்போது தான் அமர்ந்திருக்கிறாய்.. கொஞ்ச நேரம் இளைப்பாறு.. பின் சென்று சாப்பிடலாம்...” என்று கூற.. “எனக்குக் களைப்பெல்லாம் ஒன்றுமில்லை.. உனக்குப் பசியில்லையா..?” என்று வினவினாள் அவள்.

“பசியில்லை பரி.. என்னவோ தெரியவில்லை.. மனது மிகவும் நிறைவாக இருக்கிறது..” என்றவன் திரும்பி அன்னையின் படத்தைப் பார்த்து விட்டு “இந்த வருடம் தான் மனதுக்கு திருப்தியாக,நிம்மதியாக அம்மாவைக் கும்பிட்டதைப் போலிருக்கிறது பரி.. எவ்வித வருத்தமும்,சஞ்சலமுமில்லை..” என்றவனிடம் முறுவலித்து “எனக்கும் தான் மாமா..” என்றவள் தொடர்ந்து “இதற்கான காரணம் எனக்குத் தெரியுமே..” என்றாள்.

“என்னவாம்..?” என்று சிரிப்புடன் வினவியவனிடம் “முதல் காரணம்.. நான் அத்தைக்காக.. இன்று வகை,வகையாக சமைத்திருக்கிறேனே.. அது.. அடுத்த காரணம்.. அம்மா இன்று வீட்டில் இல்லை..” என்று கூறி விட்டுச் சிரித்தவனிடம் “அத்தை மட்டும் இதைக் கேட்க வேண்டும்.. உனக்கு விளக்குமாற்று அடி தான் பரி..” எனக் கூறித் தானும் சிரித்தான். இருவரது சிரிப்பொலியும் வீட்டை நிறைத்து நிம்மதியைப் பரப்பியது.

அதன் பின் சாப்பிட அமர்ந்தவனிடம் தான் சமைத்தப் பதார்த்தங்களின் பெயரைச் சொல்லிப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள் பரி. அவள் இலையில் வைத்தக் கம்பு அடையைக் கண்டவனுக்கு அன்னையின் நினைவு தான் வந்தது. வேக வேகமாக எடுத்து எடுத்து ஆர்வத்துடன் உண்பவனை நெகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்பரி. “நீயும் சாப்பிடு பரி..” எனத் தன் இலையில் ஒரு பகுதியை அவன் ஒதுக்கித் தர.. ஒரு வாய் எடுத்து உண்டு விட்டு “ம்ஹ்ம்.. நீ சாப்பிடு மாமா.. நான் பிறகு சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்.. பசியில்லை..” எனச் சமாளித்து அவனை உண்ண வைத்தாள்.

தன் இலையிலிருந்ததையெல்லாம் அவன் காலி செய்து விட்டு மறு சோறு வாங்குகையில் வந்து சேர்ந்தாள் சுப்பு லட்சுமி. சிலமரத்துப்பட்டியில் உறவினர் ஒருவரது வீட்டு விசேஷத்திற்குச் சென்று விட்டுத் திரும்பியவளுக்கு.. வீட்டு வாசலில் நுழைகையிலேயே ஒலித்த வள்ளியம்மை,அம்பரி மற்றும் திவாகரனின் குரல் எரிச்சலைக் கிளப்பியிருந்தது.

கோபத்துடன் உள்ளே நுழைந்தவள்.. தலை வாழை இலையில் உணவு உண்டு கொண்டிருந்த திவாகரனைப் பார்வையாலே சுட்டெரித்தாள். “என்னடி கூத்து இது..?,தலை வாழை இலை போட்டு விருந்து போடுகிற அளவிற்கு என்னடி விசேசம் இன்று..?,இந்த அநாதைப் பயலுக்கு சோறு போடுவதற்கு.. தெருவில்

நான்கு பிச்சைகாரங்களைக் கூப்பிட்டு சோறு போடுவது தானே..?,புண்ணியமேனும் மிஞ்சும்..”என்று குதித்தவளிடம் “அம்மா.. வாயை மூடு.. இன்று அத்தையின் நினைவு நாள்.. அதனால் தான் சமைத்தேன்.. இங்கே எந்தக் கூத்தும் நடக்கவில்லை.. அத்தோடு.. மாமா ஒன்றும் அநாதையல்ல.. வாயை அடக்கிப் பேசு..”என்று சண்டைக்கு நின்றாள் அம்பரி.

பாதிச் சாப்பாட்டிலிருந்து எழுந்து நின்றவனின் சிவந்த முகத்தைக் கண்டவளுக்கு.. அன்னையின் மீது ஆத்திரமாக வந்தது. “ஓஹோ.. அந்தத் தரித்திரம் பிடித்தவளின் நினைவு நாளுக்கா இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டாம்..?. அவள் செத்து ஒழிந்து நம் வீட்டிற்கு ஒரு தரித்திரத்தை அனுப்பி விட்டுப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள் மகராசி.. இவன் வந்து சேர்ந்த நாளிலிருந்து அவன் குடும்பத்திற்கே உரிய தரித்திரம் நம் குடும்பத்தையும் ஆட்கொண்டு விட்டது.. தான் ஒழிந்த போதே இந்தப் பீடையையும் இழுத்துக் கொண்டு விடாத அந்தத் தரித்திரம் பிடித்தவளுக்கு என் வீட்டில் நினைவு நாள் கொண்டாடுகிறாயா..?” என்று மனசாட்சியின்றி அவள் விஷத்தைக் கக்கத் துவங்கினாள்.

கை முஷ்டி இறுகக் கோபத்தை அடக்கியவன் தன் இயலாமையை எண்ணி நொந்து விடுவிடுவென நடந்து சென்று விட்டான். அவன் பாதி சாப்பாட்டில் எழுந்து சென்றது அம்பரிக்கு வருத்தத்தைத் தர கோபமாக அன்னையின் புறம் திரும்பினாள். “ஒரு நாளேனும் மாமாவை நிம்மதியாகச் சோறு தின்ன அனுமதித்திருக்கிறாயா..?,அக்கிரமமாகப் பேசி மாமாவின் மனதை நோக்கித்துத் தினம் தினம் பாவம் புரிகிறாயே..?, உன் வீட்டில் சோறு தின்பதைத் தவிர மாமா உன்னிடம் வேறு எதையேனும் எதிர்பார்த்திருக்கிறதா..?,நீ என் அம்மாவாக இருந்தாலும் சரி,உனக்கெல்லாம் கடைசி காலத்தில் குடிக்கத் தண்ணீர் கூடக் கிடைக்காதம்மா..”என்று சாபம் விட்டுச் சென்றாள்.

“போடி.. போ.. அந்தத் தரித்திரம் பிடித்தவனுக்கு ஆதரவாகப் பேசி எனக்கு சாபம் விட்டுச் செல்கிறாயா..”என்று கத்திய படி அறைக்குச் சென்று விட்டாள். மாமனைத் தேடி ஓடிய அம்பரி.. அவன் வள்ளியம்மையின் மடியில் சாய்ந்திருப்பதைக் கண்டு கண்ணீருடன் ஒதுங்கி நின்றாள். “அவர்களுக்கு என்ன கோபமென்றாலும் என்னை மட்டும் திட்டச் சொல் அம்மத்தா.. உயிரோடில்லாத என் அம்மாவை ஏன் திட்ட வேண்டும்,,,?,அம்மா இருந்த வரையில் யாரிடமேனும் எந்த உதவியையும் நாடியிருக்கிறார்களா..?, இல்லையே அம்மத்தா.. யாருக்கும் பாரமாக இருக்கக் கூடாதென்று அத்தனை கஷ்டத்தையும் ஒற்றையாளாகத் தானே சமாளித்தாள்..?,அத்தை ஏன் இப்படித் திட்டி அவமானப் படுத்துகிறார்கள்..?,அம்மாவைப் பற்றிப் பேசினால் எனக்கு மிகவும் கோபமாக வருகிறது அம்மத்தா.. மனசாட்சியோ,மனிதாபிமானமோ இல்லாமல் உயிரோடு இல்லாத ஒருவரை பழித்துப் பேசுகிறார்களே

அம்மத்தா..” என்று கோபத்தில் சிவந்த விழிகளுடனும்,கண்ணீருடனும் பேசுவனைக் காண்கையில் அவளுக்கும் கண்ணீர் வழிந்தது. அன்னையின் மீது கோபமாக வந்தது.

அதன் பின் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றவன் வெகு நேரமாகியும் வீடு திரும்பவேயில்லை. அன்று முழுதும் உண்ணாமல்,தண்ணீர் கூடக் குடிக்காமல் தென்னந்தோப்பில் படுத்துக் கிடந்தவனை அங்கு வேலை செய்யும் மாரி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார். பாதி இரவில் வீட்டிற்குள் நுழைந்தவன் நேராகத் தன்னறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டான்.

தன் அறையில் தூக்கம் வராமல் மாமனின் நினைவில் விட்டத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்த அம்பரி அரவம் உணர்ந்து ஜன்னல் வழி எட்டிப் பார்க்க.. திவாகரன் தன் அறையை நோக்கிச் செல்வது தெரிந்தது. அவன் சென்ற சில நிமிடங்களில் மெல்ல எழுந்துத் தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

வேப்பமரத்தடியில் போடப்பட்டிருந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் வள்ளியம்மை உறங்கிக் கொண்டிருக்க.. பக்கத்து அறையில் அன்னையின் குறட்டை சத்தம் ஒலித்தது. தந்தை வெளியூர் சென்றிருப்பதால் அவர் வீட்டில் இல்லை. மெல்ல நடந்து அன்னை அறையின் கதவை அடைத்துத் தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டு.. சமையலறையை நோக்கிச் சென்றாள். அங்கே கிண்ணத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த பாலைக் காய்ச்சி எடுத்துக் கொண்டு.. இரண்டு வாழைப்பழங்களையும் ஏந்திக் கொண்டு அவன் அறைக்குச் செல்ல மாடியேறினாள்.

திறந்தேயிருந்த அவன் அறைக்குள் நுழைந்து.. இடது கையை தலைக்கடியில் வைத்து பாயில் சாய்ந்திருந்தவனின் அருகே சென்று பாலையும்,பழத்தையும் கீழே வைத்து விட்டு “மாமா..”என்று அவன் தோளில் கை வைத்து மெல்ல அழைத்தாள். திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்த திவாகரன் சட்டென எழுந்து “பரி.. நீயா..?,இந்நேரத்தில் இங்கே ஏண்டி வந்தாய்..?”என்று சத்தமிட்டபடி எழுந்து விளக்கைப் போடச் சென்றவனின் கையைப் பற்றியவள்.. அவன் வாயைப் பொத்தி.. பலகணியருகே சென்று நின்றாள்.

“என்னடி செய்கிறாய்..?”என்று புருவம் நெறித்தபடி கோபத்துடன் வினவியவனிடம் “மக்கு மாமா.. சத்தம் போடாதே.. நான் உன்னைக் காணத் தான் வந்தேன்..”என்றவள் தொடர்ந்து “நீ சாப்பிட்டிருக்க மாட்டாயென்று தான் நான்.. நான் பாலும்,பழமும் எடுத்து வந்தே.. இரு..”என்றவள் ஓடிச் சென்று கொண்டு வந்த பாலையும்,பழங்களையும் எடுத்து வந்தாள்.

“இந்தா மாமா.. சாப்பிடு.. மதியமும் சரியாகச் சாப்பிடவில்லையே.. அம்மா வந்து அனைத்தையும் கெடுத்து விட்டாளே.. நீ அம்மா பேசியதை மனதில்

வைத்துக் கொண்டு பட்டினியாக இருப்பாயென்று எனக்குத் தெரியும்.. அதனால் தான் நீ வரும் வரைக் காத்திருந்து எடுத்து வந்தேன்.. சாப்பிடு மாமா..” என்று கூற.. கண்களில் கண்ணீர் தேங்கியது அவனுக்கு.

“எனக்காகத் தான் விழித்திருந்தாயா..?” என்றவனிடம் பதில் சொல்லாமல் அவள் நிற்க.. அவள் முகத்தைக் கண்டபடியே பாலையும், பழத்தையும் உண்டு முடித்தான். அவன் கைகளிலிருந்து டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டவள் தயக்கத்துடன் தலை குனிந்து “அ..அம்மா பேசியது உன்னை மிகவும் நோகடித்து விட்டதல்லவா மாமா..?, எனக்கு மிகவும் கோபமாக வந்தது.. நீ.. நீ வருத்தப்படாதே மாமா.. எனக்காக..” என்று பேசத் தெரியாமல் தேடித் தேடி வார்த்தைகளைப் பிடித்துப் பேசியவளைக் கண்டதும்.. அவள் அன்னை பேசிய வார்த்தைகள் கொடுத்த வலி நொடியில் குணமாகிப் போனது..

“தாங்க்ஸ் குளச்சி...” என்றபடியே அவள் கைப்பற்றியவன்.. தன் கையோடு இணைத்துக் கொண்டு “பரி...” என்றழைத்தான். அவனது கரம்.. தன் விரல்களை வருடத் தொடங்கியதும் சற்றுச் சிவந்து போன அம்பரி.. “ம்..” என்று கூற.. “அத்தையைப் போல் நீ.. நீயும் என்னை இந்த வீட்டின் சுமையாகக் கருதுகிறாயா..?, இல்லை தானே கண்ணம்மா...?” என்று வினவினான்.

அவனது கேள்வியைக் கேட்டுப் பதறி அவன் வாயைப் பொத்தியவள் “என்ன வார்த்தைப் பேசுகிறாய் மாமா..?, நா..நான் உன்னைப் போய் அப்படி நினைப்பேனா..?, எனக்கு.. எனக்கு நீ தானே மாமா எல்லாம்..?, நான் எப்படி உன்னைச் சுமையாக நினைப்பேன்..?”, என்றவளின் கைகளைப் பற்றித் தன் கன்னத்தில் அழுத்திக் கொண்டவன் “எனக்கும் நீ தான் கண்ணம்மா எல்லாம்..” என்று கூறினான்.

அவனது குரலும், பார்வையும் மாறத் துவங்கியதும் தயக்கத்துடன் தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டவள்.. “நா..நான் போகிறேன்...” என்று திரும்பி நடந்தாள். அவளோடேத் தானும் படியிலிறங்கியவன் “நீ இங்கே வந்தது மட்டும் அத்தைக்குத் தெரிந்ததும் உன்னைப் பொலி போட்டு விடுவார்கள்..” என்று கூற.. “அம்மாவிற்குத் தெரிய வாய்ப்பேயில்லை மாமா.. நான் அம்மா அறையைப் பூட்டி வெளியே தாழ் போட்டு விட்டேன்..” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூற.. அந்தக் காரிருளில் லேசான வெளிச்சத்தில்.. களைந்த கூந்தலுடனும்.. காதில் பளபளப்புக்கும் சின்ன ஜிமிக்கியுடனும்.. வைரப்பற்கள் ஜொலிக்கப் புன்னகை சிந்தியவளைக் கண்டவனுக்கு மனம் மயங்கியது.

கடைசிப் படியை எட்டியதும் “நிம்மதியாகத் தூங்கு மாமா..” என்று விலகப் பார்த்தவளின் கையைப் பற்றி “பரி...” என்றழைத்தவன்.. அவளை அருகிழுத்து அவள் முகம் பற்றி ஆசையுடன் நோக்கி.. தன்னோடு சேர்த்து இறுக

அணைத்தான். பின் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி கன்னத்தில் அழுந்த முத்தமிட்டான்.

திடீரென்று அவன் அணைத்ததில்.. விதிர்விதிர்த்துப் போன அம்பரியின் உடல் முழுதும் கிடுகிடுவென நடுங்கத் துவங்கி விட்டது. கை,கால்கள் விறைத்துப் போய் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொள்ள.. சட்டென விலகியவள்.. ஜல் ஜல் எனக் கொலுசுச் சத்தம் பலமாக ஒலிக்கத் தன் அறையை நோக்கி ஓடி விட்டாள்.

அவள் விலகி ஓடியதும்.. “என்ன செய்து விட்டாயடா முட்டாள்..?”என்று மனசாட்சி அவனைக் கேள்வி கேட்க.. கண் மூடித் தலையை அழுந்தக் கோதி சுவரில் சாய்ந்தான் திவாகரன்.

காதல் -8

இது என்ன மண்ணில் கூட நிலவும் வருமா..?
சரசம் பயிலும் விழியில் வருமே..
இது என்ன தென்றல் கூட அனலாய்ச் சுடுமா..?
தனிமை நினைவில் அனலாய்ச் சுடுதே..
பார்க்காமல் மெல்லப் பார்த்தாளே...
அது தானா காதல் கலை...?
தோளோடு அள்ளிச் சேர்த்தானே..
அது தானா மோன நிலை...?
இது தான்.. சொர்க்கமா..?,இது காமதேவனின் யாகசாலையா..?

இரவு தான் செய்த முட்டாள்தனத்தை எண்ணி மறுகியபடி எழுந்திருக்க மனமில்லாமல் விழி மூடிக் கிடந்தான் திவாகரன். தன்னுள் எழுந்த மாற்றங்கள் அவளுக்குள்ளும் நிகழ்ந்திருக்கிறதா என்பதை அறிந்து கொள்ளாமல்.. அவளிடம் தன் மனதை எடுத்துக் கூறாமல்.. அவசரப்பட்டு அறிவிழந்து.. அப்படி நடந்து கொண்டு விட்டானே.. இதை அவள் எப்படி ஏற்பாள்..?,அவன் அணைத்ததும் நடுங்கிப் போனாளே..?,பயந்து விட்டாளே..?, அவள் மனதில் உள்ளதை அறிந்து கொள்ள முயலாமல் இப்படி முட்டாள்தனம் புரிந்து விட்டானே..! இனி எப்படி அவள் முகத்தில் விழிப்பது.

அறியாமல் அவளது கைப்பற்ற நேர்ந்தால் கூட தலை குனிந்தபடி ஓடிச் சென்று விடுவாளே..! அவளை அணைத்து.. முத்தமிட்டு.. கடவுளே! அவளை அணைக்கையில் அவள் மேனியில் ஏற்பட்ட நடுக்கத்தை அப்போதும் அவனால் உணர முடிந்தது. அவளுக்கு இஷ்டமில்லையோ?, அவனைப் போன்ற உணர்வுகள் அவளுக்கு இல்லையோ?, அவள் தன்னை நேசிக்கவே இல்லையோ..?,தாய்-தந்தை இல்லாத அநாதை தன் மாமன் என்கிற இயல்பான மனிதாபிமானமும்,அத்தை மகன் என்கிற பாசமும் மட்டும் தான் அவளுக்குள் உள்ளதோ! அவள் மனதில் அவனைப் பற்றி என்ன நினைப்பு வைத்திருக்கிறாள் என்பதை அறியாமல் தொட நேர்ந்தது தவறென்றே பட்டது அவனுக்கு. எப்படியேனும் அவளைச் சந்தித்து தான் செய்த தவறுக்காக மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்றுத் தீர்மானித்து விட்டான்.

விரைவிலேயே விழிப்பு தட்டி விட்டதால் கீழே எழுந்து வந்தவனின் கண்களில் பட்டது... ஏதோ ஒரு பாட்டை முணுமுணுத்தபடி ஈரத்தலையுடன் முன்வாசலில் அமர்ந்து கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்த அம்பரி தான். பச்சையும், நீலமும் கலந்தத் தாவணியில் விரிந்த தலைமுடியுடன்.. காலை வெயில் முகத்தில் பட்டு பளபளப்புடன் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் கன்னங்கள் இந்த ஆண்மகனை முத்தமிடத் தூண்டி விடுவதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை.

சாந்தமும், தெய்வீகமும், அன்பும், கருணையும் நிறைந்திருந்த அந்தத் திருமுகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டவில்லை அவனுக்கு. வாசலை ஒட்டியிருந்தத் தூணின் அருகே மறைந்து நின்று அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அவள் கோலத்தை முடித்துக் கொண்டு உள்ளே வருவதைக் கண்டுத் தூணின் பின்னே நன்றாக மறைந்து கொண்டான்.

பின் புற வாசலையும் சாணித் தண்ணீர் கொண்டு கழுவி கோலமிட்டாள். அங்கு பால் கரந்து கொண்டிருந்த கேசவனிடம் முறுவலித்து விட்டு உள்ளே வந்தாள். புன்னகை மாறாமல் இழுத்துச் செருகியிருந்த பாவாடையுடன் நுழைபவளை மாடிப்படியின் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தவன் இமைக்காமல் நோக்க.. அவனையும், அவனது பார்வையையும் கண்டு கொண்டவளுக்கு கை, கால்களில் நடுக்கம் பிறந்தது.. சட்டெனத் திரும்பியவள் விறுவிறுவென ஓடிச் சென்று விட “பரி...” என்கிற திவாகரனின் அழைப்பு காற்றில் கலந்து போனது.

எப்போதும் புன்னகைத்து “வெந்நீர் காய வைத்திருக்கிறேன் மாமா.. குளிக்கும் போது அதை உபயோகித்துக் கொள்...” என்று கூறிச் செல்பவள் இன்று பதிலேதும் கூறாமல் ஓடி விட்டது கண்டு அவனுக்கு வருத்தம் பிறந்தது. அவளிடம் தனது மன்னிப்பைக் கோரி விட வேண்டுமென்று அவன் செய்த முயற்சிகள் அனைத்தும் வீணாகிப் போனது. சாப்பாடு அளிக்க வருவாளே.. அப்போதேனும் அவளிடம் பேசி விட வேண்டும்.. என்று அவன் எண்ணியிருக்க.. அன்று அவனுக்கு அன்னமிட்டதென்னவோ வள்ளியம்மை தான். வழக்கம் போல் “நீ சாப்பிட்ட பின் சாப்பிடுகிறேன்னு சொல்லிட்டா கண்ணு...” என்று அவர் கூறி விட.. தலையாட்டி விட்டு எழுந்து செல்லத் தான் முடிந்தது அவனால்.

அன்று முழுதும் அவன் கண்ணில் படாமல் கண்ணாமூச்சி ஆடியவளை எண்ணியபடி அவன் கல்லூரியில் அமர்ந்திருக்க.. இங்கே அம்பரியோ பள்ளிக்குச் செல்லாமல் செல்வம் மாமாவின் மாந்தோப்பில் தனது ஒற்றைப் பின்னலைத் திருகியபடி கண் மூடி சாய்ந்திருந்தாள். என்றும் போலல்லாது சற்று அதிகமாகவே சிவந்து கிடந்த கன்னங்கள் அவளது மனதின் உணர்ச்சிகளை படம் பிடித்துக் காட்டின. வெட்கப் புன்னகையைத் தாங்கிக்

கொண்டிருந்த இதழ்கள் அவளது மாமனின் நினைவு அவளை கனவுலகிற்கு அழைத்துச் சென்று விட்டதை நிரூபித்தன.

காலையில் திவாகரனைக் கண்டதும் நடுங்கி ஓடி விட்டவள்.. அதன் பின்பு அவன் கல்லூரிக்குக் கிளம்பும் வரை அறையை விட்டு வெளியே வரவேயில்லை. ஏனோ அவன் முன்பு வருவதற்கே வெட்கமாக இருந்தது. இரவு முழுதும் தூங்க விடாமல் அலைக்கழித்த அந்த நிகழ்வை அந்த நாளில் ஆயிரமாவது முறையாக நினைத்துப் பார்த்தாள்.

அவனது வலிய கரங்களில்.. திடகாத்திரமான தோள்களில்.. சாய நேர்ந்த போது உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் புதுமையான சுகத்தைத் தந்து அவளை இன்பத்தில் ஆழ்த்தியது. பூப்பெய்திய பின் அவனைக் கண்ட போதெல்லாம் சிவந்தாளே.. அவன் ஒரு நிமிடம் உற்று நோக்கினால் கரைந்து போனாளே.. அவன் கைப்பற்றினால் நெகிழ்ந்து போனாளே.. புரியாத வயதில் தோன்றிய இந்த அன்பு.. வளர்ந்த பின் காதலாக மாறிப் போனதை அவள் ஏன் அறிந்து கொள்ளவில்லை..?

அறியாத வயதிலேயே அவன் அழுதாலும்,வருத்தமுற்றாலும் பதறிப் போய் விடுபவளுக்கு.. அதை இறந்து போன பின் அன்னையாக இருந்து அவனைக் காக்க வேண்டுமெங்கிற பாசமும்,பொறுப்பும் தானாகத் தோன்றியதே..! அவனை வாழ வைப்பதற்காகவே தான் பிறவியெடுத்ததாக அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்வாளே! நீ தானே மாமா எனக்கு எல்லாம் என்ற போது தோன்றவில்லையே.. அவள் அவனை உயிரினும் மேலாக நேசிக்கிறாள் என்கிற உண்மை!

வாழும் காலம் முழுதும் அவனது அன்பிலும்,பாதுகாப்பிலும் இருக்க வேண்டும் என்பது தான் அம்பரியின் ஆசை. அவனைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் காதலனாகவும்,கணவனாகவும் அவளால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது. இத்தனை நாட்களாகப் புரிந்திராத பல விசயங்கள் அவனது ஒரு செய்கையில் அவளுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்து போனது.

ஒரு நாளேனும் அவன் உண்ணாமல் அவள் உண்டிருக்கிறாளா..?, அவன் முகம் பாராமல் ஒரு நாளைக் கடத்தியிருக்கிறாளா..?,அவன் அருகாமையை நாடாமல் ஒரு நிமிடத்தைக் கழித்திருக்கிறாளா..?, எப்போதும் அவளது சிந்தனை முழுதிலும் நிறைந்திருப்பவனை.. தனது எல்லையற்ற அன்பால் அவளை ஈர்த்து விடுபவனை.. கொள்ளை கொள்ளையாக அவள் காதலிப்பதில் வியப்புற ஏதுமில்லை..

தனது மனதின் ஆசைகளையும்,எண்ணங்களையும் அறிந்து கொண்ட அம்பரிக்கு.. முந்தைய நாள் அவன் தன்னை அணைத்தது நினைவிற்கு வந்து

அவளது உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் புது ரத்தத்தைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது. கண்மூடி மரத்தில் சாய்ந்திருந்தவளுக்கு.. விழி திறக்கவே மனமில்லை.. தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களோ.. இந்த பூமியோ.. வானமோ.. எதுவுமே நினைவிலில்லை. யாருமற்ற தனிமையில்.. வேறு ஒரு உலகத்தில்.. அவனது நினைவுகளைச் சுமந்து கொண்டு தான் மட்டுமே உலவுவதாகத் தோன்றியது.

சிலுசிலுவென வீசிச் சென்ற காற்று கூட அவனது தீண்டல் போலவே அவளைச் சிலிர்க்க வைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தது. குயில்களின் குரலும்.. காற்றிலாடியக் கிளைகள் எழுப்பிய ஓசையும் சங்கீதமாய்த் தோன்ற.. நேற்று வரைத் தன்னைச் சுற்றியிருந்த சாதாரண உலகம் இன்று சொர்க்கமாக மாறி விட்டதை எண்ணிப் பூரித்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

விழி மூடினால் கனவிலும்.. விழி திறந்தால் எதிரிலும் அவனது பிம்பம் தோன்றி அவளை வெட்கமுறச் செய்து கொண்டிருந்தது. தோப்பினுள் போடப்பட்டிருந்த பம்பு செட்டுக்குள்ளிருந்த நீரை அளைந்து கொண்டிருந்தவளின் கைகள் தன்னாலேயே மாமனின் பெயரை எழுதிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கண்களில் புது பளபளப்பும், கன்னங்களில் சிவப்பும், இதழில் புன்னகையுமாக மையலேறியிருந்த அவளது முகத்தை திவாகரன் கண்டிருந்தால் நிச்சயம் திக்குமுக்காடிப் போயிருப்பான்.

சிரிப்பும், வெட்கமுமாய் சுற்றித் திரிந்தவள் மாலையானதும் வீடு வந்து சேர்ந்தாள். “கழுத.. பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகாம எங்கடி தொலஞ்ச..?” என்று வைத அப்பத்தாவைப் பற்றி “கிழவி...” எனக் குதித்தவள்.. அவர் கன்னத்தில் அழுந்த முத்தமிட “அடக் கழுத.. ச்சி..ச்சி.. கன்னத்த விடு..” என்று கோபப்பட.. அவர் தண்டட்டியைப் பிடித்து ஆட்டி விட்டுத் துள்ளலுடன் உள்ளே சென்றாள்.

கல்லூரியிலிருந்து திவாகரன் திரும்பி வரும் நேரம் என்பதால்.. வேகமாக ஓடிச் சென்று மொட்டை மாடியில் நின்று கொண்டாள். அவளது மனமாற்றங்கள் குறித்து அறிந்திராத திவாகரனோ சோர்வுடன் சைக்கிளைச் செலுத்திக் கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். “வா கண்ணு.. என்ன இன்னிக்கு விரசா வந்துட்ட..?” என்று வினவிய அம்மத்தாவிடம் “சீக்கிரம் பஸ் கிடைத்து விட்டது அம்மத்தா.. அதனால் தான்..” என்று பதிலளித்துக் கொண்டிருந்தவனை மாடியின் ஓரத்திலிருந்து புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்பரி.

திராவிடர்களுக்கே உரித்தான கருப்பு நிறத்தைத் தான் அவன் கொண்டிருந்தான். நெடுநெடுவென பனைமரத்தில் பாதியாக வளர்ந்திருந்தவனது உயரமே பெண்களை நிச்சயம் ஈர்த்து விடும்.. மண்வெட்டியும் கையுமாக வயலில் அலைவதாலும், தேங்காய் மூட்டைகளை அசாத்தியமாக தூக்குவதாலும் கைகளும், அகன்ற தோள்களும் வலுப்பெற்று

இறுகியிருந்தது. அடர்ந்து கருத்திருந்த சிகை நெற்றியை மறைக்க.. அழுத்தமான கண்களின் மேலே அரை வட்டமாகப் படர்ந்திருந்த புருவங்களுக்கு மத்தியில் குங்குமமிட்டிருந்தான். அவனது பெரிய விழிகள் அவளைக் காதலுடன் நோக்குகையில் அம்பரி சிலிர்த்துப் போய் விடுவதில் ஆச்சரியப் பட எதுவுமில்லை. கூரான மூக்கைத் தொடர்ந்து அளவாக கத்தரிக்கப் பட்டிருந்த மீசை அவனது கம்பீரத்தை மென்மேலும் கூட்டியது. வடிவான இதழ்கள் விரிந்து வெண் பற்களை வெளிக்காட்டி விட்டால் நிச்சயம் அவள் சொக்கிப் போய் விடுவாள். மொத்தத்தில் ஆண்மையின் திருவுறுவாய் கண் முன்னே நின்று கொண்டிருந்தவனை மறைந்து நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்பரிக்கு.. இவன் என்னவன் என்கிற கர்வம் பொங்கியது.

அம்மத்தாவுடன் பேசியபடியே அவளது சைக்கிளைக் கண்டவனுக்கு அவள் வீட்டிலிருப்பது உறுதியாகி விட.. அவனது பார்வை அவளை வீட்டினுள் தேடியது. வீட்டிற்குள் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க மாட்டாளே.. கொலுசுச் சத்தம் கேட்கவில்லையே... என்றபடி யோசனையுடன் நின்றிருந்தவன் சட்டென நிமிர்ந்து மாடியைப் பார்க்க.. அவன் தன்னைக் கண்டு விட்டதைக் கண்டு உதட்டைக் கடித்தபடி சட்டென விலகிச் சென்று விட்டாள் அவள். அவனைக் கண்டதும் விலகி ஓடுபவளைக் கண்டு வருத்தமுற்றான் திவாகரன்.

சோர்வுடன் வீட்டினுள் நுழைந்தவன் தனது அறையை நோக்கி நடக்க.. தடதடவென மாடிப்படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்த அம்பரி.. அவனது அறைக்குப் படியேறிக் கொண்டிருந்த திவாகரனைக் கண்டு மீண்டும் மாடியை நோக்கியே ஓடினாள். “பரி.. பரி நில்..”என்றபடியே அவள் பின்னே ஓடினான் திவாகரன்.

திடுதிடுவென ஓடியதிலும்,அவன் தன்னைத் தொடர்ந்து வருகிறான் என்கிற படபடப்பிலும் சற்று அதிகமாகவே மூச்சு வாங்க.. கழுத்தில் அணிந்திருந்த சங்கிலியை இறுகப் பற்றியபடி மறுபுறம் திரும்பி நின்று கொண்டாள். அவளைத் தொடர்ந்து படியேறிய திவாகரன் அவளருகே வந்து நிற்க.. கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள் அவள்.

அவளது எண்ண ஓட்டங்களை அறிந்திராத திவாகரன் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு என்ன சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்பது என்று யோசனையில் ஆழ்ந்தான். பின் மெல்லத் தொண்டையைச் செறுமிக் கொண்டு “பரி....”என்றழைக்க.. அவள் பதிலேதும் சொல்லாமல் அமைதியாக நின்றிருந்தாள்.

“வ...வந்து.. பரி.. நா..நான்..”என்று தொடங்கியவன் சிறிது இடைவெளி விட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் “என்னை மன்னித்து விடு பரி.. நா..நான் செய்தது மிகப்பெரிய தவறு தான்.. உன் அனுமதியில்லாமல் நான் உன்னை

முத்தமிட்டிருக்கக் கூடாது..”என்று மெல்லிய குரலில் கூற.. அம்பரிக்கு நேற்றைய நினைவில் காதுமடலில் தொடங்கி உடல் முழுதும் துடாகிப் போனது. அதன் பின் அவன் கூறிய எதுவும் அவள் காதில் விழாமல் போய் விட.. அவனோ தன் போக்கில் தான் செய்த தவறை எண்ணி நொந்து வருத்தமுற்றுப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கிறான் என்பது கூட அவளது மூளைக்கு எட்டவேயில்லை.

அவளிடமிருந்து பதிலே இல்லாததைக் கண்டு தயக்கத்துடன் அவள் அருகே சென்றவன்.. திட்டின் மீது பதிந்திருந்த அவள் விரல்களைப் பற்ற.. சிலிர்த்துத் தன் கைகளை உறுவிக் கொண்டாள் அவள். மறுபுறம் திரும்பியிருந்ததால் அவனால் அவளது முகத்தைக் காண முடியவில்லை. ஆனால் சில்லிட்டுப் போயிருந்த அவளது விரல்களின் நடுக்கத்தை அவனால் உணர முடிந்தது. அவனது சாதாரணத் தொடுகை கூட அவளுள் நடுக்கத்தை விளைவிக்கிறதென்றால்.. எந்த அளவிற்கு பயமுற்றிருக்கிறாள்..! வலி நிறைந்த முகத்துடன் அவளை நோக்கி விட்டு விறுவிறுவெனப் படிகளில் இறங்கிச் சென்று விட்டான் அவன்.

அவன் சென்ற பின்பு மெல்லத் திரும்பிய அம்பரியின் முகம் முழுதும் செவ்வானமாகி விட்டிருந்தது. அவன் பற்றிய விரல்களை இறுகப் பற்றியவள்.. அங்கிருந்த கம்பியின் மீது சாய்ந்து கண் மூடிக் கொண்டாள். அதன் பின்பு இரவு உணவின் போது அவனுக்குப் பரிமாற வள்ளியம்மையை அழைக்க எண்ணியவள்.. பின் தன் முடிவை மாற்றிக் கொண்டு தானே பரிமாறச் சென்றாள்.

தந்தையுடன் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தவனை ஓரக் கண்ணால் நோக்கியபடியே பரிமாறியவள்.. அவன் மறந்தும் கூட தன் மீது பார்வையைச் செலுத்தாததை எண்ணி வருத்தமுற்றாள். பரிமாறிய பின்பும் கூட இலையிலிருந்தச் சாப்பாட்டை வாயில் வைக்காமல் பிசைந்த படி அமர்ந்திருந்தவனிடம் “என்னடா.. சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்..?, எடுத்துச் சாப்பிடு..”என்று மாணிக்கம் அதட்ட அவன் தயக்கத்துடன் நிமிர்ந்து அம்மத்தாவைப் பார்த்தான்.

அவன் பார்வையைப் புரிந்து கொண்ட அம்பரி, “நான் பிறகு சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன் அப்பத்தா..”என்று பதில் அளித்ததும் எதுவும் கூறாமல் சாப்பாட்டை அள்ளித் தன் வாயில் திணித்தான். உண்டு முடித்து முற்றத்தில் கை கழுவிய மாணிக்கம் அம்பரியிடம் “துண்டு கொண்டு வா கண்ணு.. கைத் துடைக்க..”என்றதும் வேகமாகத் துண்டை எடுத்துக் கொண்டு அருகே சென்றாள். அவர் சென்றதும்.. தானும் கை கழுவிய திவாகரனிடம் அவள் துண்டை நீட்ட.. அவனோ அவள் முகத்தைக் கூடப் பாராமல் தனது கைலியிலேயே கையைத் துடைத்துக் கொண்டு நகர்ந்து விட்டான்.

என்னவாயிற்று இவனுக்கு.. என்று புருவத்தைச் சுருக்கிய அம்பரியை சுப்புலட்சுமி அழைக்க.. “இதோ வருகிறேன்..” என்றபடிச் சென்று விட்டாள்.

மறுநாள் காலையில் அம்பரி எழுந்து வருகையிலேயே வாசலில் தனது சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு திவாகரன் கல்லூரிக்குச் செல்வதைக் கண்டாள். மணி ஆறரையைக் கூட எட்டவில்லை.. அதற்குள் கிளம்பி விட்டானா..?, அவளிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் எப்போதும் செல்ல மாட்டானே.. என்றெண்ணியபடி வாசலை நோக்கி அவள் விரையும் முன் அவன் தெரு முனையைத் தொட்டிருந்தான்.

ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறான்..?, நேற்று சாப்பாடு பரிமாறும் போதும் துண்டை நீட்டும் போதும் அவன் அவளது முகத்தைப் பார்க்கக் கூட இல்லை. இன்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கல்லூரிக்குக் கிளம்பி விட்டான்.. என்னவென்று காரணம் புரியாத அம்பரிக்கு காலை நேரத்துப் புத்துணர்ச்சி மறைந்து போனது. எரிச்சலுடன் வேலைகளை முடித்தவள்.. காலை உணவை தவிர்த்து விட்டுப் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டாள்.

“மாமனுக்கு ஏதோ வகுப்பு இருக்குன்னு விரசா போயிட்டான் கண்ணு.. அவன் அங்க காலேசிலேயே சாப்பிட்டுக்கிறேன்னு சொல்லிட்டுத் தான் போனான்.. நீ சாப்பிடு..” என்று வள்ளியம்மை எவ்வளவோ கெஞ்சியும் வேண்டாமென்று விட்டுச் சென்று விட்டாள்.

அன்று மாலை வீடு திரும்பிய திவாகரனிடம் வாசலிலேயே வள்ளியம்மை விசயத்தைக் கூறி விட்டார். “நீ சாப்பிடாம போனதால அவளும் சாப்பிடாமலே போயிட்டா ராசா.. மதிய சாப்பாடு கூட எடுத்துக்கல..” என்று அவர் கூறிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சோர்வுடன் சைக்கிளைத் தள்ளியபடி உள்ளே நுழைந்தாள் அம்பரி. அவனைக் கண்டதும் கோபத்தில் கண்கள் சிவந்து அழுகை வர.. அவனை முறைத்தவள்.. வேகத்துடன் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு விறுவிறுவென வீட்டினுள் நுழைந்தாள்.

அவளது நடையிலேயே அவள் உண்ணாமலிருப்பதைக் கண்டு கொண்டவன் “காலையிலிருந்து சாப்பிடாமலே இருந்திருக்கிறாள் போலும் அம்மத்தா..” என்றவன் தலையை அழுந்தக் கோதியபடி உள்ளே சென்றான். முற்றத்தில் கைகால் கழுவிக் கொண்டிருந்தவளைக் கண்டபடியே அடுக்களைக்குச் சென்றவன் ஒரு தட்டில் சாதமிட்டு எடுத்து வந்தான்.

அவனைக் கண்டு கொள்ளாது நடந்தவளை “நில்லுடி..” என்று அவன் தடுக்க.. அவன் குரல் தன் காதுகளுக்கு எட்டாதவள் போன்று தன் அறையை நோக்கி நடந்தாள். “நில் என்கிறேனல்லவா பரி...?” என்றபடி அவள் கைகளைப் பற்றியவன் அங்கே போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அவளை இழுத்து அமரச்

செய்தான். எதுவும் கூறாமல் கோபத்துடன் அமர்ந்திருந்தவளின் வாயில் சாதத்தைத் திணிக்க எத்தனிக்க.. அவள் வேறு புறம் திரும்பிக் கொண்டுத் தன் மறுப்பைக் காட்டினாள். “இப்போது நீ சாப்பிடா விட்டால் நானும் சாப்பிட மாட்டேண்டி.. உன்னை விட்டு நான் மட்டும் நாள் முழுதும் மூக்குப் பிடிக்கத் தின்று விட்டு வந்தேன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?” என்று வினவ.. பதில் கூறாமல் அமைதியானாள்.

அதன் பின்பு அவன் ஊட்டியதை அவள் மறுக்காமல் வாங்கிக் கொள்ள.. அவனும் எதுவும் கூறாமல் ஊட்டி முடித்தான். “போதும்..” என்ற ஒற்றைச் சொல்லோடு எழுந்து கொண்டவள்.. அவனிடமிருந்து தட்டை வாங்கிக் கொண்டு சென்று அவனுக்குச் சாதமிட்டு எடுத்து வந்தாள். மறுக்காமல் வாங்கிக் கொண்டவன் தானும் உண்டு முடித்தான்.

அதன் பின்பும் கூட சாப்பிடும் நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் அவன் அவளது முகத்தைக் கூடப் பாராமல் இருப்பதைக் கண்டு வேதனையானது அம்பரிக்கு. ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறான் என்று காரணம் புரியாமல் தூக்கமின்றித் தவித்தாள். முன்பொரு முறை அவன் அணைத்த அன்று இரவு மகிழ்ச்சியில் தூக்கமின்றித் திரிந்தது நினைவிற்கு வந்து அழுகை வரச் செய்தது.

மறுநாள் மாலை தேன்மொழி,அம்பரி,குமரன் மூவரும் அவனிடம் படிக்க அமர்ந்தனர். குமரனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து முடித்ததும் இவர்களிருவரிடமும் திரும்பியவன் அம்பரியின் முகத்தைப் பார்க்காமல் தேன்மொழியின் மீது மட்டுமே பார்வையைச் செலுத்தியிருந்தான். கோபத்திலும்,இயலாமையிலும் அவன் முகத்தைப் பார்த்தவண்ணமே அவள் சிலையென அமர்ந்து விட.. அவளது உறுத்தும் பார்வையை உணர்ந்தும் அவன் கண்டு கொள்ளாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

“இந்தக் கணக்குகளை செய்து முடியுங்கள்...” என்றதோடு அவன் தனது புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்து விட்டான். அவனையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்பரிக்குக் கோபம் தலைக்கேற நோட்டிலிருந்து கணக்கைப் பார்த்து விட்டுத் தன் பேனாவினால் அந்தப் பக்கம் முழுதையும் கிறுக்கி வைத்தாள். பின் எழுந்து அவனருகே சென்று நோட்டை நீட்ட.. அதற்குள் முடித்து விட்டாளா.. என்றெண்ணியபடி அவள் முகத்தைப் பாராமல் நோட்டை வாங்கிய திவாகரன் அவள் கிறுக்கி வைத்திருந்ததை நிதானமாகப் பார்வையிட்டான். பின் “எல்லா கணக்குகளும் சரியாக இருக்கிறது..” என்று முடித்துக் கொண்டு நோட்டைக் கீழே வைத்து விட்டு.. அவள் திகைத்துத் தன்னை நோக்குவதைப் பொருட்படுத்தாமல் எழுந்து சென்று விட்டான்.

கீழே கிடந்த நோட்டைத் தன் கையில் எடுத்த அம்பரிக்கு அழுகை வந்தது. தங்களது பாடங்களை முடித்துக் கொண்டு மற்ற இருவரும் சென்று விட..

திவாகரனின் முகத்தைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி தானும் வெளியேறினாள். அதன் பின் பக்கத்து வீட்டுப் பொன்னுத்தாயி பாட்டி தைலம் தேய்த்து விட அவளை அழைக்க அவள் சென்று விட்டாள்.

அவள் சென்ற பின்பு கொல்லையிலிருந்தத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்து இருள் நிறைந்த வானத்தில் வலம் வந்து கொண்டிருந்த வெண்ணிலவை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் திவாகரன். அம்பரியின் கோபத்தை அவன் உணர்ந்தேயிருந்தான். அவ்வப்போது அவள் அவனை வெறித்து நோக்குவதையும், இன்று நோட்டில் கிறுக்கித் தந்ததும் கோபத்தில் தான் என்று அறிந்திருந்தான். ஆனால்.. ஆனால் அவன் அவளிடமிருப்பது விலகியிருப்பது தான் நல்லது என்று பட்டது அவனுக்கு.

இனி பழையபடி அம்பரியின் அத்தை மகனாக மட்டும் அவனால் அவளுடன் பழக முடியுமென்று தோன்றவில்லை. மாமன் மகள் என்கிற சொந்தத்தை மீறி.. அவனது அன்பு காதலாக மாறி அவளைச் சுற்றிப் படர்ந்திருந்தது. அதை மறைத்துக் கொண்டு அவளிடம் அவ்வளவு எளிதாகப் பழகி விட முடியுமென்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. தன் எண்ணப் போக்கில் அமர்ந்திருந்தவனுக்கு.. அம்மத்தாவின் “கண்ணு.. கொல்லைல போட்டிருக்கிற அந்த நாற்காலிய தூக்கி வா.. வாசல் விளக்கு எரியல.. புது விளக்கு மாட்டனும்..” என்கிற குரலும் அதைத் தொடர்ந்து அம்பரி உள்ளே வரும் அரவமும் கேட்டது.

தானே எடுத்துக் கொண்டு செல்லலாம் என்ற முடிவுடன் பெருமூச்சுடன் அவன் எழுந்து நாற்காலியின் அருகே செல்ல.. ஜல் ஜல் எனக் கொலுசொலி ஒலிக்க ஓடி வந்த அம்பரிக்கு இருளில் நின்றிருந்த அவனது உருவம் கண்ணில் படாமல் போய் விடத் தானும் சென்று நாற்காலியின் மீது கை வைத்தாள். அவள் கை வைத்த நேரம் திவாகரனும் அதைப் பற்ற.. பயந்து பதறிப் போனவள்.. தடுமாற.. “பரி.. நான் தான்..” என்றவன் அவள் தோளை அழுந்தப் பற்றி நிறுத்தினான். தோளில் பதிந்த அவனது கரங்களை அழுந்தப் பற்றியிருந்த அம்பரி நிமிர்ந்து அவன் முகம் பார்க்க.. அந்தக் காரிருளிலும் பளபளத்த அவளது கண்களைக் கண்டு மூச்சடைத்தது அவனுக்கு.

அவளது கைகளிலிருந்துத் தன் கைகளை விடுவித்துக் கொண்டவன் நாற்காலியைத் தூக்கிக் கொண்டு நகர்ந்து விட்டான். கண்களை அழுந்த மூடி.. அம்பரியின் துளைக்கும் பார்வையைத் தவிர்த்து நடந்தவனுக்குத் தன் மீதே கோபம் வந்தது. இதற்காக.. இதற்காகத் தான் அவன் அவளை விட்டு விலகியிருக்க நினைப்பது!

தினமும் இரவு.. அவளது மென்மையையும், வாசனையையும் எண்ணியபடி உறங்குபவனுக்கு.. அவளது அருகாமை தந்த தவிப்பு நரகமாக இருந்தது. அவள்

அருகில் நிற்க நேர்ந்தால்.. அவனை உரசிச் செல்லும் அவளது கூந்தலும்.. அவளது தாவணியும்.. மயக்கத்துடன் கூடிய கிறக்கத்தை அளித்தது. அவளது கை விரல் பற்ற நேர்ந்தாலோ.. என்னன்னவோ எண்ணங்கள் எழுந்து மனதில் தீ மூட்டி விட்டுச் சென்றது. அவளது இளமையும், அழகும், செழுமையும் அவனை அசரடிப்பதைத் தவிர்க்க இயலாமல் அரும்பாடு பட்டான் அவன். அதனாலேயே அவள் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்ப்பதில்லை. அவள் அருகே வந்தால் கூட முகத்தை வேறு புறம் திருப்பிக் கொள்கிறான்.

கிறங்கச் செய்து விடும் அந்தக் கண்களைச் சந்திக்கவே அவனுக்கு பயமாக இருந்தது. வெட்கத்தில் சிவந்து அவள் தலை குனிந்து கொள்ளும் நேரங்களிலெல்லாம்.. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் திணறிப் போனான்.. அறியாமல் அவளைத் தொட நேர்ந்தாலோ.. மூச்சடைக்க நின்று மெய்மறந்து போனான். இப்படியெல்லாம் அவனை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருந்த அம்பரியோ.. இவையனைத்தையும் அறியாமல் அவன் மீது கோபம் கொண்டு தீப்பார்வையுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

மழை வரும் போலிருந்த அந்த இரவு.. மரங்களும், வயல்வெளிகளும் பேய்க்காற்றில் அங்குமிங்கும் அசைந்து ஓசையைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. உணவு முடிந்து அனைவரும் சாய்ந்து விட.. திவாகரன் மட்டும் மாடியில் குளிக்காற்றில்... எப்படியேனும்.. என் மனதில் பேயாட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் காதல் தீயை அணைத்து விடேன் காற்றே.. என்பது போல் கண் மூடி அசையாது நின்றிருந்தான்.

தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்த அம்பரி ஒரு முடிவுடன் எழுந்து திவாகரனின் அறைக்குச் சென்றாள். அங்கே அவன் இல்லாததைக் கண்டு புருவம் நெறித்தவள் பின் மாடியேறினாள். அங்கே மறுபுறம் திரும்பி நின்றிருந்தவனைக் கண்டவளுக்கு.. கோபம் பெருக.. வேகமாக அவனருகே சென்றாள்.

அவளது வரவை அவளது கொலுசொலியே அவனுக்கு உணர்த்த ஆனாலும் அசையாமல் நின்றிருந்தான். “நான் உன்னிடம் பேச வேண்டும் மாமா..” என்று தீர்க்கமாக ஒலித்த அவளது குரலுக்கும் அவனிடம் பதிலற்றுப் போக.. “நீ.. நீ ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறாய் மாமா..?, என்னிடம் சரியாகப் பேசுவதில்லை, என் முகத்தைக் கூடப் பார்ப்பதில்லை.. உண்ணும் நேரம் தவிர இந்த வீட்டில் நான் இருக்கிறேனா.. இல்லையா என்பதைக் கூட நீ அறிந்து கொள்ள முயல்வதில்லை.. ஏன் இப்படி மாறிப் போனாய்..?, நான் என்ன தவறு செய்தேன்..?, உன் பாராமுகம் எனக்குள் எப்பேர்ப்பட்ட வலியையும், வேதனையையும் ஏற்படுத்துகிறது என்பதை நீ அறிவாயா..?, என்ன நடந்தது..?, யார் உன்னிடம் என்ன கூறினார்கள்..?, காரணமில்லாமல் நீ என்னைத் தவிர்ப்பதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது மாமா.. அம்மா ஏதும்

கூறினார்களா..?ம்?,பின்னே..?, பின்னே ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டு என் உயிரைப் பறிக்க எண்ணுகிறாய்..?,சொல் மாமா”என்று அவனைத் தன் புறம் திருப்பி கண்ணீருடன் கதறினாள்.

அவள் கண்ணீரைக் கண்டதும் அவன் பதறிப் போய் அதைத் துடைத்து“பரி.. பரி என்ன இது..?, எதற்காக அழுகிறாய்..?,யார் சொன்னது நான் உன்னைத் தவிர்ப்பதாக..?,அப்படியெல்லாம் எதுவுமில்லை.. நா..நான் நன்றாகத் தானிருக்கிறேன்..”என்று வேறு புறம் பார்த்துக் கொண்டே கூறியவனைக் கண்டு மேலும் கோபமுற்றவள்.. “என் முகத்தைப் பார்த்துக் கூறு.. நீ என்னைத் தவிர்க்கவில்லையென்று..?, இந்தப் பத்து நாட்களில் ஒரு முறை கூட நீ என் முகத்தை நிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை.. எதேச்சையாக பார்க்க நேர்ந்தாலும் தலையைக் குனிந்து கொண்டு விலகிப் போனாய்.. என் மாமாவைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா..?,உன் ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் அர்த்தம் தெரிந்தவள் இந்த உலகத்தில் நான் மட்டுமே.. என்னிடம் பொய் கூற முயல்கிறாயா மாமா..?”என்று வினவியவளிடம் அதற்கு மேலும் இல்லையென்று போராட முடியாமல் போக.. “எ..என்னால் முடியவில்லை பரி..”என்று சோர்ந்த குரலில் கூறினான் அவன்.

“என்ன முடியவில்லை..?என்று வினவியவளிடம் அவன் “முன் போல் உன்னிடம் சாதாரணமாகச் சிரித்துப் பேச.. சண்டை போட.. வம்பு செய்ய என்னால் முடியவில்லை..” என்று கூற “ஏன்..?”என்று புருவம் சுருக்கி வினவினாள். அதற்கு பதில் கூறாமல் நின்றவளிடம் “ஏன் என்று கேட்கிறேன் மாமா..?”என்று அவள் அழுத்திக் கூற.. இரண்டு கைகளால் மாடியின் திட்டைப் பற்றியிருந்தவன் வேகத்துடன் திரும்பி “ஏனென்றால்.. ஏனென்றால் நான் உன்னை விரும்புகிறேன் பரி.. உன்னை உயிராக நேசிக்கிறேன்.. பைத்தியமாகக் காதலிக்கிறேன்.. போதுமா..?”என்று அவன் உரத்த குரலில் கூறி முடித்ததும்.. சடசடவெனப் பெரிய பெரிய துளிகளுடன் மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது.

நின்ற இடத்தில் அசையாமல் மூச்சு விட மறந்து அம்பரி இருக்க.. தன் மனதிலிருப்பதை வெளிப்படுத்தி விட்ட திவாகரனோ.. வேக வேக மூச்சுக்களுடன் கைகளை இறுக்கியபடி அவள் முகம் பாராமல் நின்றிருந்தான். பின் நிமிர்ந்து “என்னால் முன்னைப் போல் உனது அதை மகனாக.. திவாகரனாக... உன்னுடன் வலம் வர முடியாது.. நீ அருகில் நின்றால்.. ஏதேதோ தோன்றுகிறது அம்பரி.. என்று ஒலைக் குடிசைக்குள் மஞ்சள் வாசத்தில் உன்னைக் கண்டேனோ.. அன்றிலிருந்து.. அன்றிலிருந்து இந்த உணர்வை என் மனதில் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன்.. ஏன் எப்படியென்றோ.. சரியா தவறா என்றோ எனக்குத் தெரியவில்லை.. ஆனால்.. ஆனால் நான் உன்னை நேசிக்கிறேன் அம்பரி. என் மனதிலிருப்பதை மறைத்துக் கொண்டு உன்னுடன் சாதாரணமாகப் பழக என்னால் முடியவில்லை.. உன்னைக்

கண்டாலே.. என் உடலிலும்,மனதிலும் பொங்கி எழும் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சிரித்தபடி பத்தடித் தள்ளி நின்று கொண்டு என்னால் பேச முடியுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.. எனக்கு நீ வேண்டும் அம்பரி.. என் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் நீ வேண்டும்.. என் அன்னையாக என் தோழியாக.. காதலியாக.. மனைவியாக.. நீ வேண்டும்.. சிறு பிள்ளையாக உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டுத் திரிந்தவன் தான் நான்.. ஆனால் இப்போது எழும் இந்த உணர்வுகள்.. எதனால் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.. என் ஆசைகளை.. கோபங்களை.. சந்தோசங்களை.. துயரங்களை.. உன்னையன்றி யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.. நீ என் தேவதை.. என் வாழ்வை எனக்குத் திருப்பியளித்தவள்.. வாழும் ஆசையை எனக்குள் தூண்டி.. எனது தேவைகளை நிறைவேற்றி.. எனக்குத் தெய்வமாக மாறி.. இன்று வரை என்னைக் காத்து வருபவள்.. உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் என்னால் மனதால் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாது அம்பரி.. நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்..” என்று கொட்டும் மழையைப் பொருட்படுத்தாது.. தன் மீது தெறித்து விழும் மழைத்துளிகளைப் பொருட்படுத்தாது.. தன் மனதில் உள்ளதை அவளிடம் கொட்டினான் அவன்.

“உன் பார்வை என் மீது பட்டால் என் உள்ளம் குளிர்ந்து போய் விடுகிறது அம்பரி.. உன் வெட்கப் புன்னகையைக் கண்டு விட்டால் நாள் முழுதும் சந்தோசமாகி விடுகிறது.. உன்னைத் தொட நேர்ந்தால் என் உள்ளங்கையில் உண்டாகும் வெப்பம்.. உடல் முழுதிலும் அனலேற்றி.. ஒரு விதமான பரவசத்தை.. சுகத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.. உன்னைக் காணும் போதெல்லாம்.. மனதினுள் ஏதேதோ கற்பனைகள் எழுகிறது.. ஒவ்வொரு முறையும்.. உன்னை அணைக்காமல்,முத்தமிடாமல் விலகிச் செல்வது பெரும் வலியை ஏற்படுத்துகிறது.. ஆனால்.. இவையெல்லாம் உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது அன்று நீ நடுங்கி.. பயந்து விலகியதிலேயே எனக்குப் புரிந்து விட்டது அம்பரி..” என்று தொடர்ந்தவனை நிமிர்ந்து நோக்கிய அம்பரி “எனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்று நான் கூறினேனா..?”என்று சின்னக் குரலில் வினவினாள்.

தன் போக்கில் பேசிக் கொண்டே சென்றவனை அவள் இடையில் தடுத்ததும் புரியாமல் நோக்கியவன் “ம்..?”என்று வினவ.. “எனக்குப் பிடிக்காமல் நான் நடுங்கி.. விலகியதாகச் சொன்னீர்களே.. எனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்று என்று நான் உங்களிடம் கூறினேன் என்று கேட்டேன்..”என்று விவரித்தவனை விழி விரித்து திகைப்புடன் நோக்கினான்.

அவன் விழிகளிலிருந்துத் தன் விழிகளைப் பிரிக்காமல் அவனருகே சென்று நின்றவள்.. “நீ என்னைக் கட்டிக் கொள்வதும்.. முத்தமிடுவதும்.. எனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்று நான் உன்னிடம் எப்போது கூறினேன் மாமா.. நீ.. நீ

முதன்முறையாக என்னை அணைத்ததும்.. எ..எனக்கு
வெட்கத்திலும், கூச்சத்திலும் நடுக்கம் வந்து விட்டது.. அதைத் தவறாக
எண்ணிக் கொண்டு விலகிச் சென்றது உன் தவறு தான்.. உன் மனதைப்
போலவே தான் என் மனதிலும் ஆசையிருக்கும் என்பது என் மாமாவிற்குப்
புரியவில்லையா..?, உன் ஒருவனை மட்டுமே உலகமாக எண்ணி..
அன்றிலிருந்து இன்று வரை உன் நன்மையை மட்டுமே நாடி வருகிறேனே..
நான்.. நான் உன்னை விரும்பாமல் போவேனா மாமா..?, அறியாத வயதிலேயே..
உன் துயரத்தை எண்ணி நான் வருந்தியிருக்கிறேனே.. நீ மகிழ்ச்சியுறுகையில்
நான் சிரித்திருக்கிறேனே.. உனையன்றி நான் வேறு யாரை என் மனதில்
காதலனாகவும், கணவனாகவும் நினைப்பேன்..?, நீ முத்தமிடவும், அணைக்கவும்
தான் நான் பெண் பிறவியெடுத்திருக்கிறேன் என்பது தெரியாதா மாமா
உனக்கு..?, உன் மனதில் தோன்றும் ஆசைகளையும், உணர்ச்சிகளையும் விடப்
பலமடங்கு ஆசைகளை நான் பெற்றிருக்கிறேன்.. என்னிடம் விலகிச் சென்று
இத்தனை நாட்களாக என்னைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டாயே..?” என்று
வினவியவளைக் கண்டு... திவாகரனுக்குக் கண்ணீர் பெருகியது.

அழுகையும், சிரிப்புமாய் அவள் இடையைப் பற்றி அருகிலிழுத்தான் அவன்.
இடையில் அழுந்திய அவன் கரங்கள்.. வழக்கம் போல் அவளுக்கு
நடுக்கத்தைக் கொடுக்க.. மையலேறிய விழிகளுடன் அவனையே
நோக்கியவளை இறுக அணைத்து அவள் நெற்றியில் அழுந்த முத்தமிட்டான்
அவன். மழைத் துளி பட்டுத் தெறித்தக் கன்னங்களைத் தன் கைகளால்
வருடியவன்.. கண் மூடிக் கிறங்கிப் போனவளின் முகம் முழுதும்
முத்தமிட்டான். “என் கண்ணே... என் கண்ணே...” என்றபடி தனக்குள்ளேயே
அவளைப் புதைத்து விடுபவன் போன்று அவளை இறுக அணைத்தவனின்
கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு அவன் மார்பில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக்
கொண்டாள் அம்பரி.

கொட்டும் மழையையும், விர்ரென்று வீசிச் சென்ற காற்றையும்
பொருட்படுத்தாமல்.. மேகங்களுக்கிடையில் மறைந்து கொண்டு மெல்லிய
வெளிச்சத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்த நிலவொளியில்.. தங்களை மறந்து
சாய்ந்திருந்தனர் அந்த இளம் காதலர்கள்.

